Doamnele de marți

ÎN DERUTĂ

MONIKA PEETZ

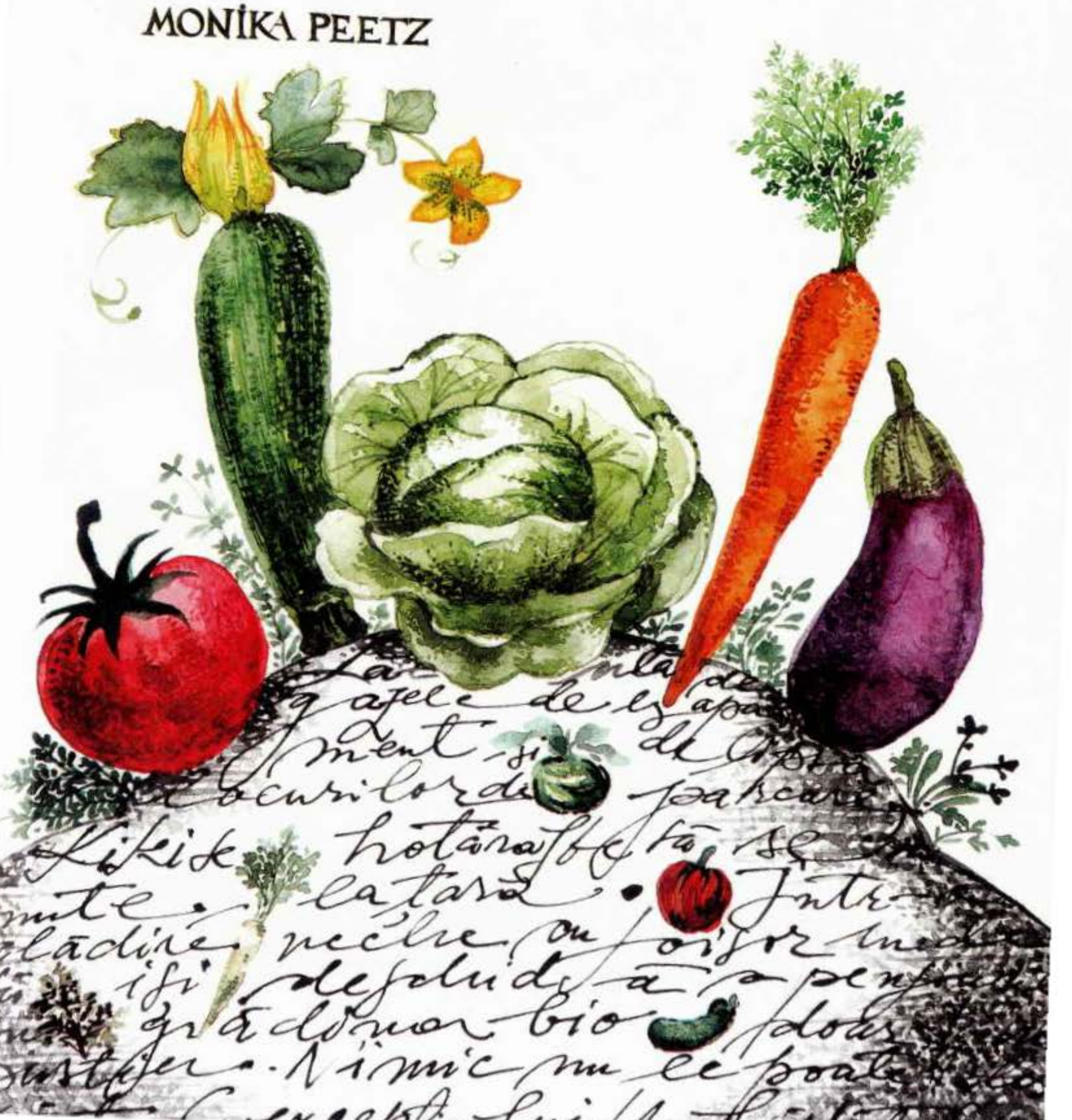

Monika Peetz s-a născut în 1963, în Germania. A studiat germanistica, ştiinţele comunicării şi filozofia la Universitatea din München. După excursuri în advertising, în dramaturgie şi în lumea editorială, din 1990 este redactor la Bayerischer Rundfunk în redacţia de film, iar din 1998 a devenit autoare de romane cu un imens succes.

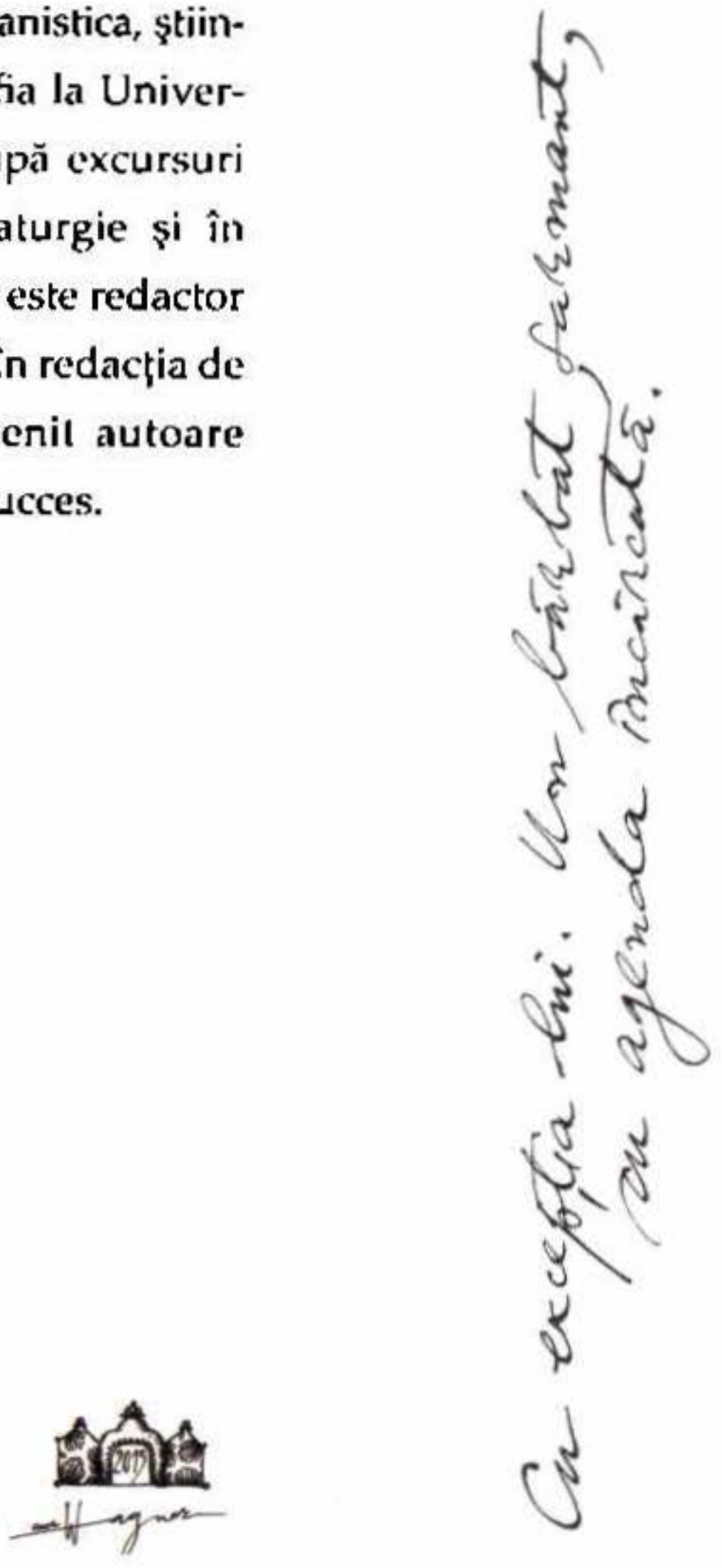

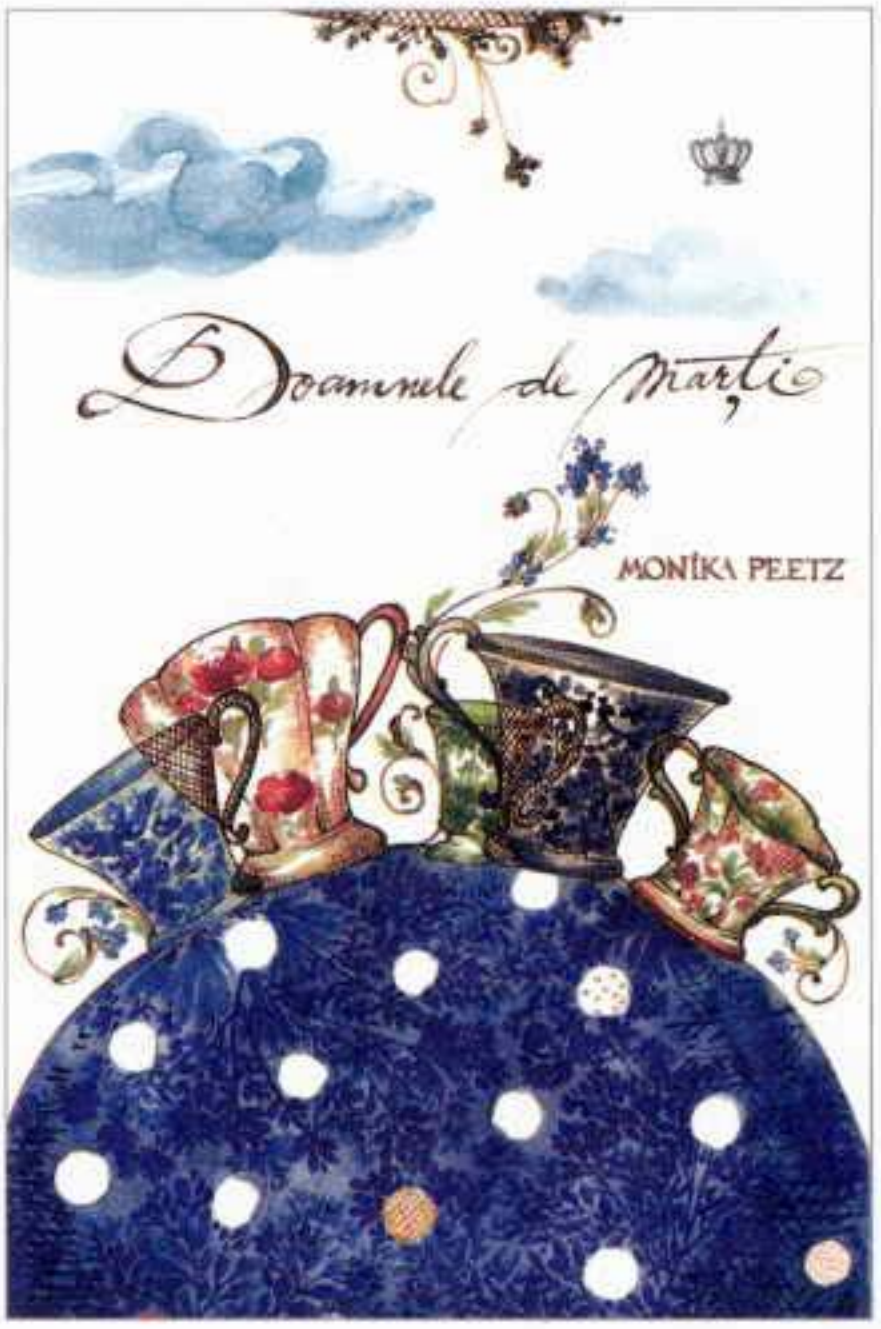
Doamnele de Marți
MONIKA PEETZ

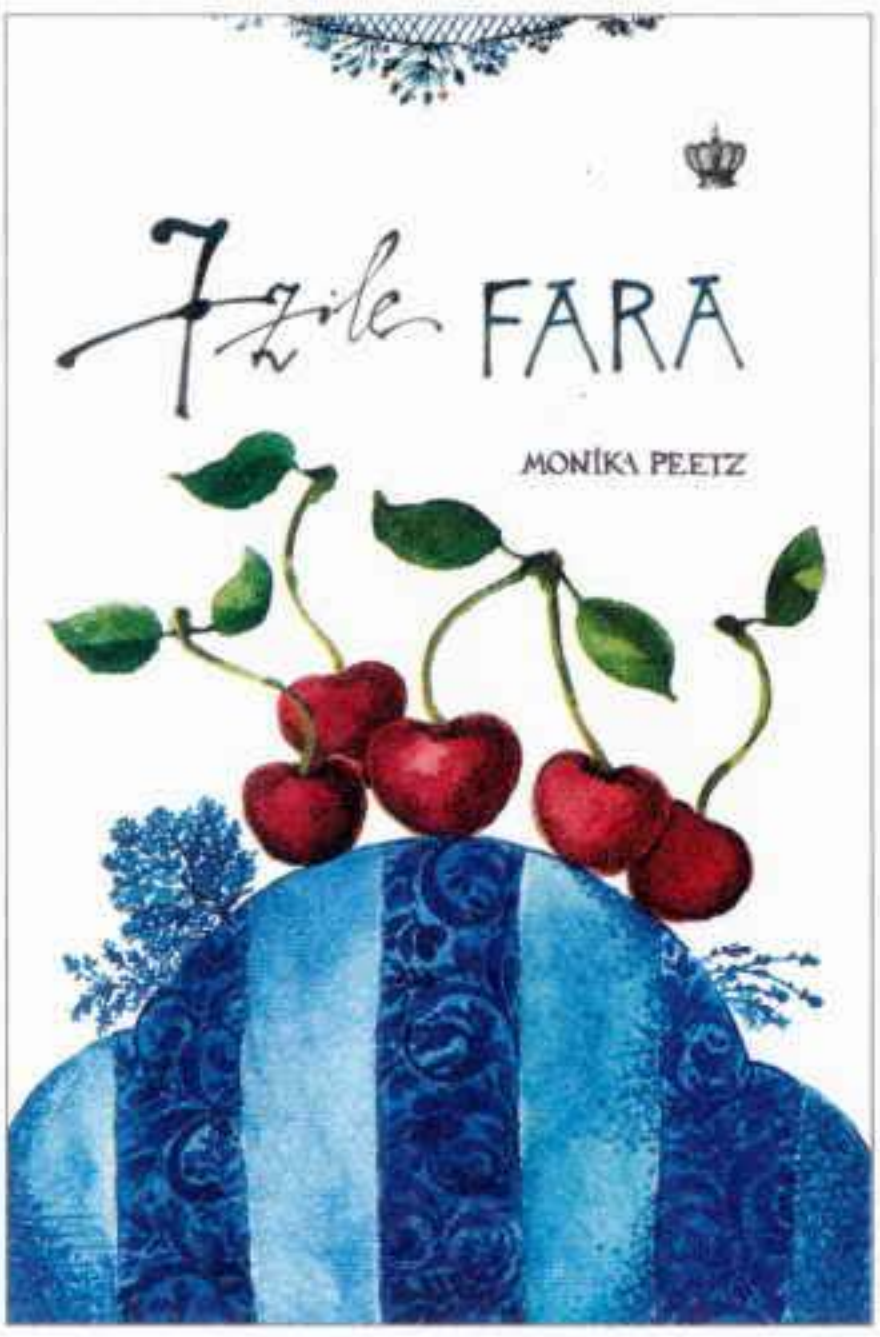
7 zile FARĂ
MONIKA PEETZ

BAROQUE BOOKS & ARTS®

UNA PENTRU TOATE,
TOATE PENTRU UNA!

Schimbare, schimbare, schimbare!
Sătulă de gazele de eşapament şi de lipsa locurilor de parcare, Kiki se hotărăşte să se mute la ţară. Într-o clădire veche, pe malul unui lac, unde să îşi deschidă o pensiune. Dar cu trei săptămâni înainte de inaugurare, totul era un dezastru. Iar grădina de zarzavaturi bio – doar un pustiu. Fără să stea pe gânduri, Caroline, Eva, Estelle şi Judith pornesc în ajutorul lui Kiki şi nimeni nu le poate despărţi. Cu excepţia lui. Un bărbat şarmant, cu agenda încărcată.

ISBN 978-606-8564-25-8

rfi ROMÂNIA

www.baroquebooks.ro

Creat cu pasiune și savoir-faire. Un volum Baroque Books & Arts®.

MONIKA PEETZ

Doamnele de marți
ÎN DERUTĂ

traducere din limba germană de
MIHAI MOROIU

CADRIL®

Colecţie coordonată de Dana MOROIU

Monika Peetz,
DIE DIENSTAGSFRAUEN ZWISCHEN KRAUT UND RÜBEN
Originally published in the German language as „Die Dienstagsfrauen zwischen Kraut und Rüben" by Monika Peetz
© 2013, Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co. KG, Cologne/Germany

© Baroque Books & Arts®, 2015

Imaginea copertei: Ana Wagner
Concepţie grafică © Baroque Books & Arts®
Redactor: Denise GEORGESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PEETZ, MONIKA
Doamnele de marţi în derută / Monika Peetz;
trad.: Mihai Moroiu; - Bucureşti: Baroque Books & Arts, 2015
ISBN 978-606-8564-25-8
I. Moroiu, Mihai (trad.)
821.112.2-31=135.1

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Niciun fragment din această lucrare şi nicio componentă grafică nu pot fi reproduse fără acordul scris al deţinătorului de copyright, conform Legii Dreptului de Autor.

Pentru Pia și Paula Rehklau

I

Nu părea deloc ceva complicat: demontat uşile, tras sertarele, ridicat corpul din lemn de mesteacăn şi apoi coborât treptele, în ritm de melc. Pas cu pas. Patruzeci şi două de trepte. Iar de acolo până la camionul pentru mobilă – doar câţiva metri.

Un apartament prea strâmt, neobosita vânătoare după un loc de parcare, zgomot şi gaze de eşapament: Kiki avea multe motive solide să vrea să plece din cartierul Eigelstein şi din Köln. În febra mutării, nu se mai putea gândi şi la altele. De ce nu mai apărea Max? Cât timp îi trebuia să o ducă pe Greta la Oma şi la Opa? Părinţii lui Max se declaraseră dispuşi să aibă grijă în ziua cea mare de nepoata lor de un an şi cinci luni. După ce Max îşi terminase studiile de design, primea din când în când câte o comandă de la firma tatălui său. O captură pe cinste.

„Se poartă ca în *Război şi pace*", repeta Kiki de câte ori se ivea ocazia. „Mult război, puţină pace. Iar armistiţii doar atunci când li se îngăduie să se ocupe de Greta."

Bunicii Thalberg menţineau relaţii încordate cu persoana care le era aproape noră, apărută în viaţa fiului lor

ca un trăsnet. Iar în acel moment, cel mai probabil tocmai îl bombardau pe Max cu sfaturi bine intenționate, ca să-l convingă să se mai gândească puțin în privința mutării din oraș.

Kiki se bucura că doamnele de marți săriseră să o ajute. Pe Caroline o treceau toate apele, coborând împreună cu ea comoda pe scări, Eva demonta rafturile de cărți, iar Judith împacheta în cutii de carton grămada pestriță de lucruri ale lui Kiki. Doar Estelle, care, în salopeta ei mulată, părea cea mai pregătită pentru cărat, se făcuse nevăzută. Mai mult ca sigur verifica dacă șampania adusă tot de ea ajunsese la temperatura potrivită, în vederea unei pauze.

– Fiecare face cât poate, era cuvântul de ordine rostit de Kiki.

De făcut, Estelle nu putea face mare lucru, iar dispusă era să facă și mai puțin. În mod normal, bogata doamnă, soție de farmacist, evita din reflex orice aducea, cât de cât, cu o îndatorire de familie, și cu atât mai mult un „ajutor la mutat". Însă de când fiul ei vitreg, Alexander, se înființase la Köln cu tot cu soție, nora ei vitregă, ca să-l ajute în afaceri pe farmacist, orice mutare i se părea preferabilă unei întâlniri de familie.

Din stradă răzbătea un adevărat vacarm de voci. Zekeriya, vecinul lui Kiki, turcul de la magazinul cu rochii de mireasă, discuta aprins pe trotuar cu mușteriii agenției de pariuri de alături despre cum se încarcă așa cum se cuvine mobila într-un camion. De fapt, viitorii regi ai pariurilor se adunaseră în stradă ca să fumeze. Dar asta nu-i împiedica să-și susțină hotărât părerile. Oricum, în acea dimineață de duminică nu era nimic de pariat, prin urmare nu le rămânea decât să sporovăiască. Zekeriya o ținea sus și tare că lui îi curge motorină prin vene și, în concluzie,

știe bine ce spune. Bunicul, tatăl, fratele, toți unchii și cumnații lui se ocupau cu treburi de import-export. Se simțise onorat să facă rost de un camion pentru Kiki și Max, la preț convenabil. Cu excepția unui „Tablou – cascadă cu fundal luminos și efect realist de mișcare 3D", camionul rămăsese gol. Deocamdată gol. Kiki și Caroline se blocaseră cu scrin cu tot în primul cot al scării. Zadarnic se suceau și se învârteau, boscorodind înciudate. Kiki era captivă între balustradă și scrin, cu toată greutatea din lume apăsând pe brațele ei. Nu mergea, nici înainte, nici înapoi.

– Să mă mut la țară? Ce tâmpenie! bombănea ea. Ce demon mi-o fi vârât în minte că viața mea trebuie să ia o nouă turnură? Când eu nu reușesc să evit nici cotul scării.

– Teoretic privind, monstrul ăsta nici nu a putut fi vreodată urcat la tine în casă, a gemut Caroline, congestionată, reușind cu un ultim efort să ridice scrinul puțin mai mult.

– Mai la stânga. La stânga. Vai, mâna! a țipat Kiki. Muchiile dulapului îi pătrunseseră adânc în carne. Cine susține că ăștia mici nu pot fi crescuți și într-un apartament, la oraș? La nevoie, pe scara blocului, a mai oftat ea.

– Încearcă să faci ceva, întoarce-te! i-a strigat Caroline, tot mai cuprinsă de disperare.

– Nu merge, s-a plâns Kiki. Am rămas blocată.

Vocile lor panicate se auzeau până în stradă.

– Ar fi trebuit să îl duceți pe verticală, a intervenit Judith, din spate, negândindu-se niciun moment că ar fi putut face cu totul altceva decât să dea sfaturi.

Torentul de revoltă revărsat pe loc de Caroline era doar o umbră palidă a tonului ce umplea adesea biroul ei de avocatură. Iar casa scării începuse să se umple de sugestiile autointitulaților experți în mutări, dornici să îi explice viitoarei lor foste vecine Kiki cum ar fi fost mai bine să facă. Da, cu scrinul. Strict teoretic, în orice caz.

2

Judith s-a refugiat în dormitor. La Estelle.

Care se baricadase în ultimul bastion, încercând să se facă nevăzută, în vreme ce pe scări se dezlănțuise un adevărat război balcanic.

– Să știi că nu mă sustrag, s-a dezvinovățit Estelle preventiv. Mă tot gândesc cum să transportăm cât mai corect ghivecele cu flori, a mai adăugat ea, înfășurând în folie cu bule, cu mare devotament, un cactus supradimensionat și foarte țepos. Altfel nu-l putem da jos de aici, dacă nu vrem să ne alegem cu tatuaje botanice.

– Mă întreb cum o fi rezistat, s-a mirat Judith, n-o știam pe Kiki interesată de verdețuri.

– Aduce a falus. De-aia..., a adăugat Estelle fără nicio îndoială.

Viteza cu care bărbații apăreau și dispăreau din viața lui Kiki era legendară în cercul doamnelor de marți. Însă de când îl cunoscuse pe Max Thalberg, mai tânăr decât ea cu treisprezece ani, și devenise mamă, totul se schimbase. Ea, plantă exotică, și de metropolă, se hotărâse să înceapă o viață nouă. Adio, seri lungi în Brüsseler Platz, bye-bye, mese la Hallmackenreuther, concerte la E-Werk, nopți la Six Pack și King Georg, la revedere, Coffee to go, rămas-bun, doamnelor de marți. Totul pentru un scop nobil.

„Nu vreau să o văd pe Greta crescând la oraș, convinsă că laptele vine de pe raftul frigorific de la Billa", își motiva Kiki hotărârea radicală. Prefera să-și investească într-o nouă existență onorariul încasat pentru contractul ei de design cu lanțul de cafenele Coffee to go. Kiki și Max erau fericiții proaspeți proprietari, prin act de ipotecare, ai unei vechi școli care trebuia renovată, cu suficient teren ca să poată visa la autonomie alimentară. În Mecklenburg-Pomerania

Occidentală. Atât reușise tânăra familie, cu propriile ei mijloace financiare.

„Nouăzeci de minute până la Berlin, nouăzeci până la Hamburg, nouăzeci până la mare", se entuziasma Kiki.

Prefera să treacă sub tăcere distanța până la Köln. Kiki descoperise acea veche școală în timpul unei excursii prin Mecklenburg. În spatele clădirii se întindea un teren de trei mii patru sute de metri pătrați cu pomi fructiferi bătrâni, cu acces la lac, cu tot cu o colibă de pescar și o șură prăbușită, pe care la o adică o puteai demola. Dar la ce bun să o demolezi, dacă mai puteai face ceva din ea? Din prima clipă Kiki fusese cucerită de acel loc încărcat de istorie. Care pe cei de la bancă îi impresionase mult mai puțin. Liber-profesionist? Fără un venit sigur? Nici măcar căsătorită? Și cu capital propriu... asta-i tot? Ceea ce lui Kiki i se părea o adevărată comoară nu a reușit decât să smulgă un zâmbet plictisit de la biroul de credit al băncii de economii din Eigelstein. Iar robii cifrelor nu s-au lăsat convinși nici de strălucita idee de afaceri expusă de Kiki, mai exact de a transforma vechea școală într-o pensiune *bed & breakfast* pentru orășenii dornici să se odihnească și pentru turiștii amatori de ecologie. Banca a început să se mai îmbuneze însă după ce Estelle a garantat că va închiria un anumit număr de camere, vreme de o jumătate de an, pentru un proiect de-al ei de caritate.

Și asta în primul rând deoarece garanția lui Estelle fusese însoțită de plata unui avans. Pe Estelle o încânta perspectiva de a ajuta copii din medii sărace, petrecându-și în același timp și vacanța gratis, la Kiki. Pentru că punea mare preț pe munca ei de caritate. Atât timp cât nu o solicita și fizic.

Doamnele de marți călătoriseră pe toate cele cinci continente și hoinăriseră prin cele mai exotice ținuturi. Dar în zona lacurilor din Mecklenburg, până de curând,

nu ajunseseră niciodată. Şi ce putea fi mai exotic decât să începi o viaţă nouă, printre găini, vaci şi refugiaţi de la oraş?

În scurt timp aveau să se împlinească douăzeci de ani de când cele cinci doamne se cunoscuseră, la un curs de limba franceză de la L'Institut Français din Köln. Şi de atunci continuau să se întâlnească în fiecare lună, în prima zi de marţi. De acum însă, totul avea să se schimbe. Ziua mutării căzuse pe 11 noiembrie. Nici măcar petrecăreţii cu nasul lor din carton, porniţi spre Neumarkt la deschiderea Carnavalului, nu reuşeau să dea mai multă culoare acelei zile mohorâte. Cu fiecare cutie sigilată, cu fiecare piesă de mobilier înghiţită de camion, Kiki dispărea şi ea, bucată cu bucată, din existenţa doamnelor de marţi.

Judith o admira pe Kiki pentru atâta curaj. După şirul lung de schimbări şi de suferinţe din viaţa ei, în ultimii ani, Judith era alergică la tot ce însemna un nou început. Ura despărţirile, de orice fel. La ora prânzului au făcut o pauză şi s-au strâns cu toatele în salonul aproape pustiu. În lipsa nostimelor amenajări interioare gândite de Kiki, locuinţa se înfăţişa în toată urâţenia ei iniţială. Cele cinci prietene s-au aşezat comod pe pernele canapelei ce rămăseseră împrăştiate pe jos, în faţa unei măsuţe improvizate dintr-o cutie specială pentru mutat, pe care era imprimat cu umor îndrăzneţ „Repaus în carton". Dedesubt, Kiki adăugase: „Nimicuri de bucătărie." Genul de cutie care de obicei se mută dintr-o boxă în altă boxă, ca mai apoi moştenitorii să se descotorosească de ea fără nicio ezitare. Dar Kiki alesese lucrurile cu atenţie. „Nimicurile de bucătărie" aveau să pornească direct spre magazinul social din cartierul Nippes, unde urmau să fie vândute în scop filantropic. Kiki hotărâse să fie mult mai responsabilă cu propriile sale resurse, dar şi cu ale altora.

– Ca să trăiască, omul are nevoie de trei sute de obiecte. Eu aveam cel puțin zece mii. Majoritatea nu le-am folosit niciodată, le-a mărturisit Kiki, hotărâtă să ducă o existență mai simplă, mai adevărată. În natură și împreună cu natura, a mai adăugat ea.

Lui Judith nu-i ardea nici de mâncare, nici de conversație. La fel ca prietenelor ei, îi venea foarte greu să o vadă pe Kiki plecând de lângă ele. După un curry thailandez de la bufetul din stradă și o șampanie franțuzească, doamnele de marți începuseră să vorbească mult mai tare și mai repede decât ar fi fost nevoie, ca și cum ar fi vrut să mai însuflețească o dată încăperile acelea rămase goale.

Eva avea lacrimi în ochi.

– E un curry prea iute, a găsit ea o justificare.

– Nu va mai fi niciodată așa cum a fost, a oftat Caroline melancolic, păstrând o rezervă ca de obicei.

– Slavă Domnului, a continuat Kiki, netulburată. Nu-mi regret deloc anii nebuni. Cine și-ar mai dori să o ia de la capăt, de la douăzeci de ani?

– Eu, i-a răspuns Estelle prozaic. Și, în schimb, renunț cu dragă inimă la înțelepciunea bătrâneții.

Apoi doamnele de marți și-au trecut din mână în mână iPad-ul lui Kiki, iar Judith a studiat cu atenție ultimele fotografii ale casei unde urma să se mute mica familie.

– Ne vom instala în locuința învățătorului, de la mansardă. Și vom începe lucrările în corpul central, le-a explicat Kiki, arătând spre frontonul înalt, cu turnuleț și ceas vechi, plasat în centrul clădirii cu două aripi identice, de două etaje. Spațiul pentru micul dejun și bucătăria se vor afla în fosta aulă, iar coliba pescărească și sălile de clasă vor fi transformate treptat în camere de oaspeți.

Un plan cât se poate de simplu: în plin sezon pensiunea era rezervată pentru clienți individuali, iar în restul anului

se afla la dispoziția fundației lui Estelle, la un preț preferențial. Pe Kiki o încânta ideea că pensiunea din școala Sandkrug[1] nu va fi accesibilă doar celor cu venituri mari. *Bed & breakfast*-ul ei avea să fie inaugurat chiar din vara ce avea să vină.

Așa cum se întâmplă când ești îndrăgostit, îi era greu să traducă în cuvinte minunea nevăzută, pentru a le-o împărtăși și celorlalți. Nimeni nu îndrăznea să facă vreun comentariu critic. Nu era nevoie să fii expert în construcții ca să-ți dai seama că școala aceea intra în categoria „clădiri vechi, cu mare risc de prăbușire".

Însă Kiki putea înțelege bine expresia lor de îngrijorare.

– Stă pustie de opt ani, le-a asigurat ea, silindu-se să pară veselă. Trebuie renovată, pe ici, pe colo.

– Eu n-aș avea atâta curaj, a recunoscut Eva cinstit.

Ca mamă a patru copii și medic cu program redus se vedea în fiecare zi împinsă până la limitele puterilor sale. Cu oricâtă bunăvoință, nu-și imagina deloc cum va reuși Kiki să se descurce. Copilul? Munca ei de designer, ca liber-profesionistă? Și pe deasupra să renoveze, de la zero, patru sute șaptezeci și cinci de metri pătrați construiți? Ca să nu ne mai gândim și la îngrijirea legumelor din grădină, fără de care Kiki nu concepea visul ei despre viața la țară.

În schimb, pe Estelle ideea unei pensiuni *bed & breakfast* o atrăgea, în oarecare măsură.

– Și mie mi se întâmplă: în fiecare concediu mă gândesc să deschid un hotel undeva, în Sud. Palmieri, soare, plajă, concediu veșnic. Dar la cinci minute după aterizare, ajunsă acasă, am uitat totul.

---

[1] Aproximativ „urciorul de nisip", nume specific zonei de nord a Germaniei (n. tr.).

Dacă doamnele de marți s-au străduit cât au putut să nu își trădeze îndoielile, tatăl lui Max nu a avut nicio reținere când a sosit momentul despărțirii. Spre seară se adunaseră cu toții în jurul camionului, pentru o ultimă îmbrățișare – și atunci a avut acea izbucnire.

– Un an, cel mult, vă dau. După care sunteți înapoi, la Köln, le-a prezis el.

Verdictul lui Johannes Thalberg a căzut ca un trăsnet. Pontiful designului considera bizar cam tot ceea ce punea la cale întâiul lui născut, Max. Inclusiv relația cu fosta sa angajată, Kiki. Ca să nu mai vorbim de acele clădiri din Est, aflate în ruină.

– Nu prea știu cum o s-o scoateți la capăt, a continuat el.

Ca patron al unei firme de design de renume internațional, când o idee i se părea proastă nu se ferea să o spună deschis.

– Roata, automobilul, cel dintâi computer: fără ideile stranii, i-a răspuns Max nonșalant, ne-am mai afla și acum în Evul Mediu.

– Dar nici nu ai vreun motiv să te întorci la el cu tot dinadinsul, l-a asigurat Thalberg.

Părinții lui Max priveau cu totală suspiciune planul fiului lor, absolvent cu diplomă de designer la Londra, după patru ani de studiu, de a se dedica vieții de țăran amator, ocupându-se de cultivarea pământului și de o pensiune într-un colț uitat de lume, undeva prin Est.

– Până și Michelle Obama cultivă morcovi la Casa Albă, a sărit Caroline în ajutorul tinerei perechi. Dacă nici asta nu înseamnă nimic...

– Până la vară, totul va fi gata, a strigat Max pe fereastră, pornind motorul, și vă așteptăm pe toți în vizită.

Kiki s-a grăbit să le împartă prietenelor sale câte o carte de vizită nou-nouță, avertizându-le:

– Să nu confundaţi cu Bierkowo, din Pomerania Orientală.

– Birkow, Hirtenweg[1] nr. 4, a citit Judith.

Suna a izolare şi pustiu.

– De acolo nu mai poate fi mult nici până în Pomerania Orientală, a murmurat Estelle.

Bine instalată în braţele lui Kiki, Greta a început să strige şi să râdă veselă, sub o ploaie de confetti împrăştiate de participanţii la carnaval.

Lui Kiki îi venea greu să se desprindă.

– La ţară ne vom putea ocupa mult mai bine de Greta, a întărit ea. Max şi cu mine nu o să mai depindem de contracte, graţie pensiunii.

Dar în voce îi apăruse un tremur. De săptămâni întregi nu contenea să facă planuri, cu toată înflăcărarea, însă acum, când lucrurile deveneau serioase, nu îşi mai putea controla lacrimile.

– Kiki nu va mai veni în fiecare lună la Le Jardin, însă asta nu înseamnă deloc că doamnele de marţi încetează să mai existe, a spus Caroline.

– Ceva se va schimba, şi-a consolat Kiki prietenele.

În ce fel, nu reuşea niciuna să-şi imagineze.

O ultimă îmbrăţişare, un ultim semn cu mâna şi gata. Camionul a pornit din Eigelstein spre Hansaring, claxonând cu toată puterea. Kiki dispărea din viaţa lor, pornind spre o ţintă necunoscută. Kölnul li se părea acum şi mai cenuşiu.

– Trebuie să vedem şi partea bună, a spus Estelle, înghiţindu-şi nodul din gât. La anul nu va mai exista nesfârşita discuţie despre tradiţionala excursie a doamnelor de marţi.

---

[1] Ulița ciobanului (n. tr.).

3

În mod normal, doamnele de marți discutau câte o seară întreagă până să reușească să se pună de acord asupra destinației de vacanță, pentru excursia lor din fiecare an. Dar de data asta alta a fost problema, fiindcă au avut nevoie de o jumătate de an ca să găsească o perioadă convenabilă pentru toate.

– Alții ar fi avut vreme să facă și un copil, exagera Judith care, la drept vorbind, era singura care nu avea niciodată probleme cu timpul, în fiecare lună, în prima zi de marți.

„Totul rămâne neschimbat", așa suna promisiunea făcută de doamnele de marți în ziua mutării. Dar lucrurile se schimbaseră cu totul. Aproape pe nesimțite, marțea lor dintotdeauna dispăruse cu desăvârșire. Caroline fusese desemnată avocat din oficiu într-un spectaculos dosar de răpire, Estelle era ocupată zi și noapte să își repună soțul în circulație după o criză de slăbiciune, iar Eva se zbătea pe toate fronturile. Când, un SMS de la Kiki le-a făcut să ia o hotărâre fără amânare: „Dacă din întâmplare aveți puțină vreme, mi-ar prinde bine o mână de ajutor. Acum." Eva o cunoștea pe Kiki de când abia împlinise optsprezece ani și știa că are talentul nemaipomenit să vadă mereu, în toți și în toate, doar partea bună. Mesajul ei putea să însemne doar: E groasă. Am nevoie de ajutor. Imediat.

Totul s-a pus apoi în mișcare cu mare viteză. Au stabilit să stea la Kiki săptămâna dinaintea Rusaliilor, cu plecarea de vineri. Eva se bucura că în sfârșit se hotărâseră. Își luase toate măsurile și putea privi cu seninătate excursia doamnelor de marți. Cei doi copii ai ei mai mari, David și Lena, aveau acum șaptesprezece și șaisprezece ani, Frido Jr. paisprezece și cea mică, Anna, doisprezece. Pe ei îi prevenise.

Soțul, Frido, golise pe loc supermarketul, făcând provizii pentru săptămâna cât avea să lipsească Eva, iar mama ei, Regine, care era o permanentă bătaie de cap, începuse să exerseze tot soiul de tehnici de masaj șamanic prin ciupire cu un guru indian, la Lanzarote. După serviciu, Eva urma să cumpere împreună cu Estelle și Judith câteva mici cadouri potrivite de la garden center. Și cu asta, basta. Nimic nu se mai putea întâmpla. Nimic în afară de un apel telefonic primit de la gimnaziul arhiepiscopal. În timp ce încă mai era la spital, cu zece minute înainte să i se încheie programul. Toți cei patru copii mergeau la aceeași școală. Suficient să vadă numărul pe ecranul telefonului ca imaginația Evei să o ia razna. Panica stârnită de asemenea apeluri varia funcție de conținutul mesajului de la „Avem nevoie de voluntari care să ne ajute la serbarea de vară", trecând prin „Copilul dumneavoastră nu a plătit contribuția din partea părinților la excursia clasei" și până la „Din nefericire, s-a petrecut un accident în timpul orei de sport". Dar cel de acum le depășea pe toate: nu se invoca niciun motiv. Secretara școlii o anunța sec că domnul Krüger o ruga să poftească la o întâlnire, în acea după-amiază. Eva îl văzuse o singură dată pe noul director al gimnaziului, cu prilejul conferinței sale despre „Sala de clasă cibernetică 3D" a viitorului. Secretara nu intenționa să-i dezvăluie despre ce era vorba, mulțumindu-se doar să o asigure: „Este urgent. Absolut urgent." Frido, ca de obicei, nu avea vreme. Nu-i rămânea decât să-l viziteze singură pe Krüger.

„Ce s-a întâmplat la școală?" le-a trimis Eva un SMS la toți cei patru copii. Tramvaiul se strecura alene prin oraș, în direcția gimnaziului, lăsând suficient timp sentimentelor ei de culpabilitate maternă să își facă apariția. Eva a început să-și citească mesajele. În afară de invitații la serile claselor, la ședințele cu părinții și sesiunile de discuții pedagogice

ale consiliului de părinți, nimic legat de școală. În minte îi năvăleau scenarii după scenarii. De subiecte nu ducea lipsă: David se alesese cu două mustrări din cauza întârziatului lui cronic, rezultatele Lenei erau tot mai slabe de când se îndrăgostise, cea mică, Anna, avea un conflict deschis cu profesoara de matematică, iar Frido Jr. făcea atât de mult pe deșteptul, încât își pusese în cap toată cancelaria. Iar cunoștințele lui, în multe privințe cu adevărat mai bogate decât ale unor profesori, aveau darul să complice și mai mult situația.

Cât timp îi trebuia unui tramvai să parcurgă o distanță atât de scurtă? Încercând să își mute mintea, a intrat de pe smartphone-ul ei pe blogul lui Kiki, unde a întâmpinat-o titlul obraznic „Cine caută găsește: o ruină." „41 de ferestre, 19 încăperi și planuri mărețe", scria Kiki în prima postare. „Pentru curent, gaz și apă apelăm la specialiști, în rest ne descurcăm singuri."

Eva s-a îngrozit pe loc la vederea acelei imagini dezolante cu pereți jupuiți, plafoane strâmbe, podele lipsă, cu sârme și țevi atârnând la tot pasul. „Stil Dresda, 1945" suna legenda ei ironică. „Nouă ne merge nemaipomenit."

– Asta nu înseamnă absolut nimic, așa comentase Estelle postarea la una din întâlnirile doamnelor de marți. Lui Kiki i s-ar părea minunat și pe *Titanic*. Cât de des ți se oferă șansa să te întâlnești cu un aisberg?

Postări și imagini noi nu mai apăruseră de mult. După textele euforice despre începutul lucrărilor de renovare, se lăsase liniștea dinspre Mecklenburg-Pomerania Occidentală. Formula „Ai vreo veste de la Kiki?" se transformase de mult într-o mantră a doamnelor de marți. Fiecare telefon, fiecare întâlnire întâmplătoare sau stabilită începeau și se terminau cu un cuvânt despre prietena lor. Ori de câte ori Eva o sunase pe Kiki, Greta trebuia imediat culcată, spălată

sau dusă la pediatru. Şi mai des se întâmpla să nu funcţioneze legătura telefonică, sau trebuia să dea pereţii cu humă, să tencuiască tavanele, să pună tapetul sau să fixeze podelele; sau să se lupte cu o inundaţie sau să sărbătorească încheierea unei etape de lucru. Sosise timpul să verifice personal ce se petrecea la Birkow. Dar până atunci, vai, trebuia să treacă cu bine şi peste întâlnirea de la şcoală.

Când a păşit în holul impozant, Eva era un pachet de nervi. În locul mirosului familiar, aşa cum îl ţinea minte din copilărie, cu iz amestecat de detergenţi, bănci de lemn, haine transpirate şi pantofi de casă stătuţi, în spaţiul acela modern a întâmpinat-o un panou digital. „Accesul la computerele şcolii este interzis până la o notificare ulterioară", clipeau literele de mari dimensiuni. Tehnica nouă introdusă de Krüger nu părea cu totul lipsită de capcane.

– Ştiţi de ce v-am convocat? a început directorul pe un ton ridicat.

Trebuia să strige, deoarece o echipă de muncitori plini de zel se dezlănţuiseră în pod, într-un vacarm, făcând revizia generală a instalaţiei de aer condiţionat, pentru că se apropia vara. Aer condiţionat, era tot ce şi-ar fi dorit Eva în acea clipă. După ce urcase trei etaje cu o mie de spaime în suflet, transpiraţia i se scurgea pe şira spinării. Cel puţin dacă şi-ar fi putut scoate sacoul din stofă groasă de lână. Dar nu se putea. Pentru că dimineaţă, grăbită peste măsură, apucase să îşi calce bluza doar în faţă. Presimţea că ziua aceea nu mai putea fi salvată. Suficient acel cuvânt, „convocat".

Eva s-a străduit să îşi compună o mină cât mai competentă şi mai senină, care să poată transmite că totul se află sub control: şi viaţa de familie, şi jumătatea de normă la spital, şi cei patru copii şi rufele de călcat. Cum să se lase

intimidată de un tânăr căruia i-ar fi putut fi și mamă? Bărbatul care se afla de cealaltă parte a biroului din lemn masiv era cu cel puțin douăzeci de ani mai tânăr ca ea. Cu o cărare hotărâtă prin părul ondulat, ochelari cu rame pentru șaizeci de ani și costum din velur de culoarea noroiului – părea gata deghizat în director de școală. Poate din cauza asta amesteca în vocea puternică acea doză de mustrare părintească, exact ce ura Eva mai mult la un profesor. Te simțeai ca un delincvent încă dinainte să știi despre ce era vorba.

– Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Eva nerăbdătoare.

– Fiul dumneavoastră încă nu v-a spus? și-a continuat Krüger quiz-show-ul.

Varianta ajutătoare, „50–50": Anna și Lena ieșeau din cercul potențialilor răufăcători. Rămânea David sau Frido Jr. Oare căruia dintre fiii ei îi datora această scenă? Directorul a făcut o pauză semnificativă, dându-i prilejul să demonstreze cât de bine comunică ea cu cei doi adolescenți. Eva a aruncat o privire scurtă pe ecranul mobilului. Nimeni nu răspunsese chestionarului ei electronic legat de ce avea să o aștepte la școală. Deloc de mirare. Copiii ei considerau că SMS-urile aparțineau trecutului, cam pe undeva prin 2010. Astăzi se comunica doar prin WhatsApp. Dacă erai în stare să-ți instalezi aplicația. Ea în niciun caz.

– Iarăși a întârziat David, azi-dimineață, a încercat Eva, ca să constate imediat că răspunsul era greșit.

Până la remarca ei pripită, exagerat de zelosul domn Krüger fusese convins că scutirea scrisă pe formularul spitalului era autentică. La fel și semnătura indescifrabilă a Evei. Dintr-odată, Eva s-a simțit copleșită de o oboseală imensă. Multe cupluri își doresc copii. Însă nimeni nu-și dorește adolescenți. Iar ea cu atât mai puțin. Dacă era adevărat că, la vremea pubertății, creierul tinerilor trece

printr-o reconstrucție, Eva trăia acum într-un adevărat șantier de familie. În fiecare clipă unul dintre cei patru copii ai săi era gata să transforme salonul în cocină, să piardă și ultima cheie de la intrare, să golească frigiderul împreună cu paisprezece buni prieteni sau să falsifice certificate școlare. Și în momentul acela și-a pus în minte să studieze fără întârziere, chiar când va ajunge acasă, volumul despre pubertate adresat părinților, pe care i-l adusese Regine, mama ei mereu dispusă să facă un bine. Poate că va găsi acolo soluția de supraviețuire după o asemenea zi. Măcar să fi avut ceva în stomac. Dar de la micul dejun în rândul familiei Kerkhoff se instalase o stare de delir. David încă nu coborâse din pat, Lena se plângea că la cei șaisprezece ani ai ei nu avea voie încă să își petreacă weekendul la Amsterdam, cu prietenul ei, iar micuța Anna își adusese aminte, la opt fără un sfert, că avea nevoie de o pereche de andrele și un ghem de lână. Și când a intrat a treia oară la David, ca să îl trezească, el i-a spus scurt: „eu vreau să mă fac rapper, n-am nevoie de bacalaureat", prin urmare nu avea niciun rost să meargă la teza de matematică. Și atunci ea s-a întrebat dacă n-ar face bine să își lase primul născut fără educație formală. Poate sosise timpul să se consoleze că pe fiul ei îl amenința primejdia ca, întrebat fiind, să răspundă că primul om ieșit în cosmos a fost Captain Kirk, iar Michelangelo era un broscoi ninja. Doar Frido Jr. fusese tăcut în acea dimineață. Ca de obicei, stătea ghemuit în spatele computerului, privind încruntat nesfârșite coloane de cifre. Eva se hotărâse să nu îi mai spună din nou, ca în fiecare dimineață, că acel obiect nu are ce căuta pe masă, preferând să își calce bluza. Chiar dacă numai pentru partea din față îi mai rămăsese timp.

Krüger a scos pe birou un evantai de DVD-uri. Copertele trase la copiator reprezentau trupuri de femei asiatice

încolăcite, sâni dezgoliți și picioare generos desfăcute. Și pe deasupra un arsenal impresionant, săbii de samurai și mult sânge. „Masacru cu drujba" sau „Măcel la bordel", bănuia Eva că trebuie să sune acele titluri scrise în japoneză. Ar fi putut să-l întrebe pe Frido Jr., care de doi ani învăța limba asta la școală.

– Aceste filme sunt cunoscute sub numele de „șocuri asiatice", a lămurit-o directorul. Fiul dumneavoastră se ocupă astfel de răspândirea culturii extrem-orientale în cercul colegilor lui.

Scopul cursurilor de japoneză de la gimnaziul arhiepiscopal fusese să le permită cursanților, după trei ani, să comunice la nivelul obișnuit, de zi cu zi, în Țara Soarelui-Răsare. Dar Frido Jr. depășise de mult asemenea pretenții modeste.

– La început, fiul dumneavoastră doar le împrumuta filmele, i-a explicat Krüger. Din păcate, cererea a fost atât de mare, încât a fost nevoit să gândească un nou sistem de difuzare.

Evei i-a trebuit doar o clipă ca să înțeleagă toată povestea. Din câte îi spunea Krüger, Frido Jr. nu numai că învățase perfect japoneza, dar era și un deosebit de talentat specialist în computere, pe care îl aștepta o carieră măreață. Din nefericire însă, își exersase îndemânarea tehnică pe serverul școlii, pe care îl transformase într-un sistem de redare pentru o serie de filme cu origine îndoielnică și de calitate artistică și mai îndoielnică. Frido Jr. moștenise viziunea economică a tatălui său și reușise să adune nu mai puțin de 34 de abonați ai canalului lui ilegal. Nu era de mirare că David, fratele lui, nu își făcea nicio grijă pentru teza la matematică. La ce bun, cu un asemenea hacker în familie?

– Fiul dumneavoastră este extrem de dotat, a admis directorul. Dar asta nu reprezintă o garanție a reușitei în viață.

Şi, ca şi cum nu era destul, avertismentul său a fost însoţit de un bubuit straşnic, venit de la etajul de sus. Din tavan s-a desprins un nor de tencuială care după ce a plutit uşor s-a aşezat peste buclele directoriale. Dar micul incident nu l-a împiedicat pe Krüger să se desfăşoare în continuare şi să îi prezinte pe larg scopurile educative ale gimnaziului arhiepiscopal, într-o prelegere despre morală şi răspundere socială, fără a uita să citeze din diverşi filozofi şi câteva idei pedagogice din cele mai actuale. Eva începuse să se agite nestăpânit pe scaunul ei. Muşchii îi zvâcneau necontrolat şi inima îi bătea nebuneşte. Simţea cum îi iau foc obrajii şi cum se umple de pete roşii pe gât. De sus răzbăteau neîncetat acele lovituri asurzitoare, iar în minte i se sucea năvalnic aceeaşi frază, prin toate circumvoluţiunile. Întreaga ei fiinţă se concentrase într-o unică problemă, copleşindu-i toată gândirea. Brusc şi neaşteptat, în minte i se ivise o întrebare supremă, de care atârna existenţa sau inexistenţa: oare am scos fierul de călcat din priză, azi-dimineaţă?

– Mă bucur că vă daţi seama de seriozitatea acestei situaţii, a lăudat-o Krüger, interpretând greşit groaza de pe chipul Evei.

Eva ştia un singur lucru: trebuia să ajungă acasă. Acum, fără întârziere. În viaţă există lucruri mai importante decât rătăcirile unui băiat de paisprezece ani, care, cu ideile lui de afaceri excentrice, aducea culoare în monotonia zilelor de şcoală. Eva nu mai putea să-l asculte nicio secundă pe Krüger. Nu mai era o simplă bănuială, ştia sigur că o pândeşte o catastrofă. Copiii ajunseseră de mult acasă. Cum aveau să bage de seamă că în dormitor mocneşte un foc? Monoxidul de carbon era un asasin perfid.

– Rămânem ferm pe poziţie, Frido trebuie să îi dezvăluie pe confidenţii şi pe clienţii lui, s-a dezlănţuit Krüger. Vrem să ştim limpede tot ce s-a întâmplat.

Ce-o interesa pe ea acea scară de penalizări recitată mecanic de Krüger? Ce însemna amenințarea cu exmatricularea? Instinctul ei matern o prevenea că este o chestiune de viață sau de moarte. Simțea primejdia până în ultima fibră a corpului. Evei îi era indiferent ce spunea și cum gândea Krüger. Nimic nu o mai putea ține pe acel scaun, în acea încăpere.

– Trebuie să plec, l-a întrerupt Eva pe Krüger din discursul lui în care tocmai ataca implicațiile legale și costurile legate de ele.

A luat în grabă câteva filme la întâmplare, sugerând că știe ce are de făcut cu fiul ei, a sărit din scaun ca înțepată de tarantulă și a făcut un pas spre ușă. Doar atât, pentru că în aceeași secundă din tavan s-a desprins o placă de vreo trei metri. Un munte de moloz s-a revărsat peste scaunul din care Eva de-abia se ridicase.

4

– Ea, care e întotdeauna atât de punctuală, s-a mirat Judith.

Își dăduseră întâlnire toate trei la Estelle, cu o zi înainte de începerea călătoriei. În apropierea vilei familiei Heinemann exista un garden center de lux, de unde își doreau să cumpere un cadou pentru Kiki. De îndată ce apărea și Eva.

– Poate a avut o urgență, s-a auzit vocea lui Estelle, înăbușită, din dressing room.

În vreme ce prietena ei era ocupată să-și aleagă toaletele potrivite pentru călătorie, Judith studia atent pachetul ei de cărți de ghicit. A trecut-o un fior. Formația pe care o avea în față nu prevestea nimic bun pentru drumul lor. Pe

rândul de sus se înșirau, una după cealaltă, cărțile care indicau călătorie, schimbare și moarte. Nefericită combinație. Judith a început să împingă încolo și încoace cărțile pe masa de machiaj a lui Estelle, printre sticluțe din cristal, casetuțe împodobite cu strasuri și flacoane nobile. În oglinda dublă, aurită, o putea urmări pe Estelle în fundal, schimbând pentru a patra oară conținutul valizei ei pentru Birkow.

– Încă îți mai încerci talentele de ghicitoare? a întrebat-o Estelle.

– După părerea mea, omul acela a știut foarte bine ce face, când mi-a pus cărțile în mână, i-a răspuns Judith. Și-a dat seama că am un dar. Însă mai am încă de învățat cum funcționează.

În urmă cu câteva săptămâni, un client de la Le Jardin îi lăsase pe masă o carte dintr-un pachet de ghicit. Din nefericire, în locul celor 50,40 euro, valoarea notei de plată. Inițial, Judith se înfuriase teribil pe șmecherul care o trăsese pe sfoară cu un premiu fără valoare. Ilustrația, din secolul al XIX-lea, reprezenta o fetiță blondă, îmbujorată, cu rochie cochetă, șorțuleț, jupon cu volane și pantofi cu șireturi, ținând un bol cu un peștișor de aur. În fundal, un cavaler micuț așteptând cu un buchet de flori în mână, iar în colțul din dreapta-sus „Nº 17. Primești un dar". A doua zi, când a intrat în librăria ei specializată în ezoterism și a dat peste un volum misterios, Judith a descoperit că nu era vorba de un banal premiu. *Știi mai mult decât crezi*, se chema. Pe copertă, reprezentarea aceleiași cărți. Era o lucrare ce explica înțelesul cărților de ghicit din Epoca Biedermeier, cu care se putea ghici viitorul. Așa-zisul ei premiu făcea parte de fapt dintr-un set de treizeci și șase de cărți de ghicit numerotate, care înfățișau întâmplări, persoane sau trăsături de caracter. La fel ca tarotul, fiecare carte, singură sau în combinație cu altele, spunea ceva celui

care recurgea la ele. Tulburată, a căutat imediat semnificația cărții lăsate: „«Nº 17. Primești un dar» are înțelesul unei propuneri de noi ocupații, în afara celor de până acum." Judith nu putea să interpreteze întâmplarea decât ca semn și îndatorire.

Oare de câte ori nu văzuse în fața ochilor tot felul de scene care aveau să se petreacă aievea peste zile, luni, uneori și ani? Premoniții vagi, imagini neclare. Judith nu știuse niciodată dacă se putea bizui pe intuiția ei. Acum, însă, îi ieșise în cale acel pachet de cărți. Dacă existau un sens și o logică a vieții, era obligatoriu să existe și instrumente pentru descifrarea lor. Judith era ferm convinsă că descoperise un mijloc eficient de formulare a ceea ce aștepta de mult în adâncul ființei sale să fie adus la suprafață și nu avea nevoie decât de un impuls extern pentru a urca la nivelul conștiinței.

– O să ieșim noi și din asta, comentase Caroline calm, în ziua în care Judith luase prima dată cărțile cu ea, la Le Jardin.

Judith nu s-a lăsat influențată. Există oameni care simt ploaia într-un fel cu totul deosebit, în schimb alții, Caroline, spre exemplu, se udă și nimic mai mult. Judith considera că este datoria ei de o viață să le reveleze, lui Caroline și doamnelor de marți, accesul spre o lume spirituală.

– N-ai putea să-ți întrebi cărțile unde întârzie Eva? s-a interesat Estelle.

Din acea seară de marți, la Le Jardin, când i se oferise lui Judith drept cobai, Estelle încerca oarece îndoieli: nu cumva cărțile aveau totuși forța lor de pătrundere?

– Vei avea un copil, interpretase Judith, plină de ezitări, cărțile lui Estelle.

Oricât le sucise și le învârtise și le socotise, nu reușea să schimbe cu nimic prezicerea. A mai apucat să spună doar că vor fi gemeni, după care profețiile lui Judith nu au mai

putut fi auzite, deoarece au fost acoperite de hohote de râs nestăvilite. În aceeași seară, spre surprinderea lui Estelle, soțul ei i-a comunicat că se retrage din linia întâi și că îi numise la conducerea firmei pe fiul și pe nora lui. Până aveau să-și găsească o casă potrivită, Alexander și proaspăta lui soție, Sabine, aveau să locuiască împreună cu ei. În ținuta lor business arătau ca doi gemeni. Lui Estelle i-a pierit orice chef să mai râdă. Nu simțise niciodată impulsul de a deveni mamă. Cu atât mai puțin mamă vitregă.

Judith a înregistrat apariția copiilor vitregi drept o lovitură decisivă. Se afla pe calea cea bună. Simțea asta cu toată ființa ei. Toată arta consta în interpretarea cât mai exactă a mesajelor venite din subconștient. Din combinația de pe masa de machiaj a lui Estelle, nici măcar cea mai înfloritoare fantezie nu i-ar fi îngăduit să detecteze vreo urmă de bine. S-ar fi zis că se adunaseră toate cărțile negative, într-o constelație catastrofală.

Cu gesturi energice, Judith le-a luat pe toate, le-a amestecat din nou și i-a cerut lui Estelle să aleagă nouă cărți.

Estelle s-a executat imediat, fără să îi acorde prea multă atenție. Judith a întors pe rând cărțile cu fața în sus, cu gesturi solemne și seriozitatea cuvenită momentului. Singurul interesat de talentele ei spirituale era Oskar, pudelul regal, alb ca zăpada, al lui Estelle. Numele lui complet era „Oskar von Caniche al IV-lea". Termenul franțuzesc suna pretențios, însă în esență el tot un pudel era. Patrupedul frumos coafat se uita cu atâta speranță în cărțile lui Judith de-ai fi zis că pricepe cu adevărat ceva din mesajul lor.

Curiozitățile lui Estelle în ceea ce privea viitorul erau pentru moment mai degrabă de natură practică:

– Ce părere ai? Am nevoie de foen? Halat de baie? Prosoape? Sac de dormit? Cort? Provizii?

Estelle se număra printre cei 21% care, potrivit statisticilor, încă nu călătoriseră în Est după cei douăzeci și patru de ani de la Reunificare.

– Nu mergem în inima Mongoliei, ci în Mecklenburg-Pomerania Occidentală. Face parte din lumea civilizată, a liniștit-o Judith.

– M-am documentat, a corectat-o Estelle. Potrivit standardelor UE, zona se consideră nepopulată. Șaptezeci și opt de locuitori pe kilometrul pătrat.

– În schimb sunt optsprezece mii de lacuri, a completat-o Judith.

Estelle, care tocmai trăsese fermoarul valizei, a dispărut iarăși în cămara ei:

– Am uitat costumul de baie.

– Poți să sari în apă și fără. Acolo e fostul RDG. Se dau în vânt după nudism, i-a explicat Judith.

– Cum sunt trecută de treizeci de ani, am nevoie de costum întreg, a spus Estelle.

Oskar a început să adulmece cărțile și să scheaune sfâșietor. Judith nu avea cum să nu fie de acord cu el.

– Și? Ce ne așteaptă? s-a interesat Estelle, făcându-și loc lângă Judith.

Să fi fost cu adevărat călătoria lor sub o constelație nefastă?

– Imaginile de pe cărțile astea au rămas din Epoca Biedermeier, s-a bâlbâit Judith. E normal să nu fie ușor de descifrat.

– Am tot dreptul să-mi aflu soarta, a insistat Estelle, neliniștită de ezitările lui Judith.

Soneria telefonului a salvat-o pe Judith de restul interogatoriului inchizitorial. Estelle a răspuns și zâmbetul i-a pierit de pe buze.

– Eva, i-a șoptit. A avut un accident. Sau a fost la un pas.

– Asta înseamnă puterea intuiției, a murmurat Judith impresionată, după ce ascultase întâmplarea de la școală. Ceva nu era în regulă, iar Eva a simțit de la bun început. Corpul a evitat spontan pericolul, înainte ca mintea să fi prins ceva de veste.

Incidentul prin care trecuse Eva demonstra în cel mai șocant mod cât este de important să-ți asculți vocea interioară. Judith s-a uitat din nou spre cărțile care ar fi trebuit să-i dea o idee despre ce le aștepta în călătoria lor în Mecklenburg-Pomerania Occidentală. Cel mai mare semn de întrebare în ce privea deznodământul fericit îl ridica „Nº 8. Om perfid". La care se mai adăugau și alte două prevestiri de ghinion: „Hoție" și „Veste tristă".

Cât despre armonie, niciun semn.

– Un bărbat va pune la încercare prietenia noastră, a propus Judith o interpretare.

– Max?

– Mai degrabă un străin, a socotit Judith.

Estelle s-a întors imediat în dressing și a deschis din nou valiza:

– Poate ar trebui să-mi iau ceva mai șic. Cu bărbații străini nu se știe niciodată.

5

– Și? Cum a fost? s-a interesat Caroline, la telefon. Lăsaseși fierul în priză?

Când a sunat-o Eva, se afla tot la masa ei de lucru din biroul de avocatură.

– Sigur că nu, s-a auzit vocea veselă a Evei. Azi am fost ocrotită de mai mulți îngeri păzitori.

Ca și cum ar fi simțit privirea mustrătoare a lui Caroline, Eva a trecut imediat în defensivă:

– Sunt catolică și am dreptul să cred în ajutorul divin.

– Este un viciu de construcție, trebuie făcut ceva, a insistat Caroline, ca o avocată cu state vechi, care nu putea împărtăși același punct de vedere.

.

Experiența o învățase că nu era bine să te lași în seama providenței ca să fii salvat dintr-o situație extremă. Îngerii sunt ființe pe care nu te poți bizui. Până și în bine cunoscuta rugăciune de seară paisprezece îngeri se adună atenți în jurul patului, iar doi sunt desemnați să te însoțească neîntârziat spre paradis.

Însă Eva nu dorea să se lanseze în nicio discuție despre aspectele juridice ale accidentului din care scăpase.

– Nu mi s-a întâmplat nimic. Rămâne așa cum am hotărât. Pornim spre Kiki, mâine dimineață, a încheiat ea convorbirea.

Avea respirația întretăiată și părea hăituită, iar Caroline bănuia că prietena ei nu ieșise încă din starea de șoc.

– Doamna Seitz, doamna Seitz..., s-a auzit Caroline strigată de o voce agitată, de pe culoar.

În aceeași clipă, ușa s-a dat de perete. În birou a intrat ca o furtună o făptură străveziu-lividă, cu pelerina fluturândă și albă la față, ochi negri ca tăciunele și buze liliachii. Pe stafie o chema Nora și era noua ei internă. Avea note extrem de bune și maniere și gusturi care pretindeau înțelegere. Nora își imaginase noua sa carieră ca asistent de avocat sub influența serialelor americane, prin urmare viața de birou de până în prezent o dezamăgea enorm. Prea multe hârtii, prea puțină adrenalină. Caroline nu o văzuse niciodată atât de însuflețită ca acum. Nora agita de zor o scrisoare.

Caroline şi-a dat seama imediat despre ce era vorba. Un mesaj de ameninţare. Încă unul.

„Te omor cu mâna mea", scria pe hârtie cu litere roşii, scurse.

– E sânge? a izbucnit Nora, în culmea agitaţiei.

I se vedea limpede entuziasmul că în sfârşit se întâmpla ceva ca în *CSI* (*Crime şi investigaţii*).

– Marker roşu, a spus Caroline, după ce a apropiat scrisoarea de nas.

– Însă ameninţarea ar trebui totuşi luată în serios, nu? a insistat Nora, dezamăgită.

– Nici nu vă închipuiţi câte asemenea scrisori au ajuns la noi în birou, de-a lungul anilor. Dosare întregi.

Caroline minimaliza incidentul, străduindu-se să i se adreseze cât mai neutru cu putinţă. Când aperi în instanţă criminali şi tot soiul de răufăcători, nu poţi evita să devii şi tu ţintă.

– Mergeţi la cinematograf şi uitaţi de toată mizeria asta, a sfătuit-o ea. Ne vedem după concediul meu.

Nora s-a retras, total decepţionată. Iar Caroline a oftat adânc. De la începutul carierei sale primise multe ameninţări şi de nenumărate ori fusese insultată şi chiar agresată. Însă de o asemenea campanie de ură cum era cea dezlănţuită de câteva luni încoace nu avusese parte niciodată. Caroline fusese desemnată apărător din oficiu într-un caz de răpire care stârnise multă atenţie. Un copil mic, o fetiţă, dispăruse ziua în amiaza mare dintr-un ştrand public, ca să fie găsită, două zile mai târziu, inconştientă, într-un şanţ pe marginea unei şosele. Caroline obţinuse achitarea presupusului răpitor, invocând lipsa unor dovezi solide şi incontestabile. Suspectul avea antecedente, victima adorabilă – firesc, împotriva apărătoarei s-a stârnit un imens val de mânie publică, încărcat de insulte şi ameninţări.

Prin e-mail, telefon și scrisori, iar uneori se întâmpla să fie și oprită pe stradă. În urmă cu trei zile, Caroline găsise un șobolan putrezit pe jumătate în cutia ei poștală. „Timpul ți-a expirat. Te voi vizita curând", scria pe biletul de alături. Cu markerul, cu litere roșii ca sângele. Sentimentul că nu mai era în siguranță nici acasă îi pusese capac. Primejdia nevăzută o însoțea clipă de clipă, zi de zi.

În acea seară, mergând spre mașină, a surprins-o deodată cât de slab luminată era parcarea biroului ei. Peste zi, copiii se jucau pe terenul viran, mai târziu ieșeau și iubitorii de câini cu micuții lor protejați, la concurență cu perechile de îndrăgostiți care se fereau de ochii lumii refugiindu-se în bezna tufișurilor, care ofereau o ascunzătoare perfectă. Caroline, ești paranoică, și-a zis ea, dar a grăbit pasul. Făcea față cu brio la controverse deschise, atacuri verbale și orice alt soi de conflicte. Însă adversarul ei invizibil o aducea în pragul deprimării. Își încorda auzul, scruta fiecare tufă, încercând să surprindă orice umbră aflată în mișcare. Rațiunea îi poruncea să-și păstreze calmul. Scrisorile de amenințare, judecând după experiența ei, veneau din partea cuiva care evita o confruntare față în față, căruia îi era teamă să o privească în ochi și să-și verse jignirile. Un laș care se temea de o înfruntare directă. Nu avea să i se întâmple nimic. Însă temerile ei nu țineau seama de șirul gândurilor. Focul continuu la care era supusă îi tocea nervii. Caroline ajunsese foarte aproape de mașină când a auzit pași în urma ei. Pași mărunți și repezi. Cineva se apropia în fugă. Drept spre ea. A început să-și caute grăbit cheia în geantă, scormonind frenetic printre dosare, agende, antinevralgice, batiste, creme de mână și corespondența ultimelor patru zile. Și în cele din urmă a găsit-o. Între timp, zgomotul pașilor venea de

foarte aproape, din spatele ei. În clipa în care a reușit să introducă cheia în broască, a simțit o lovitură în ceafă. Tare. Dureroasă. Și neașteptată. Caroline s-a străduit să își dea seama ce se întâmplase. Abia după câteva secunde a înțeles că fusese lovită cu putere de o minge de fotbal. S-a răsucit fulgerător pe călcâie. Gardul viu foșnea suspect, iar în marea de frunze lucea o față. Caroline era atât de furioasă, încât s-a dus direct spre făptaș și l-a apucat cu o mână de guler. Din întuneric a apărut un băiat, de cel mult paisprezece ani – scund și îndesat, cu păr roșu și pistrui roșii.

– Unde te trezești? Într-un joc de computer, în care dobori oameni? l-a certat Caroline, scoasă din fire.

Băiatul încremenise de groază. Mirosea a cartofi prăjiți și a transpirație.

– N-am vrut..., a îngăimat el. Am vrut să nimeresc coșul de gunoi. Atât, coșul de gunoi. Nu prea mă descurc la fotbal. Întrebați-l și pe antrenor. Mereu stau pe bancă.

– Părinții tăi știu că hoinărești la ora asta?

Lui Caroline îi huruia tot creierul. Nu-și dădea seama cât de tare vorbea.

– Am mâncat chipsuri, la chioșc. Am plătit, din banii mei de buzunar.

Băiatul a izbucnit în lacrimi. Purta tricoul alb-verde, prea bine știut de Caroline. Fiul ei, Vincent, jucase și el în copilărie la SC Borussia Lindenthal-Hohenlind, iar acum erau înscriși la clubul de tradiție al Kölnului cei doi băieți ai Evei. Oare de câte ori nu întârziase și Vincent de la antrenamente, din cauză că drumul spre casă trecea pe lângă trei McDonald's? Caroline l-a eliberat imediat pe micuțul fotbalist, simțindu-se vinovată.

– Vă rog să nu le spuneți părinților mei că m-am oprit să mănânc, a continuat el să se smiorcăie. Trebuie să mă duc și la înot, din cauză că sunt prea gras.

Caroline era ruşinată toată, după câteva săptămâni de presiune îşi vărsa nervii pe un biet nevinovat, care ştia doar să se bâlbâie şi să scâncească.

– Rămâne secretul nostru, l-a asigurat ea.

Reacţionase exagerat, la o minge de fotbal şutată aiurea. De ce se purtase aşa cu bietul băiat? Micuţul sportiv a mai murmurat o scuză grăbită şi imediat s-a făcut nevăzut.

Extenuată, Caroline s-a prăbuşit pe scaunul maşinii, simţind că îi crapă capul. Nu-şi revenise după lovitură şi o durea ceafa. Şi telefonul a început să sune. A răspuns cu greu.

– Stau cu ochii pe tine. Şi simt mirosul spaimei tale. Timpul e pe cale să expire, a răsunat vocea.

Vocea era a lui Siri, robotul iPhone, care îi reproducea stricat textul scris. Apoi, muzică marţială. *I'm gonna kill you.*

Lui Caroline îi venea să dea de pământ a smartphone-ul, care o bombarda zi şi noapte cu acest gen de apeluri. Însă s-a mulţumit să oprească aparatul şi să scoată harta cumpărată mai devreme, în aceeaşi zi. Era o aventură să descoperi Birkow. Satul se afla la marginea Parcului Naţional Müritz din Zona Lacurilor, în Mecklenburg, nu departe de graniţa cu landul Brandenburg. Locul promitea tot ce-şi putea dori: spaţii vaste, peisaje încântătoare, cadru natural. Nimeni nu avea cum să o găsească acolo. Aşa spera ea.

6

– Ce-i asta? Iarăşi e Ziua Mamei? a exclamat Eva.

De fapt, era foarte conştientă că e vineri. Şi 13, pe deasupra. Când va pleca în călătorie. Ce rău se putea întâmpla într-o zi care începea în regim de cinci stele? David se sculase în zori şi adusese chifle proaspete, de

la brutărie, Frido Jr. pregătise fresh de portocale și acum îi aducea Evei, la pat, o tavă plină, într-un echilibru instabil, cu un mic dejun opulent, ca pentru un gourmet. Așezată pe marginea patului, Anna îi prezenta maică-sii cu mândrie tricotajul pe care abia îl începuse.

– Fac un șal. Pentru tine, a asigurat-o ea.

Numai Lena se abținea de la orice gest de ispășire. Prietenul ei pusese capăt idilei și plecase în călătorie spre capitala olandeză împreună cu detestabila Marlene, din clasa paralelă. Motiv suficient pentru Lena ca, pentru moment, să nu mai vorbească deloc cu mama ei. La urma urmei, Eva îi interzisese escapada, luându-și pe conștiință ruptura iubirii vieții ei. Eva a decis că, după un croasant și o gură de cafea, va avea tot timpul să se aplece asupra chinurilor prin care trecea fiica ei cea mare. Oricum, școala rămânea închisă, pentru cercetările din urma accidentului petrecut cu o zi în urmă.

A început să citească ziarul de dimineață, în tihnă. La rubrica de știri locale, o întâlnire cu ea însăși: „Mare ghinion, mare noroc al Evei K. (46): joi la amiază, un plafon din gimnaziul arhiepiscopal s-a prăbușit în timpul lucrărilor de renovare." Au început să-i tremure paginile în mână și să-i joace literele în față, un val de adrenalină i s-a răspândit în tot corpul. Șocul o ajungea din urmă, cu o amânare de douăsprezece ore. Imaginea pixelată, în alb-negru, a scaunului strivit descria dramatic din ce scăpase. Lipsiseră câțiva centimetri, câteva secunde, ca ea să nu mai fie astăzi. Percepția că scăpase ca prin minune din ghearele morții a copleșit-o cu forța unei enorme explozii întârziate.

– Totul în ordine? s-a interesat Frido, apărut în cameră cu un buchet imens.

Mănunchiul de flori alese fără niciun gust, trimis de domnul Krüger, arăta de parcă ar fi fost șterpelit de la cimitir.

Eva nu i-a răspuns. În minte i se învălmășeau imaginile propriei ei înmormântări. Cei patru copii, între înmărmurire și râuri de lacrimi, Frido distrus, mama ei în pragul colapsului. Auzea în minte cuvintele mieroase și vane ale părintelui Rennert, prezență ideală în scene tragice, cu părul său firav, lăsat să atârne moale pe umeri, obrajii căzuți și ochii apoși. Și turnând clișeele obișnuite: „Smulsă din tumultul vieții... atâtea planuri care nu s-au mai... existența ar mai fi avut să-i ofere atâtea." Elogiul lui avea să se încheie apoteotic: „Ea va rămâne veșnic în inimile enoriașilor noștri." Asta spunea la sfârșitul fiecărei înmormântări. Eva nu avea chef să-și continue viața în inima nimănui. Își dorea doar să rămână la ea acasă. Cu soțul ei și cu cei patru copii. Era scăldată de sudori reci, inima îi bătea nebunește, iar dormitorul se învârtea ca tamburul mașinii de spălat.

– Să chem un medic? a auzit stins vocea lui Frido în ureche.

– Trebuie să-mi fac bagajul, a bolborosit Eva. Imediat va apărea și Caroline.

– Doar nu-ți trece prin gând să pleci, a contrazis-o Frido.

Eva a aruncat pătura de pe ea cu un gest hotărât. După un accident de mașină, se impune să te așezi din nou la volan cât mai curând cu putință și să-ți intri în normal. Și în cazul ei regula trebuia să funcționeze.

– Nici nu vreau să aud, a spus Eva, făcând ghem ziarul și luându-și agenda: până la plecare mai erau două ore, ce mai avea de făcut?

A parcurs, năucă, lista de *to do* a zilei trecute. Călcat rufe. Cu patru semne de exclamare. De dat cu aspiratorul la etaj, programare la dentist pentru Lena. Patru rânduri de chei ale casei. Și iarăși o exclamație.

Rahat „tumultul vieții", rahat „existența ar mai fi avut să-i ofere atâtea"! Ratase de puțin să-și petreacă ultimul

ceas al vieții gândindu-se la rufele de călcat. Viața ei era năpădită de nimicuri.

Ce-ar fi avut de răspuns la porțile cerești, dacă i s-ar fi pus întrebarea: „A avut viața ta un sens?" Ce-ar fi avut de răspuns? „Las în urma mea un soț foarte ocupat, patru adolescenți obositori, care știu să fie și foarte agreabili, trei seturi incomplete de chei ale unei case familiale achitate pe jumătate într-o zonă verde și un coș întreg cu rufe de călcat." Poate ar fi fost bine să sublinieze că, prin moartea ei, se elibera una din mult doritele jumătăți de normă din spital. Ideale pentru mamele care doreau să-și continue cariera de medic.

Tăcerea îndelungată a Evei i-a neliniștit pe copii. Ambii ei fii se strecuraseră într-un colț, în așteptarea meritatelor fulgere materne. Ochii lui Frido tresăreau nervos, ca niște bile din cauciuc.

– Discutăm diseară, a spus Frido, scoțându-i pe cei doi din cameră.

– Diseară sunt la Birkow, i-a spus Eva.

– Trebuie să căutăm un avocat pentru Frido Jr., i-a amintit soțul ei.

Eva înțelegea bine unde bate. „Să căutăm", în acest context, însemna că Frido era de neînlocuit la firmă, iar Evei îi revenea să dea telefoane o jumătate de zi, ca să afle cum să-l scoată din încurcătură pe Frido Jr.

– Trebuie să luăm un avocat, a repetat Frido.

– Ocupă-te tu, a rostit Eva scurt, ridicându-se și apucând geamantanul.

– Tu ai concediu, a insistat Frido. Îți este ușor să amâni călătoria. O zi în plus sau în minus nu mai contează.

Ce știa el? Poate tocmai această zi era tot ce conta. De ce tuturor li se părea normal ca Eva să intervină ori de câte ori viața avea iarăși un capriciu? Naturalețea cu care

dispunea Frido de timpul ce îi fusese dat ei, pentru a trăi, o scotea din minți.

– De câte ori s-a întâmplat în ultimul an, marțea, să fiu nevoită în ultima clipă să mă scuz că nu pot ajunge, din cauza copiilor? Mă țin după voi, de dimineața până seara. Și? La ce folos?

– Dar acum este o situație cu totul nouă.

– Nimic nu-i nou, i-a replicat Eva, din ce în ce mai furioasă. Dimpotrivă. În fiecare zi, țin aceeași predică. M-am săturat să tot încerc să-i pun pe roate. Pe David l-am trezit ieri de șapte ori. De ce? Ca după-amiază să aflu că, în drum spre școală, s-a rătăcit.

De cealaltă parte a ușii se auzeau șușoteli. Băieții erau fără doar și poate extrem de interesați să afle cum se va încheia discuția.

– Eva, acum nu mai e vorba de o greșeală măruntă, ci de o infracțiune. Am face bine să-l ajutăm pe Krüger să facă lumină.

Atunci a intervenit Frido Jr., din ascunzătoarea lui din spatele ușii:

– Nu dau niciun nume. Nu bag pe nimeni în povestea asta. Krüger e singurul vinovat pentru că și-a pus o parolă atât de comună.

– Probabil îl împiedică un cod japonez al onoarei, a comentat Eva refuzul lui Frido Jr., aruncând în geamantan o pereche de pantofi luată la întâmplare. Își merită pedeapsa, Frido. Pe copii nu îi poți feri chiar de orice încercare, a argumentat ea.

– S-ar putea să vorbim despre cazier, a avertizat-o Frido.

Dar Eva vedea altfel lucrurile:

– Poate că ne-am străduit prea mult să înlăturăm toate obstacolele din calea copiilor.

Apoi a rupt cu hotărâre lista plină de nimicuri din agendă. Pe stomatolog îl putea suna foarte bine și Lena singură, și ce dacă își pierdeau mereu cheile? Puteau foarte bine să aștepte la ușă. Poate așa învățau mai repede să poarte de grijă lucrurilor, nu bucurându-se de cheile care creșteau imediat la loc. O cuprinsese amețeala și în minte i se buluceau imagini, într-o succesiune rapidă: cheile, filmele, plafonul, prăbușindu-se și apoi prăbușindu-se din nou. Și același zgomot puternic îi năvălea în urechi.

– Am nevoie de o pauză în creșterea copiilor, a spus Eva, străduindu-se să-și stăpânească tremurul vocii. O săptămână. Pe urmă mă întorc și sunt iarăși cu totul a voastră.

Lui Frido încă nu-i venea să creadă că Eva vorbește serios.

– Te poți relaxa mult mai bine după o discuție cu un avocat, a insistat el, clătinând din cap.

– Ce-ar fi ca fiul nostru să afle singur ce-l așteaptă? i-a propus Eva. Numărul biroului de avocatură al lui Caroline se găsește pe Internet. Am s-o previn.

Îngrămădea la întâmplare tot soiul de lucruri în geamantan, fără judecată, fără rațiune și fără niciun plan: lenjerie, un pulover gros, o rochie vaporoasă de vară, pentru prilejuri festive. Eva nu reușea să se concentreze. Știa doar că nu trebuie să se oprească. Frido o urmărea neîncrezător.

– Sun la medicul de familie, a hotărât el.

– Dacă nu gândesc ca tine nu înseamnă că sunt bolnavă, i-a replicat Eva.

Nu era pentru prima oară când aveau discuții pe tema educației, în ultimele săptămâni. Adolescenții lor le solicitau nervii la maximum. La fel și placiditatea conjugală. Eva își îndesase bine în valiză și hanoracul de schi.

– Ești sigură că placa aia nu te-a atins puțin la cap? a întrebat-o Frido, abordând un ton caustic.

– Plec. Acum. Astăzi. Așa cum plănuit. Într-o săptămână sunt înapoi, i-a strigat Eva.

Iar până atunci să se ocupe alții de cheile noi, de chinurile amoroase, de rufele necălcate și de plecatul la timp spre școală. Cu sau fără ghemul de lână. Dar în orice caz fără ea, pe post de supraveghetor.

7

– Ești sigură că te simți bine? a întrebat-o Caroline, îngrijorată.

La ora nouă punct sosise la Eva, prima de pe lista ei de pasageri.

– După mine potopul, a comentat Eva, aruncând o privire asupra dezordinii din familia Kerkhoff.

Cu mustrări grave de conștiință, cei patru copii se înșiraseră în fața intrării. Până și Lena venise să-și ia rămas-bun de la mama ei.

– Dacă ți se întâmplă ceva, mi-aș reproșa toată viața, a murmurat ea. Asta nu înseamnă că mi-a trecut supărarea.

Șocul fusese profund. Doar Frido părea să nu fi recepționat mesajul. Nu se vedea nicăieri.

– Să-l așteptăm și pe el? a întrebat Caroline.

Eva știa că avea motivele lui să nu se arate.

– Cred că preferă să dea telefoane la avocați.

– Dragostea în căsnicie ridică pretenții, din când în când, a consolat-o Caroline.

– Pauza asta ne va prinde bine, a consimțit Eva.

Caroline împărtășea aceeași speranță. Și mai mult spera ca Estelle să fi încheiat împachetatul, despachetatul și reîmpachetatul și să poată continua repede drumul spre Judith.

Succesul unui concediu depinde de alegerea anturajului potrivit, așa poți citi în orice ghid de călătorie. Însă în ce o privea pe Estelle, prima condiție era să care cât mai mult din dressing room la destinație. Pregătise două cufere din cele în care, la nevoie, s-ar fi putut ascunde și un luptător de sumo, o *beauty-case* supradimensionată, echipamentul de golf și un pudel regal alb ca zăpada. Altădată, ori de câte ori Estelle pleca în călătorie împreună cu doamnele de marți, soțul ei îl lua pe Oskar la birou. Dar de când Sabine, fiica vitregă, promovase în conducere nici nu mai putea fi vorba de așa ceva. Lupta pentru putere făcea ravagii în imperiul farmaceutic. Sabine dezlănțuise o campanie nemiloasă de epurări, iar Oskar fusese cea dintâi victimă.

– Are alergie la câini, i-a șoptit Estelle lui Caroline.

Din vocea ei se ghicea limpede că, la rândul său, suferea de o gravă alergie la Sabine.

– Ce ai împotriva ei, de fapt? a întrebat Eva.

– Are douăzeci și cinci de ani, a absolvit la Harvard, este fermecătoare și spirituală, vorbește cinci limbi și mai de mult a lucrat ca model, s-a înverșunat Estelle. Însă culmea-culmilor abia urma: Purtăm același nume, s-a revoltat ea.

Caroline nu înțelegea ce era atât de rău în asta.

– Știi cum i se spune, ca să nu fim confundate? a întrebat Estelle. Tânăra doamnă Heinemann.

Caroline părea că înțelesese imediat mesajul:

– Lângă așa o persoană, pari automat mai bătrân. În toate înțelesurile cuvântului.

– Am ajuns la vârsta la care eternitatea pândește după colț, a spus Eva.

Judith, ultima care s-a alăturat grupului, împărtășea aceeași părere. Avea bagaj puțin, iar cu moralul era la pământ. De la fostul ei soț, Philipp, Caroline căpătase experiența șofatului alături de cineva care le știe pe toate. Dar

Judith depăşea orice imaginaţie. De cum a pornit motorul, se apucase strâns de mânerul uşii, ca şi cum ar fi exersat un nou exerciţiu yoga de încordare maximă a tuturor muşchilor. Îşi întorcea continuu privirile, încolo şi încoace, încercând să preîntâmpine orice primejdie. Mimica ei oglindea fidel toate manevrele lui Caroline. Judith tresărea voios şi frâna şi ea cu orice prilej, oportun sau inoportun. La încrucişarea autostrăzilor Dortmund-Wuppertal, Caroline a ajuns la capătul răbdării după nenumăratele semnale de atenţie, de alarmă, de oftat şi de văitat. Se întreba cum avea să reziste restul de şase sute douăzeci şi doi de kilometri până la Birkow: în total, şapte ore de călătorie.

– Altădată aveam mereu pregătite mescalină, LSD şi canabis pentru însoţitorii de drum, a început Estelle.

Împreună cu Eva, se instalase comod pe bancheta din spate. Între ele, prins regulamentar în centură, Oskar, care scheuna de câte ori avea prilejul, din spirit de solidaritate cu Judith.

– Altădată? s-a amuzat Eva.

– În anii şaptezeci, a precizat Estelle.

– Tu nici nu te născuseşi pe atunci, a sugerat Caroline.

– Mersi, Caroline, a spus Estelle. Eşti o prietenă adevărată.

Cine ştie dacă schimbul lor de complimente nu ar fi continuat, dacă Judith nu ar fi ţipat în gura mare. Şi asta doar din cauza înclinării uşoare a unui camion aflat pe banda din dreapta.

– Mereu mi se pare că scap ceva din vedere, a bombănit Caroline, la un pas de infarct.

Eva a reacţionat cu mai multă înţelegere şi a întrebat îngrijorată:

– Ce-i cu tine, Judith? Nu te-am văzut niciodată aşa isterică.

– Am avut un vis ciudat azi-noapte, a recunoscut Judith precaut, bănuind că dezvăluirea ei nu avea să trezească interesul nimănui.

– Din nou Judith se crede profet amator, a gemut Caroline.

De când își ridicase intuiția la rang de instanță supremă, Judith era supusă la tot soiul de inspirații cosmice. În timp ce Caroline era genul de om care făcea planuri și îi plăcea să calce pe un teren ferm, unde evenimentele rămân previzibile. Ani la rândul îi fusese suficient să se uite în agendă ca să știe ce îi rezervă viitorul. După eșecul căsniciei ei, își pierduse însă această siguranță.

– Dacă vrei să conduci tu, cu plăcere, a propus Caroline.

– Cinstit, am crezut că mașina aia o să o ia razna, s-a apărat Judith.

Uluitor, în ciuda terapiei respiratorii, meditației, exercițiilor yoga, cursurilor de percuție, de olărit și de cunoaștere a propriului corp prin cioplitul pietrei, Judith tot nu reușea să-și găsească liniștea profundă. Dimpotrivă. Gena ei de stres își făcea în continuare de cap.

– Am încredere totală în tine, s-a grăbit Judith să o asigure. În tine, în orice caz. Însă nu și în toți ceilalți.

– Trebuie să-ți prinzi cu mâna dreaptă arătătorul, a sugerat Eva, de pe bancheta din spate. Așa procedează japonezii. Arătătorul simbolizează frica. Atunci când îl strângi, se armonizează simțămintele negative.

– De când te pricepi tu la asta? a vrut să știe Caroline.

– Așa procedează eroina dintr-un film-șoc de-al lui Frido.

– Și funcționează? a întrebat Estelle.

– Nu prea, a recunoscut Eva. După zece minute, femeia a fost asasinată.

– Mai bine o lua la fugă, a intervenit Estelle sec.

Conversația a avut darul să îi distragă atenția lui Judith de la trafic. Drumul lor trecea pe lângă Münster și Oldenburg, apoi în zona Hamburgului. Spre Schwerin, pe autostradă, s-a lăsat deodată liniștea. Pe măsură ce se apropiau de Est, cu fiecare kilometru străbătut, șoseaua devenea tot mai liberă; și, în cele din urmă, Judith s-a potolit.

Caroline nu mai urmărea atent conversația prietenelor sale. Deși abia se făcuse ora patru, fusese nevoită să aprindă farurile. Se orienta tot mai greu. La radio se transmiteau mereu știri despre furtuna Lukas, care amenința toată regiunea răsăriteană. Sfinții de Gheață promiteau să nu înșele deloc așteptările. Pentru acea noapte, în Mecklenburg-Pomerania Occidentală se anunțau furtuni cu vânt până la 120 de kilometri la oră și temperaturi în jur de 6°C.

În apropiere de Rheinsberg, au simțit primele semne ale schimbării de vreme. Doamnele de marți ieșiseră de un timp de pe autostradă și mergeau acum pe o șosea obișnuită. Vârtejurile de vânt purtau țărâna de pe câmp până în mijlocul asfaltului, iar norii de praf le împiedicau să mai vadă pădurile și mulțimea de lacuri pe lângă care treceau. Caroline sperase să se bucure de regiunea aceea pitorească, de câmpurile de rapiță în floare, de verdele proaspăt al dealurilor domoale. Însă acum trebuia să fie foarte concentrată asupra drumului. Mai aveau de străbătut treizeci de kilometri. Trombele de praf ascundeau sate minuscule, gospodării singuratice și pâlcuri de arbuști izolați. Panourile rutiere indicau lacuri după lacuri, pe care acum le mai puteai doar ghici, ca pe niște găuri negre.

Caroline era atât de concentrată, încât o vreme nu a băgat de seamă Jeepul mare și negru din spatele ei. Să fi fost o simplă intuiție, venită de nicăieri? Oare se înșela? După câțiva kilometri a început să i se pară tot mai curios că bărbatul urma același drum. Își arunca tot mai des privirile în

retrovizoare. *Eşti moartă.* Şi-a adus din nou aminte de ameninţări. Cele două faruri de un galben-intens care ocupau toată oglinda menţineau aceeaşi distanţă chiar şi atunci când încetinea, voit. Jeepul părea lipit de bara ei de protecţie din spate. Oare nu avusese sentimentul, cu o oră mai devreme, la popasul de pe autostradă, că în jurul maşinii se furişa cineva, cât ele îşi beau cafeaua, înăuntru? Când se întorseseră, nu constatase nimic suspect la maşină. Dar senzaţia stranie din stomac nu o părăsise.

În oglinda retrovizoare, *obiectele par mai aproape decât sunt în realitate,* s-a consolat ea cu o formulă rămasă în minte de pe vremea când îşi luase carnetul de şofer. Însă starea ei se potrivea perfect cu poveştile de groază ce veneau dinspre bancheta din spate. Estelle istorisea cu voluptate cel mai îngrozitor moment trăit de ea într-un cinematograf. În film era vorba de o fetiţă urmărită de un clovn.

– Acum, fetiţa e singură în casă, noaptea, şi aude zgomote ciudate din beci, povestea Estelle. Ca şi cum cineva ar fi spart lemne. Şi ce face micuţa? Coboară, ca să vadă dacă e totul în regulă.

– Dar ce dorea clovnul de la ea? a întrebat Eva, dornică să treacă peste detaliile sângeroase şi să ajungă grabnic la finalul fericit.

– Asta trebuia să afle şi ea. Despre asta e vorba în film.

Toate erau atât de absorbite de filmul lor horror încât nici nu au băgat de seamă cum Caroline devenea tot mai agitată la volan. Maşina le urmărea în continuare. Cuprinsă de panică, se uita când la ecranul aparatului de navigaţie, când în oglindă. În căutarea unei scăpări, a descoperit pe display-ul GPS-ului un drum secundar ce pornea din şosea şi revenea la ea peste o vreme. Iată ocazia de a scăpa de urmăritor. În ultima clipă, Caroline a sucit brusc volanul spre dreapta şi a traversat în viteză vegetaţia

măruntă, intrând pe drumul forestier. Judith a început să țipe, iar Oskar să latre.

Jeepul negru cu tracțiune integrală și-a văzut de drum. Caroline a apucat să zărească doar silueta vagă a bărbatului de la volan. Purta ochelari și se uita calm, drept înainte. Nici nu părea să fi băgat de seamă că se întâmplase ceva cu mașina din fața lui. Apoi, Jeepul a dispărut. Iar ei nici măcar nu i-a trecut prin gând să țină minte numărul de înmatriculare.

– Vrei să ne termini? s-a revoltat Judith.

– Este o scurtătură, le-a explicat Caroline.

Mașina a înaintat cu greu pe drumul negru, plin de hârtoape, până când a început să dispară cu totul. Un șir de bălți, în mijlocul câmpului. Mai erau cincizeci de metri și un mic dâmb, apoi ieșeau iarăși în șosea. Caroline apăsa accelerația cu grijă. Mult prea târziu și-a dat seama însă că următoarea baltă era în realitate o groapă plină de nămol. Roțile s-au oprit în terenul care nu le mai opunea rezistență, iar mașina a rămas neclintită, cu un zgomot de gigantică pupătură.

– Ați ajuns la destinație, le-a anunțat senin vocea GPS-ului.

8

Pe la șase și jumătate, Kiki a început să se neliniștească:

– Ar fi trebuit să ajungă de mult, i-a spus lui Max.

Încercase de mai multe ori, fără succes, să le telefoneze prietenelor sale. Greta, care sărise peste somnul de după-amiază, adormise imediat după cină. Kiki dorea să folosească răgazul neașteptat ca să facă în sfârșit ordine pe birou. Cât se putea, fiind atât de îngrijorată.

– Atunci să începem cu împărțitul cadourilor, i-a propus Max.

– Ce cadouri? l-a întrebat Kiki, care nu mai înțelegea nimic.

– O surpriză, de ziua ta, i-a mărturisit Max bucuros.

– Ziua mea este în noiembrie, i-a amintit Kiki.

– Așa zici? a întrebat-o Max, care considera că aniversarea ar fi trebuit să fie o sărbătoare fără dată fixă. Evenimentele veșnic anunțate înșală întotdeauna așteptările. Uită-te ce se întâmplă de Crăciun, i-a explicat el. Ai la dispoziție trei sute șaizeci și cinci de zile ca să pregătești ceva di granda și pe urmă se fâsâie totul, din cauza speranțelor prea înalte. Sărbătoarea trebuie onorată atunci când îți vine cheful. Spre exemplu, chiar acum.

Kiki era bucuroasă să se vadă scutită de obligația de a-și pune ordine în acte. Oricum, avea oroare de facturile neplătite. A acceptat cu bucurie ca Max să o lege la ochi și a început să se învârtă vesel în cerc, ca vestitele dansatoare cu rochii roșii, la carnavalul din Köln. Max a ghidat-o precaut și au ieșit din birou, spre culoar. Kiki bâjbâia cu mâinile după puncte de reper, să-și dea seama încotro mergeau. A pipăit pachetul de la Ikea, care conținea viitorul dulap de haine din camera numărul patru, vechea vitrină care urma să fie curățată de cari și dulapul de bambus rămas fără un picior la mutare, așteptând să fie reparat de câteva luni. Rămăseseră atâtea de făcut înaintea deschiderii, de peste trei săptămâni. Au ajuns la ușa de la intrare, unde o placă ținea în continuare locul scării.

– Ai reparat, în sfârșit, banca de sub copacul bătrân, a ghicit ea.

Max a purtat-o mai departe, fără niciun cuvânt. Kiki își făcea o vagă idee despre direcția în care o porniseră, după cum pipăia terenul la mers. De pe pietrișul curții din față

au cotit la stânga, spre spatele casei. A auzit scârțâitul gardului care închidea coteţul păsărilor. Când a simţit iarăşi pământ ferm sub tălpi a bănuit că au ajuns în şură. În zona ei rămasă intactă depozitaseră materialele pentru renovare: ţigle ieftine, confecţionate manual, plăci de faianţă de la o clădire veche, din apropiere, lenjerie de pat pentru zece camere de la un hotel intrat în faliment, trei căzi de baie vechi, o cutie de clanţe, paisprezece suluri de tapete psihedelice din anii şaptezeci, câteva dulapuri care, cu puţin efort, aveau să-şi recapete vechea strălucire, unelte de grădină care, curăţate de rugină, ar fi putut fi ca noi, pe scurt, tot ce se strânge când dispui de mijloace modeste şi vrei să mobilezi nouăsprezece camere şi să transformi o poiană sălbăticită în grădină de legume.

Max i-a scos legătura de la ochi. Kiki a clipit des – în întunericul din jur fulgera un joc de lumini. Cum i-ar fi fost imposibil să găsească o hârtie de ambalaj pe măsură, Max îşi îmbrăcase cu iubire darul său în lumini de Crăciun: *Sărbători fericite*, clipeau literele roşii-alb-verzi.

– Instalaţia de lumini e aparte, am împrumutat-o de la Möller, i-a explicat Max.

Möller era proprietarul gospodăriei din stânga lor, care de Crăciun îşi scăldase toată ograda într-o mare de beculeţe. Spre enorma bucurie a micuţei Greta, care nu se mai săturase de licărul şi dansul luminilor. O parte din ghirlande împodobeau acum darul oferit lui Kiki, de ziua ei.

– E marca Ferrari, a anunţat Max cu mândrie.

Informaţia suplimentară s-a dovedit de mare ajutor, pentru că vehiculul din faţa lui Kiki era verde, avea anvelope enorme, cu profil gros şi arăta ca un tractor. Mai rău de atât, era cu adevărat un tractor. Chiar şi în aura romantică a sute de beculeţe multicolore, tot a jucărie

pentru bărbaţi arăta. Max ţopăia entuziasmat în jurul ei, cu obrajii în flăcări.

– Ce părere ai? a întrebat-o.

Mintea lui Kiki executa cele mai dificile piruete. Încerca să-şi imagineze ce brazdă lasă în urmă un asemenea utilaj. Spre exemplu, în contul lor comun.

– Putem să cărăm toată cheresteaua, să arăm poiana din spatele casei şi să cultivăm mai multe legume, a lămurit-o Max, îmbătat de ideea lui genială. O să ai, în sfârşit, ogorul tău.

Părea un copil care îl întâlnea pentru prima oară pe Moş Crăciun.

– Pe deasupra, are şi radio-casetofon, a mai adăugat el.

Această dotare tehnică a ajutat-o pe Kiki să stabilească vârsta vehiculului – o realizare a anilor şaptezeci. Noul lor tractor era o râvnită piesă de muzeu.

– Şi cât costă aşa ceva? s-a interesat Kiki, prozaic.

Avea vaga bănuială că erau banii câştigaţi de Max în cele opt săptămâni ale lui de muncă, la Berlin. Dar Max nu se lăsa tulburat de asemenea nimicuri:

– N-am băgat de seamă preţul. Ştii că sunt miop.

– Eu vorbesc serios, Max.

– Am primit onorariul pentru contractul de la Berlin, i-a confirmat Max cele mai negre bănuieli. Restul am împrumutat de la vechiul meu prieten, Jens Schumann. Cu pesimismul lui profund, nu se aşteaptă deloc să vadă banii prea curând.

O clipă, Kiki a socotit dacă rătăcirile financiare ar justifica o crimă.

– Nu te bucuri? a insistat Max, cu un zâmbet puţin dezamăgit.

– Plănuisem să extindem şura, cu banii ăştia.

De la inaugurarea ei, în anul 1911, şcoala servise drept loc de adunare a comunităţii, pentru întruniri de familie,

conferințe, expoziții, parastase și nunți. Asta până la Reunificare, după care școala și satul rămăseseră pustii. Planul lor fusese să reînvie aceste tradiții în clădirea reconstruită. Un centru cultural viu nu putea decât să ajute satului, căzut în letargie după închiderea școlii.

Însă și Max avea logica lui:

– Doreai să amenajezi grădina cu prietenele tale. E mult mai simplu, cu echipamentul potrivit, a adăugat el, îndepărtând cu grijă decorațiunile de Crăciun. Nu ești țărancă adevărată dacă nu ai tractorul tău. Facem un tur de probă?

Fără să mai aștepte răspuns, a pornit motorul. Ferrari-ul nou-nouț suna ca un cuter de pescari ieșind în larg. Max trona mândru în scaun, legănându-se încolo și încoace.

– Adu-l înapoi, i-a strigat Kiki. Bagă-l imediat înapoi.

– Urcă și tu, a invitat-o Max. Trebuie să simți motorul. E cu totul altă senzație. Și nu e voie să te agăți de volan, dintr-o parte, nu e făcut să funcționeze așa.

– În trei săptămâni e deschiderea, iar bani noi nu avem de nici unele, s-a plâns Kiki.

– Tractorul este bun pentru muncile grele, de care voi cinci nu sunteți în stare.

Abia acum începea Kiki să înțeleagă. Ferrari-ul nu era un cadou de ziua ei, venit prea târziu sau prea devreme. Ci un fel de compensație, ca și cum Max și-ar fi plătit o indulgență pentru că nu va putea să o ajute la grădină. Ceea ce vedea ea nu era un tractor, ci un simbol al distrugerii relației lor.

– Ți-ai luat un nou angajament, la oraș, a preferat Kiki o lovitură directă.

– Tata mi-a propus să-l ajut, dezvoltă un nou concept, pentru un lanț de *steak-house*-uri, i-a răspuns Max fără să se eschiveze.

– Și ai hotărât de unul singur, fără să mă întrebi, măcar, a constatat Kiki, stăpânindu-se cu greu.

– Este o ocazie unică. Iar de bani avem mare nevoie. Altfel cum să plătim toată lucrarea?

Nici măcar Kiki nu făcea față logicii voioase a lui Max. Trebuia să-i dea dreptate. Proiectul *bed & breakfast* nu se dezvolta așa cum visaseră ei. Nevoia de bani era atât de mare, încât Max trebuia să accepte orice contract care i se oferea. Reconstrucția Estului se sprijinea cu totul pe umerii lui. Kiki se vedea acum în postură de unic părinte. Aproape.

– De Rusalii sunt iarăși cu voi, i-a promis Max. Doar peste zece zile.

Kiki și-a înghițit nodul din gât. Max era o pacoste. Însă nu-și mai putea imagina cum ar arăta viața fără el.

– Nici n-ai să bagi de seamă că lipsesc. După ce sosesc prietenele tale...

Ar fi trebuit să se bucure de orice contract care aducea bani, în strâmtoarea lor. Însă ei îi venea să plângă și a pornit-o spre stradă.

– Unde vrei să te duci?

– La magazin, i-a răspuns Kiki. Au ceai din flori de portocal. Se spune că e un bun calmant.

9

– Ce-i asta? Camel Trophy? s-a revoltat Estelle.

Încercând să coboare, tocurile i s-au înfipt în terenul moale, mlăștinos, iar apa a pătruns imediat în pantofii ei scumpi, Louboutin. Vântul rece le izbea drept în față. Peste câmpul unde eșuaseră se lăsa încet amurgul. Deasupra capetelor lor se rotea o pasăre răpitoare, în căutarea unei prăzi cât mai ușoare. Cât vedeai cu ochii, niciun suflet de om care să sară în ajutor.

– Să sunăm la ADAC[1], a propus Caroline făcându-şi de lucru cu mobilul, ca să constate că nu se aflau numai în mijlocul unei mlaştini, ci şi al unei zone fără acoperire. Intraseră într-o mare încurcătură.

– Voi împingeţi şi eu încerc să accelerez, a spus Caroline, aşezându-se din nou la volan.

Era ferm hotărâtă să iasă din situaţia disperată înainte de lăsarea nopţii în pustietatea aceea.

Din radioul maşinii vuia muzică. Judith, Eva şi Estelle încercau să elibereze maşina prin balans, în vreme ce Caroline apăsa precaut pe pedala de acceleraţie. Roţile se învârteau în loc, împroşcând noroi în toate părţile, în miros de cauciuc ars, iar covoraşul împins de Caroline sub roţile din faţă a pornit în zbor peste câmp, ca o farfurie zburătoare. Groapa în care se împotmoliseră se adâncise şi mai mult.

– Dacă am fi rămas blocate în zăpadă, măcar puteam aştepta dezgheţul, a spus Estelle.

– Împachetările cu nămol nu mi-au plăcut niciodată, s-a plâns Eva, ştergându-şi noroiul de pe faţă.

– Avem nevoie de ceva mai ferm sub roţi, s-a gândit Caroline.

Nu putea să cedeze atât de uşor. A pornit hotărât spre întinderea de copaci din apropiere, în căutarea unei bucăţi de lemn potrivite.

Şi prietenele sale au urmat-o şovăielnic. S-au oprit la poarta de acces în pădure, lângă un stâlp comemorativ. *În anul 1864, la depărtare de patru sute de metri de aici, a fost doborât un lup*, anunţa textul scris cu litere gotice, săpate în lemnul stâlpului. Se preciza şi motivul prozaic al condamnării:

---

[1] Allgemeiner Deutscher Automobil Club, asociaţia automobiliştilor din Germania (n. tr.).

A provocat mari pagube printre sălbăticiunile din codru. Execuția fusese dusă la îndeplinire, potrivit inscripției, de dulgherul Hermann Schwarzer, de ucenicul brutar Ludwig Klein și de berarul Beppo Bieler, toți din Birkow. Amintirea celor trei vânători amatori era păstrată cu iubire: literele erau aurii, proaspăt vopsite.

– Am știut eu, a izbucnit Judith. Am știut că nu vom ajunge cu bine. Cărțile anapoda, visul cel rău... a început ea să se bâlbâie și apoi s-a pornit din nou, agitată: asta era imaginea din vis. Mașina noastră, în mijlocul poienii. Așteptam să ne vină cineva în ajutor. Și pe urmă oprea un Jeep, sus, pe șosea. Se deschideau portiere...

Aici i s-a tăiat respirația și a trebuit să facă o pauză.

– Și pe urmă? a îndemnat-o Eva, curioasă.

– Din mașină a coborât un pricolici.

Interesul Evei s-a domolit imediat. Era de mult trecută de vârsta la care să lege o relație romanțioasă cu pricolicii.

Judith a sărit imediat să apere exactitatea viziunilor ei:

– Lup sau pricolici, care-i diferența? Am avut toată informația, dar nu am interpretat-o corect, asta-i tot.

– Și pe cei morți trebuie să-i jelim, a spus Estelle, ridicând acuzator pantofii ei cu toc, de acum distruși.

Pe Eva o preocupa însă altceva:

– Oare nu se înșală și sorții, câteodată? Cine știe ce s-ar fi întâmplat dacă am fi intrat pe pantă în viteză mai mare. Puteam să ne răsturnăm.

– Încă mă mai gândesc la cea mai bună interpretare, a evitat Judith un răspuns limpede.

– Presupunând că în cărți îți iese că vei muri într-un accident de avion, a insistat Eva, ce se întâmplă dacă iei trenul?

– La ce bun îți faci griji? a intervenit Estelle, răspunzând în numele lui Judith. Dacă soarta urmărea cu

adevărat să-ți facă felul, înseamnă că e o mare fraieră. De două ori a avut ocazia, și tot de două ori a ratat.

Judith vedea aceste lucruri cu totul diferit:

– Voi priviți dintr-un singur unghi. Soarta nu înseamnă doar lucrurile negative. Patru copii sănătoși...

– ...Trei copii sănătoși și un hacker, a corectat-o Estelle.

– Ar putea să-mi dea o mână de ajutor și doamnele din cercul de discuții ezoterice? s-a auzit vocea lui Caroline din desișul pădurii.

Descoperise un jgheab din cele în care se pun furaje pentru sălbăticiuni, pe jumătate prăbușit.

– S-ar putea să ne fie de folos, a continuat ea.

– Oare va rezista? s-a întrebat Judith, cercetând bârnele putrezite.

– Pe mine n-are rost să contați, i-a răspuns Estelle, scărpinându-se în cap. Eu, cum știți, am două mâini stângi.

S-au apucat să ridice, să tragă și să împingă. Pereții laterali erau mâncați, dar o parte a acoperișului părea suficient de stabilă pentru un suport. Estelle susținea partea din spate a structurii, călcând anevoie, doar în ciorapi, pe pământul ud din pădure, necontenind să se întrebe în gura mare de ce se lăsa ea târâtă, an de an, în aventurile doamnelor de marți. Ar fi trebuit să-i vină de mult mintea la cap.

– Indiferent ce plănuim, tot mă aleg cu o supradoză de contact intens cu natura, a constatat ea, prozaic.

Când au ieșit la marginea pădurii, Caroline a încremenit îngrozită, cu privirile ațintite asupra poienii. Lângă mașină era cineva. Un bărbat. Străinul se uita atent prin toate geamurile, apoi a deschis portiera, încercând să potolească pudelul dezlănțuit, în spatele lunetei.

– Poate că și Oskar vede tot un pricolici, a cobit Estelle.

Bietul pudel era la fel de îngrozit de vizitatorul nepoftit ca și Caroline. Sus, pe șosea, se vedea parcat un Jeep.

Becurile de avarie luminau fantomatic în obscuritate. Caroline a recunoscut imediat maşina urmăritorului ei.

– Ia te uită, a şoptit Judith agitată. Este imaginea care mi s-a arătat în vis.

Tonul din vocea ei le-a înfiorat pe toate. Vântul vuia peste vârfurile copacilor.

– Şi cum s-a încheiat visul tău? s-a interesat Estelle.

– M-am trezit, i-a mărturisit Judith.

Însă Caroline se săturase de toate aceste profeţii sumbre.

– Cu ce vă putem fi de folos? i-a strigat necunoscutului, părând veselă deşi, evident, ele erau cele care ar fi avut nevoie de ajutor.

Bărbatul s-a întors cu faţa spre ele. Caroline şi-a stăpânit un hohot de râs isteric. Nu, nu părea un pricolici, însă apariţia lui era hirsută. Părul bogat, grizonant, creştea abundent şi în toate direcţiile: pe creştet, pe obraji, răzbind chiar şi prin gulerul deschis al cămăşii. Înaintea ei stătea un fel de dandy nonşalant, în sacou şi cămaşă alb-imaculat, cu ochii întunecaţi, ascunşi în spatele unor ochelari groşi, cu ramă de corn. Impresia generală se încadra undeva între savant neîngrijit şi iremediabil decrepit. Avea faţa brăzdată de riduri şi măsura ironic grupul de doamne pline de noroi.

– La volan s-a aflat pudelul, bănuiesc. Asta explică totul.

– Ne-am rătăcit, i-a explicat Judith, luând o poză perfectă.

Ideea că se împăca bine cu viaţa ei fără un bărbat alături rămânea o pură teorie.

– Am crezut că merită să o iau pe scurtătură, a intervenit şi Caroline, întinzându-i străinului mâna murdară de noroi. Caroline Seitz.

– Thomas Steiner, a mormăit presupusul urmăritor.

Oare dinadins comunica atât de vag? Caroline a trecut fulgerător în revistă dosarele care îi ajunseseră pe birou.

Ca orice penalist, memoria ei era bine antrenată să rețină nume. În sala de judecată, nu există ceva mai penibil decât să-i încurci între ei pe martori și pe făptași. Însă „Steiner" nu-i evoca nimic. Exclus să fie legat de dosarul cu ștrandul. Nici figura nu-i spunea nimic. Gata. Nu mai era dispusă să se lase bântuită de gânduri negre. Își dorea doar să plece. Acum. Fără întârziere. Și a așezat lemnul înaintea roților din față.

– Nu o să meargă, i-a spus Steiner pe un ton indiferent.

Evident, bărbatul prefera să comunice într-un registru minor.

Avea de ales? Caroline nu era dispusă să își abandoneze planul pentru o obiecție măruntă. S-a așezat din nou la volan, privindu-l cu coada ochiului. Bărbatul aștepta cu brațele încrucișate, alături de prietenele ei, să vadă ce se va întâmpla. Lui Caroline nu-i scăpa nicio mișcare, nicio privire de-a lui. Și, trebuia să recunoască, părea absolut pașnic și prietenos. Dar ce importanță avea? Învățase să nu se bazeze niciodată pe prima impresie. În profesiunea ei, întâlnise nenumărate personaje cu două fețe. Închisorile erau pline de criminali ai căror apropiați erau convinși că n-ar fi fost în stare să facă rău nici unei muște. În ciuda dovezilor, verdictului și logicii. Caroline și-a alungat totuși gândul la scrisorile de amenințare.

A apăsat accelerația până la podea. Roțile s-au urcat pe structura șubredă de lemn, pârâind din toate încheieturile. La a doua încercare, a reușit. Caroline a scos mașina cu avânt din groapa plină de noroi. Pentru a se înfige din nou în mlaștină, după nicio jumătate de metru. Mirosea a benzină. Ceva se stricase, dedesubtul podelei. Avea sentimentul că procedase cât se poate de stupid.

– Am să vă prind la cârlig, a decis bărbatul.

Din tonul lui se ghicea limpede că nu acceptă să fie contrazis. Însoţindu-l spre maşină, lui Caroline nu-i rămânea decât speranţa că se referă la un cârlig de tractare. Şi-a reprimat orice întrebare în legătură cu motivele pentru care cineva ar călători primăvara prin Mecklenburg-Pomerania Occidentală cu lanţuri de zăpadă şi cazma în portbagaj. Şi, lângă un geamantan din piele maro roasă, încă un motiv de îngrijorare: o cutie plată, din metal argintiu, care îi amintea de o casetă pentru armă. Caroline se simţea vinovată faţă de doamnele de marţi pentru că reuşise să eşueze în mijlocul unei poieni. Dar dacă dorea să se vadă scăpată de acolo înainte de căderea nopţii nu-i rămânea decât să se încreadă în acest Steiner.

10

Caroline tremura la volan. Treisprezece kilometri până la Birkow. Când automobilul lor a ajuns iarăşi cu roţile pe teren ferm, cele patru doamne erau îngheţate până la oase. Treisprezece kilometri legate de Steiner, ca în lesă. Caroline nu-şi dorea decât să ajungă odată. O ceaşcă de ceai aburind, ceva de mâncare, un colţ cald: şcoala Sandkrug, despre care le vorbise Kiki atât de entuziast, i se părea acum un adevărat rai pe pământ. A ţipat de bucurie când, la scurt timp după ce trecuseră de indicatorul localităţii Birkow, din întuneric a răsărit firma unei benzinării. O pasăre înaltă cât omul, din plastic galben, cu cioc enorm, cu salopetă şi şapcă roşie ca para focului le arăta direcţia de mers. Maşina lui Caroline a intrat în atelierul de reparaţii trasă de Jeepul lui Steiner clipind

din luminile de avarie. „Mereu gata să vă servim, parol, cu produsele Minol-Pirol[1]!" scria pe firmă. Aparent, valabil chiar și într-o seară târzie de vineri. Din clădirea mică a benzinăriei, acoperită cu gresie albă, unde totul părea să funcționeze perfect, cu excepția neonului roșu-aprins al reclamei de detergenți auto Sonax, se revărsa o lumină caldă. Ciudat, însă, acolo unde te-ai fi așteptat să vezi pompele, erai invitat să iei loc pe bănci multicolore, de berărie. Alături erau pregătite pături groase, de lână, în lămpile înalte pâlpâiau lumânări, protejate de vânt, iar meniul îl puteai citi, scris ordonat, pe câte un bolovan. Un loc în care îți puteai bea în liniște cafeaua chiar și când furtuna aducea cu sine aerul sărat al Mării Baltice. Ușa benzinăriei cu destinație schimbată s-a deschis în sunet vesel de clopoțel și Kiki s-a ivit în prag, dar a rămas mută când și-a văzut prietenele coborând din mașină epuizate, pline de noroi și înghețate până la oase.

– Ne pregătim de Cross Country, i-a explicat Estelle. Fără cal. Și tu?

Caroline se uita mirată în jur. Ce căuta Kiki acolo?

Kiki era cu ochii în lacrimi, copleșită de bucuria de a-și revedea prietenele după atâta amar de vreme.

– De ce nu mi-ați spus că ați rămas în pană? le-a întrebat.

– N-am vrut să te stresăm, i-a răspuns Eva.

– Grozavă idee, a oftat Kiki. Am scăpat de stres și era să fac infarct. Am fost foarte îngrijorată.

Caroline încă nu-și luase gândul de la benzinărie și s-a interesat, curioasă:

– Patronu-i amabil? Sau ce te aduce aici?

---

[1] Uleiul mineral Pirol (= grangur), marcă tradițională întâlnită în benzinăriile fostei RDG (n. tr.).

– Este magazinul nostru sătesc, a lămurit-o Kiki, făcându-le semn să intre. Şi eu fac de serviciu, de două ori pe săptămână. Următorul magazin cu discount e la opt kilometri.

Au intrat curioase în spaţiul acela restrâns, care servea şi drept cafenea.

Caroline s-a întors prudent, să vadă ce face salvatorul lor misterios. Thomas Steiner, cu un aer absent, făcea colac cablul de tractare trecându-l peste cot. Părea să nu-l intereseze deloc în acea clipă un tur printr-un magazin de ţară. Caroline, în schimb, era cât se poate de curioasă.

– Facem parte dintr-o cooperativă, a zis Kiki. Întreprinderea îmi aparţine, ca să spunem aşa. Împreună cu ceilalţi douăzeci şi şase de proprietari. Pot să aplic aici tot ce am deprins la Coffee to go.

Doamnele de marţi erau mirate de diversitatea produselor din magazin. Pe lângă alimentele de bază, macaroane, orez, făină, zahăr şi sare, găseai pâine, lapte şi ouă, legume şi fructe proaspete, ba chiar şi marmeladă de casă, miere, ulei, fructe uscate sau vin bio. Nu lipsea nici hrana spirituală. Într-un colţ exista o bibliotecă de unde puteai împrumuta gratis cărţi citite şi lăsate de alţi cititori din sat. Doar harta Minol a „Reţelei de benzinării din RDG" împodobind, îngălbenită, un perete şi o vitrină cu mici mascote VEB[1] Minol mai amintea de rostul iniţial al clădirii. La intrare, îţi trezeau nostalgii borcanele cu dulciuri de un ban bucata, pentru clienţii de vârstă fragedă. Numai aparatul de cafea hipermodern făcea notă aparte în acel tablou economic. Şi serviciul de cafea proiectat cândva de Kiki pentru firmă.

---

[1] Volkseigener Betrieb, întreprindere în proprietatea poporului, denumirea tuturor unităţilor economice de stat din fosta RDG (n. tr.).

– Sunt filiala din Est pentru Coffee to go, le-a anunțat Kiki cu entuziasm. Și singura unde este voie să vinzi și altceva, în afară de cafea.

– Salam de căprioară, a citit Eva pe o etichetă.

– De la pădurar, făcut chiar de el, a zis Kiki. Mezelurile sunt produse în gospodăriile din jur, la fel și legumele, iar prăjiturile le pregătește Ingrid. Trebuie neapărat să o cunoașteți. Dar ce-ați pățit? Sunt așa de fericită că ați ajuns, în sfârșit.

În scurt timp s-a dezlănțuit un haos. Kiki se afla la un pas să-și piardă vocea, atâtea avea să le spună și totul deodată. Povestea, întreba, asculta, privea, le îmbrățișa și plângea.

– Simon, din satul vecin, o să se ocupe de mașină, a spus ea.

Mașina, sigur că da. În frenezia revederii, niciuna nu-și mai bătuse capul cu Thomas Steiner. Caroline s-a uitat afară, prin ochiul de geam, constatând că Jeepul dispăruse cu tot cu Steiner. Pur și simplu. Cine știe? Poate încercase să dea vreun semn, însă nimeni nu băgase nimic de seamă.

– Nici măcar nu i-am mulțumit, a spus Eva, mâhnită.

Caroline se simțea ușurată. Scăpată de ideea urmăririi. O absurditate. Se eliberase de tensiunea ultimelor săptămâni. Bombardamentul de amenințări o adusese în pragul paranoiei, gândea ea, respirând adânc. Cele opt zile de liniște rurală aveau să-i prindă bine.

– Ce minune că ați putut să veniți toate, s-a bucurat Kiki. N-aș fi crezut niciodată...

Privirile ei s-au oprit la Estelle, rămânând fără cuvinte și cu un zâmbet stingher.

– Era o chestiune de onoare să venim aici, a asigurat-o Estelle plină de mărinimie.

Kiki a ezitat vizibil, înainte să dea un răspuns.

– Vai, nici nu mai știu unde mi-e mintea de atâta treabă, a schimbat ea subiectul, haide să mergem acasă. Să vă luați rămas-bun și de la Max.

Și a ieșit furtunos din magazin, împingând-o într-o parte pe Estelle, care rămăsese în loc, derutată.

– V-ați certat? a întrebat Caroline.

– Eu nu am habar de nimic, i-a răspuns Estelle, ridicând din umeri.

Cum avea să se vadă, exact asta era problema.

11

– Mai e mult? s-a tânguit Estelle.

Se săturase de plimbări nocturne și de cărat bagaje. Roțile valizei săltau peste găurile din asfaltul străzii principale care străbătea satul în curbe domoale, de la benzinăria Minol până la vechea școală. Vântul îi sufla puternic drept în față, răvășindu-i părul. Oskar se smucea, Estelle își trăgea cu greu bagajul, la fel ca toate celelalte prietene. În sat, nici țipenie. Și abia se făcuse ora opt.

– N-aș putea sta aici nicio clipă, aș lua-o imediat din loc, i-a șoptit Estelle lui Judith. N-au nici măcar trotuare...

Pe stânga și pe dreapta, casele păreau moarte. Din când în când mai întâlneau câte o placă, *De închiriat/De vânzare,* prinsă pe fațada unor clădiri, legănându-se tot mai puternic în furtuna ce se întețea. Acolo unde se mai vedea câte un licăr de lumină în spatele perdelelor groase, plăcile de înmatriculare ale mașinilor din față indicau că sunt case de vacanță. Dominau cele de Berlin, dar erau și câteva din Hamburg. Pe Estelle o mira: să fie vorba de locuitori noi, retrași din marile orașe, care căutau să-și croiască aici,

la marginea zonei lacurilor din Mecklenburg, o nouă viață, ca artiști liber-profesioniști, hotelieri sezonieri sau agricultori amatori? Iar mașinile cu MST pe număr, de la Mecklenburg-Strelitz, reprezentau, evident, o minoritate.

– Mulți tineri pleacă te miri pe unde, deoarece aici există prea puține locuri de muncă, le-a explicat Kiki. Mai ales în afara sezonului de vară.

Estelle se întreba cum ar trebui să arate palatul care ar fi putut să o ademenească într-o asemenea pustietate. Felinarele de pe stradă pâlpâiau stins. Aruncau luciul lor obosit pe afișele care invitau la cea de-a șaptea ediție a Birkow Cup desfășurată la sala de bowling de la marginea satului. În complexul sportiv părea să nu miște nimic în acea seară, deoarece tineretul sătesc, două fete spălăcite și un tânăr deșirat, neînchipuit de înalt, se adunaseră să fumeze și să bea în vechiul adăpost din stația de autobuz. Numărul chiștoacelor împrăștiate în jur trăda rutina lor cotidiană. Probabil în speranța că într-o bună zi va opri acolo un autobuz de cursă lungă, să-i ducă departe de Birkow.

– Nouă ne merge nemaipomenit aici, a spus Kiki, ca și cum ar fi citit gândurile lui Estelle. Alte sate sunt total abandonate. În multe locuri nu mai există nici magazin, nici hotel, nici medic. Este cât se poate de limpede, Birkow se află pe un curs ascendent. La fel și pensiunea noastră *bed & breakfast*.

„Cursul ascendent" părea un concept cât se poate de maleabil. Și mai ales în ceea ce privea starea noii locuințe a lui Kiki. După o cotitură, în fața lor a apărut școala Sandkrug. Aripa stângă a clădirii din cărămidă era în continuare în schele și vântul puternic scutura panourile din plastic. Doamnele de marți trăgeau icnind de bagajele grele prin fosta curte a școlii, acoperită cu pietriș. Intrarea principală, pe al cărei fronton era fixată o plăcuță

comemorativă cu anul întemeierii, 1911, era accesibilă doar pe o structură şubredă, din lemn. Estelle a traversat podul de scânduri reuşind să menţină un echilibru între cufărul ei monstruos, echipamentul de golf şi pudel.

– Rampa asta este provizorie, le-a spus Kiki. Scara se zideşte săptămâna viitoare.

Curioase, doamnele de marţi au început să studieze noul cămin al lui Kiki.

– Mi-aduce aminte de gimnaziul copiilor, a comentat Eva, cu o grimasă.

Spaţiul de la intrare avea un aspect cu adevărat grandios. Mai ales că aparţinuse unei şcoli săteşti. Etajele erau legate prin scara principală, care ocupa centrul clădirii. La dreapta şi la stânga porneau culoarele cu săli de clasă şi drept în faţă se afla fosta aulă.

Judith urma să doarmă la etaj, lângă fostul apartament al învăţătorului, iar Estelle, Eva şi Caroline s-au ales cu sălile claselor I–III.

– Camerele voastre nu sunt complet puse la punct, le-a prevenit Kiki, înainte de a deschide prima uşă.

Estelle s-a uitat uluită în jur. „Nu sunt complet puse la punct" era departe de a fi o descriere fidelă a halului în care arăta camera ei. Încăperea etala farmecul unei celule de poliţie pentru beţivi mahmuri. Cam ca în Ali Baba şi cei patruzeci de hoţi.

Kiki nu a băgat de seamă cât de şocată era Estelle:

– Ar fi trebuit să vedeţi casa când am sosit aici, în noiembrie. Patruzeci şi una de ferestre, patruzeci şi una de belele. E-mailurile de la tâmplarul nostru se citeau precum capitolul 3 din Cartea lui Iov, le-a mărturisit Kiki mândră de ceea ce realizaseră, şi vocea ei a prins avânt: Abia acum două săptămâni am scos podelele. De aceea şi mai arată încă puţin dezolant.

– Mi-am imaginat că ați ajuns mult mai departe, a izbucnit Estelle, gândindu-se, îngrozită, că deschiderea trebuia sărbătorită peste exact trei săptămâni.

– Mă duc să văd cum stă Max cu pregătitul mesei, le-a spus Kiki, evitând să dea un răspuns direct. Ne vedem într-o jumătate de oră, în aulă.

Estelle se înțelesese întotdeauna foarte bine cu Kiki, dar de când ajunseseră aici avea senzația că prietena ei îi evită sistematic privirile și întrebările.

Afară schele, înăuntru provizorat. Estelle își rotea privirile în jur, încurcată. „Dacă te bagi în afaceri cu prietenii și cu rudele, nu te aștepta decât la necazuri", așa se spune. Probabil pe bună dreptate. Estelle aranjase totul în așa fel încât fundația lanțului farmaceutic, „O zi de vară pentru fiecare", să investească în *bed & breakfast*-ul lui Kiki, pentru a le oferi copiilor nevoiași o săptămână de vacanță la țară, fără griji. Estelle stabilea direcțiile de acțiune ale fundației, după care centrala prelua realizarea practică a proiectelor ei. În urmă cu un an, când făcuseră înțelegerea, acceptase să nu se amestece direct în proiect. Poate că respectase prea mult această promisiune.

– Mie îmi place, a strigat Judith.

Doamnele de marți au străbătut pe rând toate încăperile, curioase să vadă ce progrese făcuse Kiki. Judith aprecia ceea ce Estelle nu știa să ia în seamă: camerele înalte, ferestrele impozante, sobele străvechi, din teracotă, ușile rămase încă din anii întemeierii și splendidul parchet vechi, pe care tropăiseră generații întregi de elevi zeci de ani la rând.

– Atmosfera sugerează că ne aflăm într-un spațiu în care tinerii au învățat și s-au simțit bine, a comentat ea.

Nici Eva, nici Caroline nu păreau foarte îngrijorate. De ce ar fi fost? Ele nu aveau o fiică vitregă, în stare să pună întrebări cât se poate de neplăcute în consiliul de

administrație al imperiului farmaceutic despre felul cum se desfășoară proiectele de caritate curente.

– Kiki se poartă ciudat, nu credeți? a întrebat Estelle când au intrat în camera Evei.

Camera ei era la fel de mare, dar nu avea nimic de oferit în plus, cu excepția celor trei paturi supraetajate. Ambianța era modest înnobilată cu un „Tablou – cascadă cu fundal luminos și efect realist de mișcare 3D". Aflat din greșeală în camion, la mutare, și naufragiat tocmai în Mecklenburg-Pomerania Occidentală.

– Când sosește primul grup? a întrebat Caroline.

– După Rusalii, i-a răspuns Estelle.

– Kiki este stresată, a constatat Eva, contemplând calm bric a bracul din jur. Eu în orice caz aș fi neliniștită.

– De asta ne și aflăm noi aici, a spus Judith.

Cuprinsă de înflăcărare, le-a arătat tuturor ce descoperise pe culoar. Într-un colț le așteptau cinci perechi de cizme de cauciuc, în culori fanteziste, pregătite de Kiki pentru ele. Estelle s-a schimbat la față. Acum îi era limpede, pentru prima oară, în ce se băgase.

12

– Și? Cum vi se pare? s-a interesat Max.

Stătea împreună cu Greta lângă vechea tablă care făcuse parte din dotarea clasei a III-a. Vestigiul împodobea acum camera de mic dejun împreună cu un carton îngălbenit cu textul „Școala generală politehnică I–X Birkow" și un pupitru vechi. Până la deschiderea *bed & breakfast*-ului, aula înaltă de șase metri reprezenta centrul vieții lor de familie. Fosta sală de festivități a școlii îndeplinea în mod

egal rolul de cameră de locuit, de joacă, de lucru și de masă. În locul fostei scene, Max construise o chicinetă din lemne vechi, lăcuite în cenușiu. Piesa de rezistență era un cuptor electric modern, un prototip realizat de un amic designer. Pe care nu se afla niciun vas. Din câte se părea, Max uitase că trebuia să se ocupe de cină. Desena în perfectă uitare de sine litere pe suprafața neagră: Bine ați venit, Eva, Judith, Caroline și Estelle. Greta contribuia și ea cu un cvartet de siluete alcătuite exclusiv din cap și picioare. Talentul la desen îl dobândise de la Kiki, în schimb de la tatăl ei moștenise să uite, atunci când se juca, de toți și de toate.

– Am crezut că te-ai apucat să gătești, s-a plâns Kiki.

– Avem un oaspete în coliba de pescar, s-a scuzat Max, insolent. A trebuit să mă ocup puțin de el.

Din nou acel ton iritat. Care se strecura tot mai des între Kiki și Max, în ultimele luni. Tensiunea continuă își cerea tributul. Nimic nu funcționa așa cum plănuiseră și visaseră împreună. Coliba de pescar fusese prima cameră finisată, în martie, aducând un venit modest în strâmtorarea lor.

Fără niciun chef, Max a lăsat creta din mână și a unit cele opt mese individuale, la care aveau să mănânce micul dejun oaspeții lor, într-o singură masă lungă. Mobilierul provenea din cantina unei foste gospodării agricole de producție și trecuse cu bine peste epoca de tranziție la vecinul lor, Möller. În jurul meselor, cel puțin o duzină de scaune, unite de o singură trăsătură comună: toate erau vopsite în roșu. Kiki era îndrăgostită de aulă. Se apropia cel mai mult de imaginea pe care o avea ea despre traiul patriarhal, ca la Bullerbyn[1].

---

[1] Aluzie la seria autoarei suedeze Astrid Lindgren despre șase copii din acest sat îndepărtat (n. tr.).

– Ce mare s-a făcut Greta, s-a auzit un cor pe patru voci, în spatele ei.

Toate îşi făcuseră apariţia în aulă înviorate şi în haine curate. Max a ridicat mâna, în semn de salut, dar ele nu aveau ochi decât pentru Greta. Micuţa arăta de parcă ar fi coborât direct dintre paginile vechilor cărţi ale lui Kiki scrise de Astrid Lindgren. Păr blond zburlit, obraji roşii şi dolofani, ochi ageri. Tricoul scos peste ciorapii groşi, în cercuri multicolore, era mânjit tot cu cretă. Dar în faţa invaziei celor patru doamne pline de efuziune, s-a ascuns timidă după picioarele lui taică-său, care nici nu a mai putut să le întâmpine cum se cuvine, cu Greta agăţată de pantalonii lui.

– Aici o recunosc din nou pe Kiki, a spus Caroline.

Judecând după privirile amuzate, comentariul ei nu o privea atât pe micuţa Greta, cât mai ales amenajările, dacă se gândea doar la coarnele de cerb şi de căprior dispuse fără număr deasupra şemineului. Printre piesele autentice, din vremea fostei Republici Democrate Germane, puteai descoperi şi obiecte paşnice, produse ale epocii actuale: un cap de căprioară din ceară roz, o gazelă argintie din aluminiu lustruit, un cap de cerb din pluş.

– Nu am întâlnit niciun om serios care să atârne trofee pe pereţi. Însă la tine, nu ştiu cum, arată bine, a încuviinţat Eva.

– Cerbul cel mare a fost răpus de Honecker personal, le-a lămurit Kiki, arătând spre exemplarul de nota zece din mijloc.

– De unde le-ai strâns pe toate? a întrebat Judith, uşor oripilată de colecţia macabră, ca o vegetariană convinsă.

– Pe majoritatea le am de la desfacerea de locuinţe, le-a spus Kiki. Sunt mai mulţi cei care pleacă de aici, decât cei care vin să se stabilească.

– Se vede limpede, dintre cele trei sute de obiecte neapărat necesare omului, cincizeci sunt coarne, a comentat Estelle.

– Peretele din spate este terminat, a mărturisit Kiki adevărul. Coarnele astea vechi au fost mijlocul cel mai ieftin să-l maschez.

Gândirea dogmatică era ultimul lucru de care ai fi putut să o bănuiești pe Kiki. Dar nici că va reuși vreodată să își ducă la bun sfârșit vreun plan. Cina promisă se lăsa așteptată, iar Max și Greta așezau masa, cu mult calm.

– Să te ajutăm la gătit? s-a oferit Eva.

– Odihniți-vă, mai bine, le-a spus Kiki. Am să fac o mică improvizație.

Max i-a plasat-o în brațe lui Estelle pe Greta, spre stupefacția fetiței.

– Cine vrea ceva de băut? a întrebat el.

– Io, a strigat Greta, primind imediat de la tatăl ei o ceașcă de lapte.

Se vedea limpede că micuța își ținea bine în frâu părintele.

Kiki nu și-ar fi închipuit, până în acea clipă, că Estelle se putea descurca atât de bine cu un copil. Greta se simțea în brațele lui Estelle în al nouălea cer, fascinată dincolo de orice imaginație de grămada ei de podoabe sclipitoare. Fermecată, i-a atins lanțurile de la gât și i-a pipăit inelele de aur. Era atât de impresionată, încât a căutat să-și câștige cumva aprecierea lui Estelle.

– Gheta oi, a anunțat mândru, arătându-i lui Estelle mâna. Oi.

Siguranța absolută cu care își ridica mâna arăta că „oi" însemna valoarea supremă, în imaginația fetiței.

– Greta are doi ani, i-a tradus Kiki lui Estelle, aflată în plină derută.

Estelle a dat din cap, impresionată:

– Iar acum, vrei să afli, bineînțeles, câți ani am eu?

Greta nu a priceput ce considerau așa comic doamnele de marți, dar cum râdeau toate, s-a bucurat și ea.

– Și ce avem de făcut săptămâna asta? a întrebat Caroline, cea mereu preocupată de lucrurile practice.

– După masă, a amânat-o Kiki.

Din câteva mișcări, a curățat de semințe doi dovleci luați din magazinul de la benzinărie, i-a tăiat cubulețe și a amestecat pulpa cu lapte rece, scorțișoară și coajă de lămâie.

– De când te pricepi la gătit? a întrebat-o Eva, curioasă.

Așa cum o cunoșteau ele, Kiki nu se remarcase niciodată prin pornniri culinare, ci mai degrabă prin talentul de a avea mereu în preajmă un bărbat care să o poată scoate la restaurant.

– De la Ingrid am învățat, a explicat ea. E din Berlin și a deschis aici un atelier de olărit.

– Arată a mâncare făcută de un profesionist, a lăudat-o Eva.

De fapt, Kiki nu făcuse decât să asezoneze supa, adăugându-i și zahăr, și gălbenuș de ou.

– Încerc să gătesc cât mai simplu cu putință și în specificul zonei, le-a spus Kiki.

– Cunoaștem personal fiecare dovleac pe care îl gătim, a completat-o Max. Toată hrana noastră provine de pe o rază de cincizeci de kilometri. Direct de la producător.

A adus pe masă pâine proaspătă și bere, făcută la o mică fabrică din Schwerin. Doamnele de marți se simțeau răsfățate. Rareori mâncaseră ceva mai gustos. Kiki era bucuroasă că mai avea încă un răgaz până să le împărtășească toate greutățile prin care trecea, pentru că în seara aceea nu dorea decât să se simtă fericită, în mijlocul prietenelor ei.

Doar Max era din nou pe picior de plecare și s-a ridicat de la masă încă înainte de desert.

– Cu cât mă apuc mâine mai devreme de lucru, cu atât mă pot întoarce mai repede, s-a scuzat el.

– Trebuie să hotărâm ce faianță punem în băile din aripa stângă, a spus Kiki, ușor panicată.

– Mai avem timp, a evitat Max.

Răspunsul lui obișnuit, bun pentru aproape orice întrebare. Kiki s-a abținut cu tărie. Nu voia să se certe de față cu toată lumea. O îmbrățișare grăbită, un sărut pe fugă, apoi Max a dispărut. Și-a luat geamantanul din dormitor, așa cum îl lăsase cu doar câteva zile în urmă.

Greta a început să plângă în hohote. Ceea ce ar fi făcut și Kiki, dacă ar fi putut. Despărțirile acelea atât de dese îi puneau nervii la grea încercare. Uneori, Max prefera să se culce pe canapea ca să nu le deranjeze când pornea la drum, lunea în zori, spre Berlin, Hamburg sau Köln.

– Nu e simplu deloc când unul stă pe loc, iar celălalt trebuie să plece mereu. Relația voastră nu merge prea bine? a întrebat-o Caroline, fiind singura care s-a încumetat să o facă.

Kiki i-a confirmat printr-un gest. Acum, în lipsa lui Max, nu mai avea sens să joace teatru.

– Relația noastră este mai degrabă telefonică. Iar dragostea se transformă în telepatie curată. De fiecare dată, înainte să plece, ne certăm.

– Cât se poate de normal, în amorurile la distanță, a spus Judith, în cunoștință de cauză. Se petrece inconștient. Prin ceartă, despărțirea devine mai ușoară.

– Dragostea la distanță este de fapt ceva cât se poate de normal, a zis Caroline. Încă din Epoca de Piatră. Un mamut nu-l vânai cât ai bate din palme. Vânătorul lipsea uneori zile întregi, până captura prada.

– Există doar două motive de rupere a unei relații, s-a amestecat Eva în discuție. Prea puțină apropiere sau prea multă. Nu e mare scofală nici să-ți petreci fiecare seară împreună.

Kiki fugea încolo și încoace prin aulă, cu Greta în brațe, încercând zadarnic să o potolească.

– Oricum, e mult mai bine decât să-ți iei mereu rămas-bun, a spus Kiki. Dacă lucrurile continuă așa, casa asta ne va distruge legătura.

Estelle cunoștea un remediu:

– Am auzit că la Singapore se lucrează la un aparat care face posibil sărutul prin Internet. Sărutări la distanță în loc de dorul de ducă.

– Aici nici robotul de sărutări nu ar funcționa, a obiectat Kiki. Internetul este uneori așa de instabil, încât Max susține mai nou că parcă vorbesc în arabă.

Doamnele de marți au clătinat din cap cu toată gravitatea. Nu doar inaugurarea programată peste trei săptămâni era în joc, ci mult mai mult: familia lui Kiki.

Plânsul Gretei a încetat brusc. Lacrimile îi mai străluceau în ochi, însă pe față îi apăruse iarăși zâmbetul. Descoperise ceva ce o făcea să uite instantaneu orice durere. Entuziasmată la culme, a început să dea din mâini și din picioare până când Kiki a lăsat-o jos.

– Bee, a țipat ea vesel, sărind în loc ca o mingiuță din cauciuc. Bee, behehe, behehe.

Arăta cu degetul spre Oskar. Pudelul regal, cu pedigri impresionant, nu părea deloc afectat de confuzia micuței convinse că este miel.

13

Ziua fusese agitată, noaptea neliniștită. Furtuna Lukas măturа zona lacurilor din Mecklenburg, Parcul Național Müritz, Birkow și școala Sandkrug. Stropi grei de ploaie

biciuiau geamurile. Vântul, ca un duh mânios, zgâlțâia obloanele, dobora țiglele de pe acoperiș, frângea crengi din coroanele copacilor și șuiera prin broaștele ușilor și crăpăturile zidurilor. Judith se holba la hainele care se legănau în curent, ca niște jumătăți de stafii. Cum în camera ei nu exista încă șifonier, umerașele atârnau pe o frânghie groasă, întinsă între doi pereți.

– Toată viața mi-am dorit o casă pe care să o pot organiza după cum îmi place, le mărturisise Kiki, pe un ton hotărât. Doar că durează mult mai mult decât am plănuit.

Pe Judith nu o deranjau improvizațiile. Oare viața întreagă nu era decât un mare provizorat, de la cap la coadă? În ultimii ani, învățase că orice liman era doar o clipă de răgaz, înainte ca soarta să te mâne mai departe. Niciodată Kiki nu dusese ceva până la capăt, în schimb fusese întotdeauna un exemplu pentru doamnele de marți despre cum poți traversa cele mai grele timpuri cu zâmbetul pe buze. Iar Judith era hotărâtă să îi urmeze exemplul. De ce și-ar face griji astăzi, când și mâine este o zi? Și s-a cuibărit mai adânc printre perne.

Zgomotele furtunii au început să i se învălmășească în minte, metamorfozându-se în imagini stranii. Șmecherul care îi pusese în mână cărțile de ghicit i s-a arătat în vis, plutind asupra ei fantomatic și înfricoșător. Dar Judith nu se lăsase impresionată: „Încă mai aștept cei 50,40 euro", i-a replicat ea tăios.

„Iar tu mi-ai rămas datoare cu un răspuns", i-a strigat el, sumbru.

Judith habar nu avea la ce întrebare. Atunci, în ajutorul lui a sărit un călău fioros, care, la intervale din ce în ce mai scurte, îi picura pe creștet apă rece, ca să-i smulgă o mărturisire. Tac. Tac. Tac. Neîncetat. Tac. Tac. Tac. Zgomotul

ritmic se întețea, devenind tot mai greu de suportat, iar Judith simțea că îi va exploda capul. Apa i se scurgea pe frunte, pe obraji, adunându-se în orbite și la colțurile gurii. Când umezeala rece i-a pătruns în urechi, Judith s-a smuls din vis, înspăimântată. Unde era? Ce se întâmpla? S-a chinuit să pună ordine în neobișnuita confuzie de umbre și lumini, pipăind după butonul lampadarului. Tac, tac, tac, răsuna lângă patul ei. Când s-a aprins becul, a înțeles imediat totul: nu era un vis, ci o realitate. Tristă. Picătură cu picătură, ploaia își croia drum printre grinzile putrede, direct în patul lui Judith. Acoperișul școlii Sandkrug era găurit.

Judith a auzit pe culoar vocile agitate ale doamnelor de marți. Probabil dormise mai adânc decât își imaginase, deoarece toate, echipate în cizme de cauciuc și pijamale, intraseră în acțiune și se luptau cu frontul de umezeală. Apa rece pătrundea nu numai în camera lui Judith, ci și prin crăpăturile din culoar, șiroind pe parchetul plin de găuri de la etaj. Era doar o chestiune de timp până când avea să înceapă ploaia în sălile de clasă de la parter, proaspăt renovate. Kiki, în rochița ei babydoll și încălțări din cauciuc, muncea din greu să adune apa, întinzând peste tot prosoape uscate. Care apoi erau stoarse de Eva și de Estelle.

– În drumul spre sânul naturii pot apărea și bălțoace, pe alocuri, a întâmpinat-o Estelle pe Judith. Ne-am dori să crească frecvența de stoarcere.

– Îmi pare enorm de rău, se scuza Kiki, simțindu-se vinovată de invazia acvatică.

– Când cumperi o casă veche, nu ești niciodată ferit de surprize, a oprit-o Caroline.

– Am trecut prin atâtea surprize, a oftat Kiki, încât sunt total sătulă de ele.

Judith şi-a tras şi ea imediat cizmele şi s-a avântat în luptă, aruncând pe fereastră apa maronie ca o fiertură, strânsă într-un lighean. Din tavan picura din cincisprezece locuri în acelaşi timp.

– Avem nevoie de ceva mai mare pentru colectarea apei, a strigat ea.

Ideea salvatoare i-a venit lui Kiki, campioană mondială la improvizaţii. Cu prilejul lichidării magazinului Schlecker din Neustrelitz, făcuse rost nu numai de o rezervă ieftină de lumânări, cât să-i ajungă zece ani, ci şi de mai mult de o duzină de mici bazine de apă gonflabile, pentru clienţii de vârstă mică.

– Pur şi simplu nu m-am îndurat să le las acolo, atât de ieftine erau. Ca şi cum aş fi bănuit că o să ne alegem cu o piscină acoperită, la prima furtună.

Le-a împărţit tuturor articolele viu colorate, de vară, sub cele mai vesele forme. Caroline a primit o raţă gonflabilă, Judith un avion, Eva un peşte simpatic, prevăzut cu înotătoare. Estelle a avut ghinion. Insula ei miniaturală avea integrat şi un palmier, care se cerea şi el umflat.

– Ultima oară când am suflat, a fost într-un tubuleţ, a mărturisit Judith, chicotind.

– Pe mine deja m-a luat cu ameţeală, s-a plâns Eva după trei respiraţii.

– Este o chestiune de tehnică, i-a sugerat Kiki.

– Scuteşte-ne de detalii, a oprit-o Estelle, gâfâind cu disperare.

Apoi a amuţit total. Oxigenul de care creierul ei avea atâta nevoie pentru a produce în continuare replici la fel de tăioase se scurgea în palmierul unui bazin gonflabil pentru copii. „Concediu la umbra palmierilor" a căpătat în acea clipă un înţeles cu totul nou pentru Estelle.

14

„Este o chestiune de tehnică", așa le spusese Kiki. Dar peștele Evei îi atârna încă moale, în mâini. Pur și simplu nu-i ajungea aerul să sufle în monstrul acela de plastic portocaliu. Respira prea repede și nu-și coordona efortul. O dureau toți mușchii feței, iar capul a început să îi plutească, de parcă ar fi suferit de hiperventilație. Panicată, asculta fiecare trosnet al grinzilor. Ce avea să se întâmple odată ce plafonul era pătruns de apă? Oare nu se auzise același zgomot și la școală, cu puțin timp înainte să pice tot tavanul și să distrugă scaunul de pe care abia se ridicase? Teama i s-a cățărat pe picioare, apoi a urcat pe spate și i s-a fixat în creier. Evei nu îi era greu să își stabilească diagnosticul: suferea de ceea ce se chema sindrom de stres posttraumatic, care se putea instala și atunci când scăpai ca prin minune de un accident. Doar la gândul a ceea ce s-ar fi putut întâmpla se adunase suficientă tensiune. Ce ar fi fost dacă nu s-ar fi ridicat la vreme de pe acel scaun, acolo, la școală? Și ce-ar fi dacă furtuna ar sparge ferestrele și cioburile ar începe să zboare prin încăpere, ca niște lame de cuțit? Sau dacă un copac smuls de vânt s-ar prăvăli peste acoperiș? Sau dacă de la pijamaua ei udă ar face o aprindere la plămâni și apoi ar muri? Sau dacă Judith se înșela și soarta se pregătea să-i dea o a treia și ultimă lovitură? Simțea că duce o viață prea primejdioasă. Și că, oricât de norocoasă ar fi, nu ar avea nicio șansă de supraviețuire.

În minte au început să i se perinde imagini tot mai neplăcute: preotul Rennert, cu obrajii lui căzuți. „Despărțirea este grea", sunau cuvintele lui de mângâiere, „pentru cei care pleacă, dar și pentru cei care rămân. Eva Kerkhoff ar fi vrut atât de mult să mai rămână."

Respira, respira tot mai des... mai superficial... gata... O ramură smulsă de furtună s-a izbit de geam. Fereastra s-a deschis brusc și o pală de apă a năvălit asupra Evei. Ajutor! ar fi vrut să strige și a sărit îngrozită cât mai departe. S-a clătinat, nesigură pe picioare pe podeaua de lemn, nimerind în cele din urmă pe plasticul ud, pe care a alunecat fulgerător. Eva s-a clătinat, pierzându-și echilibrul, și s-a prăbușit. Doar palmierul lui Estelle a ferit-o să nu se lovească la cap. Și să se aleagă doar cu un strop de apă pe frunte, pe locul ultimei miruiri. Vocile din jur îi sunau deformat în urechi. Prietenele ei se mișcau cu încetinitorul. Deasupra, patru fețe, patru priviri îngrijorate.

– Nu te simți bine? a auzit vocea lui Caroline, înfundată, venind parcă dintr-un sac de vată. Respiră liniștit, i-a poruncit apoi, ca și cum ea ar fi fost medicul. Foarte rar.

După două minute, încăperea a încetat să se mai clatine și fețele au revenit la conturul lor normal. Cu cât o lăsa amețeala, cu atât mai ascuțită devenea durerea. Nici măcar nu avea nevoie să se uite. În cizma de cauciuc, glezna ei tocmai căpăta nuanțe negru-vinețiii.

– Mă joc cu soarta mea, a gemut Eva. Dacă nu mă urmărește ea, atunci fac eu în așa fel încât să îi ies în cale, ca proasta.

Kiki a adus o pungă cu gheață, iar Judith a început să o consoleze:

– După povestea de la școală, nu ar fi trebuit să o iei imediat de la capăt. Ar fi fost bine să aștepți o vreme, să ți se mai așeze nervii.

– Îl văd mereu pe preotul nostru înaintea ochilor, le-a mărturisit Eva. Și imagini de la propria mea înmormântare. Asta mă dă gata.

– Cine se teme de moarte înseamnă că încă nu și-a trăit traiul, a intervenit Kiki. De acum înainte, trebuie să nu faci decât ceea ce îți dorești.

Estelle a aruncat o privire neîncrezătoare la băltoacele imense din jur și i s-a adresat lui Kiki:

– Și asta este ceea ce ți-ai dorit tu?

– Un lucru știu sigur, a spus Kiki, că nu voi fi chemată de pe acest pământ înainte să terminăm renovarea. Iar soarta o știe și ea: nu se va mai arăta niciodată cineva dispus să continue munca asta.

Eva o privea admirativ pe prietena ei. Kiki reușea să nu-și piardă optimismul nici pe vreme proastă, cu știri și mai proaste. Și a încercat să-i urmeze exemplul.

– A trecut, sunt ca nouă, le-a amăgit ea, cu tot curajul.

Însă glezna îi zvâcnea și o durea îngrozitor. Nici vorbă să calce pe acel picior.

Preotul tăcuse. În locul lui, îi vorbea specialista din ea, pronunțând verdictul profesional: de acum avea la dispoziție foarte mult timp liber, în care, stând la orizontală, se putea iniția în tainele pubertății. Cu mult prea mult.

15

Puțin după ora patru, Caroline era din nou în pat. Vântul și ploaia se potoliseră, iar micile bazine își făceau treaba, strângând apa, împiedicând-o să pătrundă printre grinzi. Băuseră împreună câte o ceașcă de ciocolată fierbinte, în aulă, apoi îi pregătiseră Evei un culcuș nou. Eva nu era în stare să facă niciun singur pas. Din câte bănuia Caroline, îi dădea fiori clasa transformată în dormitor, cu tavan înmuiat și putrezit. Eva a preferat să doarmă pe canapeaua din aulă, alături de Oskar, care scheuna cât pentru amândoi. Făceau o pereche minunată. Pudelul se temea de zgomotele neașteptate aproape la fel de tare ca Eva.

Caroline a stins lumina. Cu puțin noroc, mai putea să prindă câteva ore de somn, înainte să înceapă munca, în acea dimineață. Pe noptiera ei, o lumină minusculă. Un apel nepreluat, o anunța telefonul mobil. Clipea ca un semnal de avertisment.

Caroline și-a tras pătura peste cap. Îi era indiferent ce dorea cineva de la ea, în miez de noapte. Nu voia, sub niciun motiv, să-și asculte voice-mail-ul. Ce ar mai fi putut face, la o oră ca asta? Și a apreciat exemplul fiicei sale. Josephine trecuse la dietă digitală. Anunțase, cu câteva luni în urmă, că nu își va mai citi e-mailurile, și nu le va mai răspunde, decât o dată pe zi, iar la sfârșit de săptămână deloc. Nu mai avea de gând să se lase tulburată în muncă și în viață de apariția permanentă a unor știri mai mult sau mai puțin importante.

– Imaginează-ți că mesajele tale intră într-o cutie poștală adevărată și ar trebui să ieși afară din cinci în cinci minute, ca să vezi dacă nu a sosit ceva nou, îi explicase Josephine hotărârea ei. Până te bagă la balamuc, și pe bună dreptate. Pentru că îl considerăm un fapt normal, în viața noastră profesională.

Și Caroline i-a urmat sfatul cel bun. Cu tărie. Vreme de trei minute. Apoi a pipăit după telefon. Exact așa cum bănuise. Aceeași voce oribilă, de computer. „Nu te poți ascunde. Sunt mai aproape decât crezi."

A șters apelul din mail-box cu un gest energic. Însă de somn nu mai putea fi vorba.

La apariția primelor raze de lumină deasupra orizontului, Caroline s-a strecurat pe culoar, în trening și încălțări de jogging. În întuneric, căci becul se arsese, probabil. După agitația nocturnă, dormeau cu toatele. Până și micuța Greta ajunsese, din câte se părea, la un ritm de somn mai pe placul celor mari, după ce, cu

prilejul ultimei excursii a doamnelor de marți, le saluta încă înaintea zorilor.

Caroline s-a oprit în ușa aulei și a făcut semne cu lesa, pe tăcute. Poate că Oskar era dispus să o însoțească în turul ei de recunoaștere matinal? În chip de păzitor? Pudelul și-a deschis precaut ochiul stâng, ca să vadă dacă nu cumva ratează o masă. Când a înțeles că e vorba de făcut sport pe burta goală, i-a aruncat lui Caroline o privire compătimitoare, a căscat din toată inima și s-a întors pe partea cealaltă. Toate încercările ei de a-l convinge să plece de lângă căldura sobei au rămas zadarnice.

– Oskar este un model indoor, s-a auzit o voce. Ultimul răcnet, de când s-au demodat rasele cu bucle.

Era vocea Evei.

– Te-am trezit? a întrebat Caroline, cu un sentiment de vinovăție.

– Sunt trează de ore întregi, a recunoscut Eva.

Caroline i-a cercetat atent glezna, care se mai umflase puțin.

– Vom avea nevoie de un medic, a constatat ea, neliniștită.

– Nici vorbă, a clătinat Eva energic din cap. De-abia ei te îmbolnăvesc cu adevărat.

– Nu arată bine deloc, a prevenit-o Caroline.

– Am să mă descurc minunat, a asigurat-o Eva. Sunt sub observație medicală.

Caroline a ezitat. Medicii, se știe prea bine, sunt cei mai dificili pacienți.

– Haide, dispari, i-a cerut Eva. Și, ca să confirme că vorbea serios, i-a arătat ghidul de educație: Altfel nu mai aflu niciodată cum să procedez cu adolescenții mei.

– Într-o oră mă întorc, a promis Caroline. Să sperăm.

16

Doamne, ce tare o durea. Eva nu avea nici cel mai mic chef să cedeze în faţa durerii. Îşi dorea o vacanţă. Dar nu în acest fel.

S-a străduit să se concentreze asupra ghidului, care dezvăluia cât se poate de limpede, din primele pagini, că de la tinerii între doisprezece şi şaptesprezece ani nu trebuie să te aştepţi nici la înţelegere, nici la empatie. Faza autoreferenţială absolută se abate ca o furtună asupra vieţii puberilor. După cum sublinia autorul de trei ori pe pagină, cel mai important era să nu te îndepărtezi în situaţii de criză, ci să rămâi în dialog cu adolescentul şi cu partenerul de căsnicie. Altfel, nu faci decât să te comporţi ca un copil de doi ani, care închide ochii şi crede că a devenit invizibil. Cum să-ţi prescrii singur o săptămână de concediu de educaţie nu apărea în carte. Eva a aruncat ghidul într-un colţ al camerei. După nici trei minute de lectură, i-a fost limpede că procedase greşit în toate privinţele de care trebuie să se ţină seama în educaţia *teenager*-ilor. Nu era de mirare că între ea şi Frido apăreau mereu ciocniri.

În mod normal, Eva era prea ocupată ca să treacă la o dezbatere critică a vieţii ei. Dar acum, imobilizată fiind, nu-i rămânea alt divertisment decât cântărirea întregii sale existenţe.

„Treci printr-o *midlife crisis*", ar fi constatat mama ei, la rece, după care i-ar fi prescris, într-un torent de cuvinte, un curs sau altul de cunoaştere de sine.

Kiki era, în această privinţă, mai pragmatică: „Trebuie să te bucuri de clipă", îi recomanda ea, cu fiecare prilej. „Indiferent cum arată situaţia. Cine ştie ce ne aduce ziua de mâine?"

Kiki avea perfectă dreptate: trebuia să încerci să culegi ce era mai bun din fiecare moment. Şi să nu amâni nimic.

Atât timp cât mai avea un vis, în ce privea viaţa ei, acum era momentul potrivit să se preocupe de el. Oare ce este cu adevărat important? Ce anume din viaţă nu ai voie să ratezi, cu niciun preţ? Ce mai avea de făcut? Să slăbească? Prea superficial, i se părea Evei. Între ea şi kilogramele în plus domnea un armistiţiu, în prezent. Trebuie neapărat să sari cu paraşuta, o dată în viaţă? Poate s-ar cuveni să-şi facă o poză în faţa Taj Mahalului, aşa ca mama ei, pe vremuri? Sau să facă prospecţiuni pe Amazon, din barcă? Eva a scos un carneţel şi a început să-şi întocmească lista *to do* finală, unde voia să treacă tot ceea ce ar fi dorit să rezolve, să simtă, să încerce şi să trăiască, înainte să apuce să intervină soarta şi preotul Renner.

17

Caroline a ieşit în faţa uşii, întâmpinată de aerul proaspăt al dimineţii. Furtuna nocturnă se domolise. La Birkow ajunseseră târziu şi nu văzuseră mare lucru din domeniu. Nu numai furtuna punea într-o lumină proastă grădina şcolii Sandkrug. Spaţiul verde din spatele clădirii arăta limpede urmările neglijenţei de ani şi ani la rând: alei năpădite de vegetaţie, pajişti acoperite de muşchi, copaci strâmbi, arbuşti sălbăticiţi, tufe şi buruieni peste tot. Şi la fiecare pas materiale de construcţie pentru renovări. Singura rază de speranţă era minusculul strat de legume, unde Kiki începuse timid să transforme în realitate visul ei de a obţine toate cele necesare prin forţe proprii. Pe Caroline o impresiona grădina mică şi modestă, martoră a voinţei lui Kiki de a reînvia acel pământ sterp. Din spatele grădinii de legume pornea o potecă, şi

ea invadată de vegetație, spre malul lacului. La stânga se întindea pășunea lui Möller, iar la dreapta se ghicea coliba pescărească, înconjurată de desiș. Numai pontonul lung sugera că te afli în apropierea apei.

Când a ajuns la mal, Caroline a înțeles pentru prima oară de ce se înamorase Kiki de școala Sandkrug. Dacă te tenta farmecul naturii, aici aveai parte de el din belșug. Deasupra lacului se răsuceau blând valurile de ceață. Peisajul etala toate nuanțele de cenușiu și de verde. Singurele pete de culoare erau mașinuța roșu-aprins a Gretei și jucăriile ei multicolore de pe fâșia de nisip din micul șirand privat. Cei dornici de plimbare puteau da ocol lacului pe o alee umbrită de copaci.

Caroline s-a hotărât să pornească spre stânga, pe un drum care trecea pe lângă pășunea vacilor și ajungea direct la pădure. Pășea cu grijă pe terenul înmuiat de potopul nocturn. Își luase cu ea căștile și iPhone-ul. Caroline l-a deschis pe postul local de știri, NDR1 Mecklenburg-Pomerania Occidentală. Corespondenții prezentau prin telefon starea de fapt de la Greifswald, Rostock, Wismar, Schwerin și Neubrandenburg. Furtuna avusese consecințe serioase. Un stâlp de telecomunicații căzut între Wismar-Est și nodul rutier blocase traficul pe autostradă, în sudul regiunii lacurilor din Mecklenburg era întreruptă alimentarea cu energie electrică, peste tot circulația fusese îngreunată din cauza copacilor smulși din rădăcină, a gardurilor, panourilor de construcție și acoperișurilor prăbușite. Un cargobot sub pavilion maltez lansase S.O.S. din apropierea coastelor, iar brigăzile de pompieri nu avuseseră o clipă de liniște, fiind chemate să pompeze apa de pe străzi și din pivnițe inundate.

„În întreaga noastră zonă se întâlnesc obstacole considerabile", spunea o voce prietenoasă, recomandând

tuturor locuitorilor din regiune să-şi păstreze calmul şi să rămână acasă în acea sâmbătă.

Pe lacul Birkow domnea liniştea de după furtună. Caroline a lăsat în urmă fâneaţa întinsă şi a pătruns în imensitatea pădurii de fagi, fiind stăpânită de un sentiment ciudat. Coroanele înalte o acopereau ca un cort gigantic. Copacii se îndesiseră mult în pădurea lăsată în voia naturii. Rezistaseră furtunii ca o armată, umăr la umăr. Doar din loc în loc, unde vântul găsise o breşă, zăceau crengi frânte la pământ. Relieful rămăsese aşa cum fusese modelat sub presiunea enormă a gheţarilor din perioada glaciară, în urmă cu zece până la cincisprezece mii de ani. Peste terenul uşor vălurit se aşternuse un covor verde. În şanţurile şi depresiunile glaciaţiei se adunase acum apa căzută în acea noapte. Milioane de plante acopereau băltile şi pământul pădurii, plăsmuind un tărâm fermecat, de basm, cu totul şi cu totul verde. Caroline nu ar fi fost deloc surprinsă ca la următoarea cotitură să-i răsară în faţă şi Albă ca Zăpada şi cei Şapte Pitici şi Scufiţa Roşie. Sau lupul cel rău. Uite, iarăşi îi veneau gândurile acelea chinuitoare. Fără să vrea, Caroline şi-a amintit de Thomas Steiner. Senzaţiile stranii, trăite cu o zi în urmă, erau încă proaspete, iar sentimentul că este hăituită încă nu o părăsise. Instinctiv, Caroline a mărit pasul. În cariera ei profesională avea de-a face cu oameni de care aveai toate motivele să te temi: ucigaşi, tâlhari, criminali în serie. Care în relaţiile cu apărătoarea lor rămâneau de regulă amabili şi politicoşi; doar ea le era singura aliată. Nu putea fi sigură cât de departe era hotărât să meargă acel anonim. Şi pentru ce? În toţi anii petrecuţi în biroul de avocatură, nu cunoscuse pe nimeni dispus să ucidă din pură plăcere. Cele mai multe crime erau săvârşite din pricina nefericirilor. Dintre cele mai adânci.

Caroline a încercat să-şi mute gândurile, concentrându-se asupra vocii de la radio, care trecuse la horoscopul zilei, citit în dialectul specific din nordul Germaniei[1]. Înţelegea doar pe jumătate: „Peşti să nu se pripească", recomanda tânăra. „Pas cu pas, înaintea celuilalt."

După acest intermezzo astrologic plin de umor involuntar urmau sfaturi educative. Dar un program pentru avocate suprasolicitate, cu puseuri de paranoia, nu exista, din păcate.

Caroline s-a lovit la braţ de o creangă ce atârna până jos şi şi-a încetinit paşii. Începuse să respire neregulat, simţea o înţepătură în coaste şi după câţiva paşi a fost nevoită să se oprească. *I will survive,* îi cânta vesel Gloria Gaynor în căşti. Caroline a închis radioul. În jur s-a lăsat o linişte apăsătoare. Undeva, departe, zgomotul unui ferăstrău mecanic, apoi o bubuitură. Ce să fie? Un foc de armă, oare?

O clipă, a uitat de propriul ei corp şi a început să-şi analizeze şansele la rece. Pădurea fermecată era un spaţiu ideal pentru o crimă. Un răufăcător şi-ar fi găsit uşor adăpost în spatele oricărui copac. Iar dacă ar fi fost să i se întâmple ceva aici, cât ar fi putut dura până să fie găsită? Caroline a încercat să se adune şi a pornit din nou la drum. Era de-a dreptul ridicol. Ajunsă la malul lacului, şi-a spălat obrajii cu apă rece. De acolo avea o privelişte frumoasă asupra şcolii Sandkrug, cufundată într-un somn adânc. Şi, dincolo de ea, se ghicea satul. Ce straniu, nicio fereastră luminată. Birkow avea un aer fantomatic. Singurul semn de viaţă rămânea coloana subţire de fum ce se înălţa spre cer din căminul cabanei pescăreşti. Dinspre lac, clădirea se vedea bine. S-a hotărât să se întoarcă pe malul însorit al

[1] Plattdeutsch (n. tr.).

lacului. Cu cât se apropia mai mult, cu atât mai multe detalii se desprindeau din monotonia cenușie. Din acest unghi, coliba părea surprinzător de mare, cu o fațadă rubinie, sugerând căldură și confort. Storurile, ușa și bârnele din colțuri erau vopsite într-un alb strălucitor. Veranda era fixată în piloni, deasupra apei, alături de ponton, iar în spatele casei era parcată o mașină. Lui Caroline i-a stat inima în loc. A recunoscut automobilul din prima clipă. Îi aparținea exact acelui personaj cenușiu, care le ajutase cu o zi în urmă, Thomas Steiner. Înmatriculat la Köln. Caroline a inspirat adânc. În coincidențe nu crezuse niciodată.

18

Ziua începuse – implacabil și nemilos. Ieri apa fusese la un pas să-i mănânce saltelele din cameră. Iar astăzi Kiki avea sentimentul că apa îi ajunsese până la gât. Sorta înfrigurată un munte de hârtii de pe birou: facturi, extrase de cont, chitanțe, planificări, schițe de buget și oferte. A început să le sorteze rând pe rând și când n-a mai avut loc pe masă și-a extins raza de acțiune pe podea. Lângă Greta, care stătea ghemuită și, foarte concentrată, învăța să umble cu foarfeca ei de jucărie și făcea bucăți invitația la turneul de bowling din Birkow.

– Bună dimineața, s-a auzit o voce veselă.

În ușă apăruse Judith, cu un coș greu de răchită, în care adunase prosoapele ude din noaptea trecută, cu apa picurând încă printre ochiurile împletiturii.

– Lasă-le pe culoar, i-a spus Kiki. Nu avem curent.

Furtuna Lukas acționase temeinic. Fosta școală Sandkrug arăta ca o zonă de conflict. Nici apă caldă,

nici lumină, nici telefon, nici Internet. Întregul raion rămăsese izolat de lume. Stâlpul de comunicații fusese răsturnat de vânt peste singurul drum de acces spre Birkow, dovedind încă o dată cât de nefericit plasat era acel sat. Într-o fundătură.

– Vecinii zic că reparațiile pot dura și o zi întreagă. Au auzit la radioul lor cu baterii, din grajdul vacilor.

Judith și-a aruncat o privire peste teancul de acte contabile ale lui Kiki. Dacă de furnizarea curentului electric erau alții obligați să își bată capul, repararea acoperișului cădea numai în sarcina ei. Kiki întorcea fiecare hârtie pe toate fețele – modesta alocație pentru copil, sume pe care le-ar fi avut eventual de încasat Max și extrase de cont care să prezinte o rămășiță de bani.

– La ora nouă vine antreprenorul construcției noastre. Până atunci trebuie să descopăr o comoară, i-a spus lui Judith. Nu cumva îți dorești un tractor marca Ferrari?

– Mai ai, cât de cât, o privire de ansamblu? s-a interesat Judith, cu precauție.

– Nu, a recunoscut Kiki, fără să ezite. Dar ce mai contează? Când știi totul, perfect, nu-ți mai rămâne nicio speranță.

– Și de aia nici nu mai deschizi scrisorile?

Judith i-a arătat câteva plicuri de al căror conținut Kiki și Max nu se arătaseră prea interesați. Toate expediate de antreprenorul de construcții Bruno Schwarzer.

– Ești mai liniștit când nu cunoști toate riscurile, s-a apărat Kiki, dintotdeauna o maestră a cosmetizării. Întotdeauna m-am descurcat.

– Familia, munca, o casă enormă, grădina: nu e puțin cam mult, pentru voi doi? a insistat Judith.

Kiki nu era deloc dispusă, după toate câte se strânseseră, să fie pusă să se mai și justifice.

– Parcă ai fi tatăl lui Max, s-a plâns ea. Cu diferența că el nu formulează toate astea sub formă de întrebare.

În urmă cu trei luni, fostul patron și încă nu socru le făcuse o scurtă vizită. Judecând după expresia de pe fața lui, își revizuise drastic prognoza că aventura lor est-germană avea să se încheie de la sine, după un an. Nici nu ar fi fost primii care depuneau armele. Câteva sate mai departe, se întemeiase un grup de sprijin pentru proprietarii de castele ajunși la faliment. Poate n-ar fi fost rău să vadă și ea despre ce era vorba. După ce va rezolva acoperișul.

– Kiki face parte din categoria celor care consideră că „doar lașii, îngroziți de înfruntări, își achită facturile", s-a auzit o voce din spatele lor.

Estelle se trezise și era pregătită să facă față tuturor rigorilor unei zile de viață la țară. Preventiv, își trăsese și cizmele ei din cauciuc de culoare roz.

Iar Kiki simțea cum îi crește pulsul. Știa și singură că era depășită de situație. Ceea ce nu însemna că-i făcea plăcere să o audă și de la alții. Cu atât mai puțin din partea unei doamne bogate și răsfățate ca Estelle.

– Eu am propria mea ordine, a simțit ea instinctiv nevoia să se apere, îmbufnată. O factură nu înseamnă neapărat plată imediată. Important este cine a emis-o. Avem suporteri și prieteni care nu sunt deranjați dacă nu au prioritate pe lista noastră de plăți.

Dar aerul lor sceptic trăda că se cam îndoiau de agerimea lui Kiki. Spre norocul ei, Caroline nu se întorsese din plimbarea sa matinală. Ea nu se mulțumea niciodată cu răspunsuri simple. Ca o avocată riguroasă ce era, lucrurile vagi, imposibil de cântărit și calculat, o nelinișteau întotdeauna. Kiki era altfel. Nu ura nimic mai mult decât realitatea pură.

– Readucerea la viață a unei case vechi este ca nașterea unui copil, le-a explicat ea. Dacă ai ști ce te așteaptă, ai lua-o imediat la fugă, urlând.

Și în acel moment s-a auzit clopotul de la ușă. Un vizitator. Kiki s-a uitat la ceas. Nu putea să fie antreprenorul.

– N-ar fi cazul să..., a început Estelle.

– Nu, n-ar fi cazul, i-a tăiat vorba Kiki, nepoliticos. Iar de la tine cu siguranță nu am nevoie de vreun sfat practic.

Apoi s-a grăbit să iasă și s-a ciocnit de Caroline, care gâfâia transpirată, răvășită toată. Arăta de parcă s-ar fi întâlnit cu un monstru în timpul plimbării pe malul lacului.

– De unde și până unde a ajuns în coliba pescărească bărbatul acela, Thomas Steiner? a bolborosit ea, cu respirația tăiată.

– Max i-a dat cheia. Și totul a fost în regulă, i-a răspuns Kiki, zâmbind.

– Și ce caută aici? nu a slăbit-o Caroline.

– Este în vacanță, i-a răspuns Kiki, iritată. Stă o săptămână.

– Nu se poate așa ceva, a spus Caroline, măsurând-o neîncrezător.

– Îmi pare rău dacă nu vă convine, i-a tăiat-o Kiki, sătulă de toată povestea. Există și oameni care își petrec cu plăcere concediul aici.

– Bărbatul care ne-a scos ieri din groapă? a întrebat Judith, care nu înțelesese prea bine ce se petrecea. Ce întâmplare stranie.

– Da, cu adevărat stranie, s-a aprins Caroline. Trebuie să fii naiv de-a dreptul să-ți imaginezi că e doar o întâmplare.

– Și despre ce poate fi vorba? a intervenit Kiki.

Din nou, clopotul. Mai insistent, de data asta.

– Ne-a urmărit, a spus Caroline.

– E absurd, a râs Kiki. Omul a făcut rezervarea acum trei săptămâni.

– Presupun, chiar în momentul în care noi am luat hotărârea, la Le Jardin, să venim aici, a subliniat Caroline care nu se lăsa atât de ușor convinsă.

– Data exactă stă scrisă, negru pe alb, în computer, a zis Kiki, ridicând din umeri. Din păcate, calculatorul e mort. La fel ca restul aparaturii electrice.

Kiki a ieșit din încăpere. Dacă ar fi existat o ușă, ar fi trântit-o în urma ei. Dar ușa dintre aulă și fosta cameră de materiale didactice zăcea acum afară, pe un morman enorm de moloz.

A deschis cu un gest energic și a răsuflat ușurată: o problemă în minus. În fața intrării se afla medicul chemat, încă din noaptea trecută, să o consulte pe Eva.

19

– Ești sigură că el este la originea telefoanelor și a scrisorilor de amenințare? a insistat Judith.

– Sigură? Bineînțeles că nu. Nu mai sunt sigură de nimic, a recunoscut Caroline.

– Însă ciudat rămâne în orice caz, a spus Judith. Așa mi-a ieșit în cărți: un bărbat va pune la încercare prietenia noastră.

– Teorii ale conspirației la ora asta..., a gemut Estelle. Măcar să fi băut o gură de cafea, înainte. Dacă aș fi știut că voi ajunge într-o tabără de supraviețuire, nici nu mă urneam de acasă.

Cafetiera de modă nouă din bucătărie funcționa doar cu energie electrică. La fel și mașina de gătit. La apă caldă

de duș, la încălzire centrală sau la lumină nu aveau voie să spere în ziua aceea.

– Dacă le punem în balanță, pelerinajul și postul au fost o joacă, s-a plâns ea.

În vreme ce ea își plângea soarta pe îndelete, Caroline s-a hotărât să intre în acțiune. A găsit în șură o „oală turbo" produsă de VEB Union Quedlinburg, în asemenea hal încât nu mai conta dacă era pusă direct pe foc, ca să pregătească o cafea. Iar Judith începuse să adune lemne.

– Acum nu ne-ar mai trebui decât un grătar, și-a dat cu părerea și Estelle. În cazul în care reușim să aprindem focul.

– Trebuie să faceți un trepied, s-a auzit din spate vocea unui bărbat.

Caroline a tresărit. Era Steiner. Binedispus, odihnit și proaspăt ieșit de sub duș. Lipsa apei calde nu îl împiedicase, din câte se pare, să-și parcurgă rutina matinală. Caroline fusese la un pas să leșine, la jogging, când constatase că Steiner locuia alături de ele, în schimb el nu s-a mirat câtuși de puțin să le întâlnească pe toate acolo, la școala Sandkrug. Nimic nu putea să îi tulbure liniștea. Nici prezența lor, nici lipsa curentului electric. S-a mulțumit să le demonstreze, calm, ce dorea să spună, cu ajutorul a trei bețe scurte.

– Important este ca din cele trei elemente să construiești un vârf stabil, ca al unui cort, le-a lămurit el. Cel mai bine ar funcționa cu tije metalice. Și pe urmă puteți atârna oala deasupra flăcărilor, de un lanț.

Steiner se comporta ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume să-și facă apariția și să le țină un scurt curs despre „Supraviețuirea în sălbăticie".

Caroline nu și-a revenit foarte ușor din surpriză. Nu-i mai ardea deloc de cafea.

– Ne-am purtat nepoliticos cu dumneavoastră, ieri, a spus ea. Nici măcar nu v-am mulțumit.

– Știam că ne vom întâlni din nou, aici, a liniștit-o Steiner cu un semn.

Caroline a înmărmurit.

– Știați dinainte? a intervenit Judith în discuție.

– Bineînțeles, a rostit el nonșalant.

Apoi a tăcut, fără să se simtă dator să mai dea vreo explicație. Caroline se simțea copleșită de situație: oare ce urmărea? Să o provoace? Să o ademenească afară din cochilie?

– Aha, și de unde știați, mă rog? s-a interesat ea.

– Ați vorbit tot timpul despre prietena dumneavoastră, a risipit Steiner misterul. Câte persoane pe care să le cheme Kiki și să închirieze camere într-o școală veche pot exista la Birkow?

Caroline s-a necăjit. Cu o zi în urmă fusese mult prea preocupată de propria ei persoană și de spaimele sale și de mașina care rămăsese împotmolită, ca să mai fie atentă și la discuția dintre prietenele ei, la câte dezvăluiseră, fără voie. Bărbatul știa multe despre ele, iar reciproca nu era valabilă.

– De ce nu ne-ați spus și nouă? i-a reproșat ea.

– Îmi pare rău, i-a răspuns Steiner, în mod normal nu intenționez să stârnesc interesul doamnelor chiar din prima clipă.

Caroline cântărea dacă merită să-i sară la gât, preventiv, când și-a făcut apariția Estelle, cu trei vergele de metal, o bucată de sfoară și un lanț vechi de bicicletă. Steiner s-a pus imediat pe treabă.

– Și cum se face că v-ați cazat chiar aici? a vrut să știe Caroline, străduindu-se să pară cât mai nepăsătoare cu putință.

– A fost un sfat primit din sursă sigură, i-a mărturisit el. Dar dumneavoastră?

Dificil să stai de vorbă cu un interlocutor care nu mărturisește nimic de bunăvoie. Oare se amuza în secret pe seama jocului? De obicei ajută să ataci cu replici neașteptate persoanele tăcute și încăpățânate aflate în boxa martorilor, inducându-le astfel o stare de confuzie care automat le slăbește poziția de apărare.

– Mi se pare că vă cunosc de undeva, a încercat Caroline o nouă strategie. Mă întreb dacă nu cumva am mai avut ocazia să ne întâlnim.

– Nu, a venit răspunsul lui Steiner direct, fără să-și ia un răgaz și fără să mai adauge nimic.

Minunata teorie de comunicare a lui Caroline se dovedea șubredă.

– Nu? a venit reacția ei palidă, probabil deloc la înălțimea inteligenței ei.

Steiner a rămas ferm pe poziție. Atitudinea sa nu trăda nici cel mai vag semn de ezitare. Nu a considerat necesar nici măcar să-i adreseze o privire lui Caroline, să se asigure de justețea verdictului lui, și a repetat:

– Nu.

Cu vădită pricepere, a montat imediat o structură stabilă din cele trei vergele. Trepiedul stătea perfect. Un om ca el, i-a trecut prin minte lui Caroline, putea cu ușurință să înnoade și un streang.

– Acum a mai rămas doar să faceți focul, a spus el. Dar la asta vă pricepeți, ca mamă de cercetaș, i s-a adresat lui Caroline, făcând un gest prietenos de rămas-bun. Ne mai vedem!

Și a dispărut în direcția clădirii principale. Greu de bănuit ce căuta acolo.

Prietenele se uitau în urma lui, uluite: ce apariție! Judith nu mai înțelegea nimic.

– Vă cunoașteți? i-a zis lui Caroline, nedumerită.

– Nu sunt sigură. Nu. De fapt, nu. Așa cred, s-a poticnit Caroline.

Mereu primise laude pentru memoria ei și pentru judecata limpede. Însă de când îi scăpase că soțul său, de care între timp se despărțise, avea o legătură cu Judith, începuse să piardă teren. Mai avea oare vreun rost să se bazeze pe propriile sale simțuri și amintiri?

Până și Estelle înțelesese că Steiner era ciudat:

– De unde și până unde mamă de cercetaș? a întrebat ea.

– Vincent a fost cercetaș. Acum douăzeci de ani, i-a răspuns Caroline.

– Poate de atunci vă cunoașteți, a presupus Judith.

– Sau poate că a glumit, a intervenit Estelle, fără să considere că se întâmplă ceva grav sau că ar fi amenințate de vreun pericol din partea lui Steiner. De ce să nu-l angajăm ca expert vânător? a propus ea. Fără îndoială că ar fi în stare să ne frigă un mistreț, în caz că rămânem fără curent până diseară.

Pe Caroline o deranja enorm sentimentul ei de neputință față de Steiner. Dar și mai rău o supăra că i se descărcase bateria telefonului. Cât făcuse jogging, observase că ferestrele din sat rămâneau în continuare întunecate, dar nu se gândise mai departe. Bineînțeles că țăranii nu se trezeau mai târziu decât ea. Că ar fi vorba de o pană de curent nu-i trecuse prin minte. În loc să fie precaută cu resursele, ascultase horoscopul. Textele erau scrise, nu prea se îndoia, de o angajată temporară, cu lipsuri financiare majore, care în fiecare dimineață își vărsa frustrările pe câte o zodie. Așa consumase stupid ultimul strop de energie al bateriei. Caroline nu mai putea nici măcar să sune la birou, ca să o pună pe urmele lui Steiner pe Nora, descurcăreața sa stagiară. Nora, un copil adaptat vremurilor

sale, era expertă desăvârșită în Google și ar fi putut cu siguranță scoate la lumină o legătură din trecutul lor. Potrivit cercetării ei făcute cu o noapte în urmă, pe teritoriul federal existau 28 493 de persoane care purtau numele Steiner. Cei mai mulți locuiau în partea sudică a Germaniei. Apoi făcuse eroarea să creadă că va avea suficient timp a doua zi să studieze mai atent toate cele 148 000 de menționări raportate de Google despre numele Thomas Steiner.

– Oare el este personajul bizar, sau eu? a spus ea.

– Poate ar fi mai bine să o întrebi pe Kiki, i-a sugerat Estelle. Eu una habar n-am ce soi de oameni sunt ăștia care vin de bunăvoie să-și petreacă vacanța aici.

Caroline era în plină agitație. Dacă Steiner îi pusese cu adevărat gând rău, ce rost mai avea tot jocul lui straniu? Să fi fost oare doar dorința de a o supune la chinuri grele înainte de a-i curma suferințele, așa cum face pisica în ritualul de sacrificare a șoarecelui?

20

Evei nu-i venea să creadă: el trebuia să fie. Sau poate că se înșela? Nu era chiar omul care le scosese din mlaștină, cu o zi în urmă?

De pe terasa unde doamnele de marți o așezaseră pe o canapea, Eva urmărea cum Steiner le ajuta pe prietenele ei să ridice grătarul, dispărând apoi la fel de brusc cum apăruse.

– Ce se-ntâmplă? Ce caută omul ăsta aici? a strigat ea.

Dar cuvintele i s-au risipit, purtate de vânt. Și, pentru scurt timp, i-au acordat atenție doar vacile vecinului din stânga, aflate în drum spre pășune. Eva se simțea ca o

pacientă dintr-un sanatoriu TBC, unde vegetezi în aer liber, sub pături groase, și ai o singură îndatorire: să respiri aer curat. În vreme ce doamnele de marți umblau prin toate cotloanele, ei nu-i rămânea decât să privească găinile lui Kiki, ciugulind. Cu totul altfel arată viața trăită în tensiune. Până și pelerinajul lor a fost mai plin de neprevăzut, față de o asemenea contemplare, de mai bine de două ore, a păsărilor domestice, ca la televizor. Nu putea nici măcar să le telefoneze celor de acasă. De-a lungul dimineții rămăseseră cu toatele fără baterie la telefon. Eva spera ca Frido și copiii să fi aflat din jurnalele de știri că era un caz de forță majoră și că nu hotărâse ea, cu de la sine putere, să suspende orice comunicare. Dar oricum se îndoia că ar fi fost vreunul interesat. Când telefonase cu o seară în urmă, ca să spună că au ajuns, niciun copil nu era acasă, iar Frido era ciudat de laconic. Acum bateria telefonului mobil era moartă. Și bateriile ei la fel.

A fost bucuroasă când Kiki a smuls-o din ghearele tristeții ce o cuprinsese. Alături de ea, un bărbat înalt, cu obrajii arși de soare și de vânt, cu părul alb ca zăpada. Trăgea în urma lui un geamantan greu.

– Nu vă imaginați ce se întâmplă la Birkow, a început el să povestească, după ce Kiki îl prezentase: Ole Jensen. Tot satul e în agitație, Bruno și meșterii lui lucrează fără pauză să repare toate stricăciunile.

Victime, le-a comunicat el, nu există. O pățise doar o vacă de-a lui Möller. Și Eva.

Străinul și-a lăsat jos bagajul. Spre mirarea Evei, valiza conținea un aparat roentgen portabil, fără fir, cu funcționare digitală. Bărbatul era medic și pregătit pentru orice fel de intervenție neprevăzută. Avea până și scanner cu ultrasunete mobil, cunoscut Evei din echipamentul de pe ambulanță. Eva își propusese să transforme fiecare zi a

vieții ei într-o sărbătoare și nu avea niciun chef să i se aplice ștampila oficială de suferindă.

– Vai, nu este nevoie, s-a apărat ea. Cât efort!

– Este mai bine să vadă cineva ce ai pățit la gleznă, a spus Kiki.

– E doar un fleac, mă simt foarte bine, s-a apărat Eva.

Tipic pentru orice pacient: cum apare medicul, durerea dispare ca prin minune.

– Când ceva este în neregulă, adevărul trebuie privit în față, a rostit nimeni alta decât Kiki, campioană mondială oficială la escamotarea tuturor problemelor.

Eva nu-și dorea decât să se dea jos și să se apuce de treabă. Să se facă și să se simtă utilă. Trebuia să facă straturi de legume și să amenajeze o grădină, trebuia să zugrăvească toate încăperile, pentru a le da un aspect primitor și confortabil. Era nevoie de mult ajutor și, după cum își imagina Eva noțiunea, asta excludea furtunile, acoperișurile găurite și gleznele scrântite. Cu atât mai mult vizitele unui medic. Încă de la prima atingere, Evei i-au dat lacrimile de durere. A suportat tot restul consultației cu maxilarele încleștate. Cine știe, poate o va durea mai puțin dacă nu se va mai frământa întrebându-se ce se rupsese, un tendon sau un mușchi. Orice diagnostic pozitiv nu avea decât să accelereze procesul de vindecare. Eva nu își dorea cu niciun chip să iasă din joc. Voia să o ajute pe Kiki să se pună pe picioare, împreună cu prietenele ei. Însă și mai mult își dorea să afle cum a ajuns aici Thomas Steiner.

– Ce amabil din partea dumneavoastră să faceți vizite și sâmbăta, a spus Eva.

Se simțea vinovată dintr-o mie de motive. Știa de la pacienții ei din Köln cât de greu era să convingi un doctor să facă o vizită la domiciliu. Și cât de des se întâmpla ca

bolnavii să fie greşit diagnosticaţi, la telefon, pentru ca pe urmă să se trezească transportaţi de urgenţă în camera de gardă de la spital.

– Vin mereu aici, a mormăit Jensen, abţinându-se de la orice alt comentariu.

– Nu-i obişnuit ca pacienţii să-i vorbească, i-a explicat Kiki. În mod normal, lucrează la o herghelie.

– E doctor de cai? a sărit Eva, îngrozită. Sunteţi medic veterinar?

– Şi evaluator, i-a confirmat Jensen. Sunt gata oricând să vă ajut cu un sfat, dacă merită sau nu să cumpăraţi un cal.

A avut amabilitatea să ocolească subiectul sensibil despre cam cât ar valora Eva. Care, în acel moment, se simţea ca un cal şchiop, fără căutare pe piaţă, resemnându-se în aşteptarea verdictului lui profesional. În locul unui diagnostic, însă, Jensen i-a arătat radiografia făcută pe computer.

– Concluziile le tragi singură, a lămurit-o Kiki.

Eva nu ştia dacă e cazul să o considere pe Kiki imposibilă sau genială. În câteva secunde a înţeles perfect situaţia: nimic fracturat, nimic deplasat. Însă câteva zile era obligatoriu să nu facă niciun efort – şi să urmărească atent cum ciugulesc găinile. Din păcate însă, ţarcul aflat lângă terasă era gol. Şi înainte ca ea să poată pricepe ce se întâmplase, s-a auzit ţipătul lui Estelle. Tocmai când erau pe cale să pregătească pentru micul dejun masa aşezată pitoresc în grădină, s-au pomenit înconjurate de mai multe găini evadate, în prospecţiuni culinare.

– Dacă aş fi ştiut cât de pricepute sunt să iasă din ţarc, nu m-aş fi legat la cap, a oftat Kiki – aparent foarte obişnuită să se lupte cu păsările ei.

Eva s-a aşezat mai comod. Se aştepta la un circ enorm. Şi nu se înşela deloc.

21

– E foarte simplu, le-a explicat Kiki prietenelor sale, te apropii uşor, apuci hotărât pasărea de un picior, o răsuceşti şi o prinzi sub cot cât mai rapid cu putinţă, ca să-i fixezi aripile.

Însă Kiki nu a putut participa personal la antrenanta vânătoare de găini. Chiar în clipa în care urma să se declanşeze atacul, a început să răsune un vesel concert de claxon: Bruno Schwarzer. Era şi timpul. Antreprenorul radia bună dispoziţie. Distrugerile făcute de Furtuna Lukas îi aduceau, fără îndoială, o creştere considerabilă a cifrei de afaceri. Kiki a dispărut în casă urmată de meşter, iar doamnele de marţi s-au concentrat asupra înaripatelor.

În multe gospodării există aspiratoare marca Vorwerk, în schimb Kiki avea găini rasa Vorwerk. Cele dintâi ţin locul curat, celelalte fac mizerie. La început Judith a crezut că era o glumă, dar chiar aşa se chemau păsările. Puicuţele lui Kiki păreau coborâte din paginile unui album de rase fine, dar comportamentul lor lăsa mult de dorit. Iar în acea dimineaţă profitaseră din plin de ruptura făcută în plasa ţarcului lor de o creangă smulsă de furtună şi se strecuraseră cu abilitate, reuşind să se apropie în sfârşit de delicatesele de care Kiki insista să le ţină departe. Iar bunătăţile la care până atunci nu putuseră decât să se uite cu jind de la ele din ţarc se aflau tocmai în vârful grămezii de compost.

– Nu văd de ce ne-ar fi foarte greu, le-a încurajat Judith.

În vreme ce Kiki îl conducea pe Schwarzer prin podul casei, ea împreună cu Estelle şi Caroline s-au organizat într-un comando, în vederea capturării păsărilor. Eva s-a aşezat mai bine în locul ei din lojă, sus pe terasă, hotărâtă să nu rateze nicio secvenţă din spectacolul ce începea în

grădină. Căci în fruntea puicuțelor se postase însuși Elvis. Existau găini nebune și găini cârâitoare și găini tinere și descreierate și apatice și aprige și mai exista și Elvis, cocoșul. Elvis, de la Elvis Costello, deoarece avea talentul să cânte cucurigu în cele mai diverse stiluri și la cele mai diferite înălțimi. Elvis își avertiza echipa, cu țipete stridente, să se țină la distanță, în timp ce el se plasase hotărât în calea unității mobile de luptă a doamnelor de marți. Era cât se poate de limpede că suferea de o tulburare de personalitate de tip narcisist, în virtutea căreia se simțea deasupra tuturor, fizic și mental. Iar deficitul de masă îl compensa cu o îndrăzneală de kamikaze. Elvis, un maestru al atacului, se simțea motivat până în vârful fiecărei gheare să-și apere suita de puicuțe. Și chiar înainte ca Judith să apuce să se apropie de ele, cocoșul s-a aruncat, înfoiat tot, asupra dușmanului. Adică asupra picioarelor lui Judith, protejate doar de o pereche de pantofi ușori de sport. Și apoi asupra măturii cu care Caroline s-a grăbit să-i sară în ajutor prietenei sale.

– Își apără ceata până la ultima suflare, a comentat Judith.

– Se zice „ceată" când vorbim de păsări? s-a mirat Caroline.

– Pe mine să nu mă întrebi, a intervenit Estelle. Eu le cumpăr la bucată.

Prinderea găinilor era o operațiune mult mai grea decât ar fi părut la o primă vedere. Fiecare încercare de capturare era considerată o încălcare gravă a sferei lor private, fiind pedepsită cu furibunde lovituri de cioc, aripi și gheare. Infanteria înaripată făcea un adevărat tărăboi.

Persoanele fără capacitate de reacție adecvată, cu toleranță scăzută la nedreptate și în special citadinii nu aveau ce căuta acolo. Găinile păreau să mișune peste tot, numai la ele în țarc nu. De fiecare dată când una reușea să scape,

Elvis întâmpina victoria cu o privire de macho, fără doar şi poate convins că soarele răsare în fiecare zi doar de dragul lui.

Estelle reuşise să încolţească un exemplar de lux. Rămăsese ochi în ochi cu adversara cu pene, care era cuprinsă de o panică oarbă şi părea gata să cadă lată, oferindu-se drept fel principal la cină.

– Prinde-o! a urlat Judith.

Estelle s-a repezit... în gol. Din punctul său de observaţie Eva râdea cu lacrimi. Pe Judith nu o mira. Cum să nu te amuze agitaţia lor buimacă prin toată curtea, încercările disperate de a înghesui găină după găină pentru ca apoi să fie eliberate cu grijă în ţarcul lor? Găinile, în prostia lor, nici nu îşi puteau închipui ce poate însemna o vizită nocturnă făcută de un jder sau de o vulpe. Judith a mai încercat o dată. Te apropii încet şi îi vorbeşti calm, ca să priceapă că nu-i nicio primejdie să ajungă în oala de supă. Dar când să treacă la asalt, a alunecat şi apoi a aterizat în mijlocul grămezii de gunoi, întrebându-se, pentru prima oară după mulţi ani, dacă nu ar fi cazul să se apuce iarăşi de mâncat carne. Spre exemplu, copane de pui.

– Cam la fel se întâmplă şi la mine acasă, în fiecare zi, le-a strigat Eva. Găinile speriate se comportă la fel ca adolescenţii. Tu le vrei numai binele, iar fiinţele astea fug de tine direct în mijlocul dezastrului.

– Poate că e nevoie de ceva mai mult tact şi blândeţe, le-a sugerat Caroline. Faceţi mult prea mult tam-tam.

– Trebuie să te pui în locul găinii, le-a propus Judith o nouă abordare. Nu să alergi după ea, ci să prevezi, să ghiceşti încotro vrea ea să o apuce şi apoi să o aştepţi acolo, în linişte.

Dar Estelle a mers şi mai departe cu subtilitatea şi a început să presare până la intrarea în şură, ca Hänsel şi Gretel în vremurile copilăriei, boabe cu care Kiki îşi hrănea

găinile, ca să le ademenească acolo. Iar în spatele ei pândea Caroline, gata să le înșface. Dar puicile nu erau atât de înfometate pe cât de neîncrezătoare. Doar Elvis s-a lăsat amăgit de trufandale, care l-au făcut să uite de îndatoririle lui bărbătești.

În cele din urmă, munca în echipă a dat rezultate. Caroline și Judith au ridicat de pe jos două scânduri căzute din gard, au prins între ele o plasă de țânțari și au mânat găinile în țarc, cu ajutorul dispozitivului. Doi vânători, un prinzător și Eva, care se amuza pe cinste. Elvis și-a întâmpinat cu bucurie puicuțele. Avea în sfârșit din nou ocazia să se desfășoare în voie și să facă ceea ce se pricepea cel mai bine. Să-și dea frâu spiritului curtenitor și să le facă fericite cu farmecele sale.

Dintr-odată s-au auzit aplauze. Era Schwarzer. Alături de el a apărut și Kiki, cu un aer abătut. Și toate zâmbetele au dispărut. Judith și celelalte doamne au bănuit imediat că aducea vești proaste.

22

– Ho, ho, ho, ho, s-a tânguit Bruno Schwarzer, clătinând din cap. Ho, ho, ho.

Kiki nu asculta prima oară acest refren al unui cântec de jale, auzit de ea mult prea des în ultimele luni. Din partea instalatorului, a electricianului, a inginerului constructor. În versiunea completă, refrenul suna astfel: „Ho, ho, ho. O să coste."

Tânguirea lui Bruno Schwarzer de astăzi părea să adune tot amarul de pe pământ. Anunța că se apropie sfârșitul lumii. Schwarzer, doar cu puțin mai în vârstă

decât Kiki, era considerat un adevărat erou la Birkow şi în împrejurimi. Un băiat ca bradul. Înalt, puternic, legat de pământ şi fără ascunzişuri. Îţi dădeai seama de la bun început că era în stare să înfrunte orice furtună. Bărbaţii din familia lui erau dulgheri prin tradiţie, începând cu stră-străbunicul Hermann. Şi vânători de lupi legendari. Iar Bruno Schwarzer nu se arăta deloc mai prejos decât strămoşii săi. Nu exista construcţie, pe kilometri în jur, în care să nu fie implicat şi el, şi nicio decizie a consiliului comunal în care să nu joace un rol oarecare. Rămăsese singurul stăpân în firmă, după ce îl înlăturase din afacere pe fostul lui partener, Rico. Prilej cu care îi furase şi prietena, Peggy, cu care Schwarzer era căsătorit şi în ziua de azi. În schimb, Rico dispăruse cu totul. Nu se mai arăta nici la turneul de bowling, cel mai important eveniment al anului la Birkow. Potrivit tradiţiei, Schwarzer sponsoriza premiul cel mare şi tot el îl câştiga, imediat. Era obişnuit ca nimeni să nu-i iasă din vorbă.

– Trebuie să înlocuim toţi căpriorii, a stabilit el. Altfel pătrunde imediat mucegaiul, care de ieşit nu mai iese niciodată. Ho, ho, ho.

Bruno şi-a închis blocnotesul cu un gest hotărât.

– Şi cât costă? s-a încumetat să întrebe Kiki, care în ultimele luni trecuse prin multe situaţii delicate.

– Nu se poate spune aşa, simplu, a anunţat-o Bruno. Depinde de genul de acoperiş. După ce ne punem de acord în privinţa asta, pot să încep socotelile. Câţi metri cubi de cherestea, montarea şi demontarea schelei, cofraje, sistemul de susţinere plus materialul de acoperire propriu-zis, trebuie să ţinem seama şi de sistemul de încălzire, de izolaţii, de reţeaua electrică şi de apă...

Kiki simţea că o cuprinde ameţeala.

– Bate! a strigat Greta, cuprinsă de panică. Şi apoi, încă o dată: Bate!

Nu era un comentariu la drama în plină desfășurare, ci cererea de a fi luată în brațe. Kiki avea toată înțelegerea față de fiica ei. Și ei i-ar fi plăcut să fie luată în brațe, sub o aripă ocrotitoare. Iar Max, ca de obicei, era foarte departe.

– Te admir pentru curaj, comentase Judith, când îi vorbise prima oară despre planurile ei.

Treptat, însă, Kiki și-a pierdut curajul. De la școală erau șaizeci de kilometri până la Marea Baltică, treizeci de metri până la lacul propriu și trei pași până la abisul financiar. Ăsta era adevărul, din păcate. Avea momente când se îndoia că mutarea aici fusese o idee bună. Dar în acea dimineață era sigură: fusese cea mai mare greșeală din viața ei.

Potrivit planului inițial, multe lucrări de renovare ar fi trebuit să le facă ei, cu mâinile lor. Însă, cum se întâmplă, supraevaluase și timpul lui Max, și propria sa îndemânare. Experiența ei în ale bricolajului se limita la confecționarea unor machete. Însă din experiența de designer învățase un lucru sigur: cine cedează e pierdut.

– Când puteți începe? l-a înfruntat ea, curajos.

– Domnișoară Kiki, a oftat Schwarzer. Așa-i spunea mereu, domnișoara Kiki. Suna ca în cartierul vesel, cu felinare roșii, din Hamburg, fără să fie deloc amuzant. Domnișoară Kiki. Eu țin la dumneavoastră cu adevărat, i-a mărturisit el. În schimb, contabilitatea noastră nu poate să vă sufere.

Contabilitatea însemna Peggy, soția lui, care, pe lângă serviciul la OBI, ceea ce îi garanta antreprenorului de construcții Schwarzer reduceri substanțiale la achizițiile de materiale, se ocupa personal și de interesele financiare ale soțului ei. De fiecare dată când o întâlnea pe Kiki pe strada principală din sat, Peggy o amenința cu executorul judecătoresc. Kiki îl cunoștea și pe el. Din păcate, era homosexual și insensibil la ingenuitatea și ochii ei albaștri.

– Toate vechile facturi au rămas neachitate.

– De cum se pune pe picioare pensiunea...

Dar Bruno nu voia să o asculte pe Kiki.

– Trebuie să pornesc mai departe, a spus el. Furtuna mi-a dat peste cap tot programul.

Un tip ca Schwarzer era la mare căutare peste tot.

– Mai avem doar trei săptămâni până la deschidere, a continuat Kiki negocierea, deşi făcea faţă tot mai greu la povara răspunderii şi a Gretei, aproape adormită pe braţul ei.

– V-am spus de la bun început, domnişoară Kiki. Şcoala este un butoi fără fund, dar nu m-aţi ascultat.

Pe măsură ce îi vorbea, Bruno se înverşuna tot mai tare:

– Orăşenii nu vor să audă nimic. Eu le spun mereu, o să vă coste mult. Nu ştiţi câţi oameni disperaţi am văzut eu, din cauza caselor. Cel dinaintea dumneavoastră s-a sinucis, dar fiind bun catolic, a făcut-o cu vin roşu. Din cel mai ieftin. Atât de lovit a fost.

Kiki nu a mai comentat. Prietenele ei se adunaseră nu departe de locul unde ardea focul de sub oala de cafea. Făcuseră un cerc strâns, umăr la umăr, iar Kiki bănuia totul: îşi şopteau între ele, întorceau lucrurile pe toate feţele, vorbind fără ocolişuri. Şi-ar fi dorit atât de mult să le spună că totul era sub control şi că va deschide fără probleme pensiunea, după ce va rezolva cele câteva detalii rămase. Însă îi lipseau argumentele. Şi în primul rând cele capabile să achite facturi.

Schwarzer s-a suit în Porsche-ul Cayenne de un alb-strălucitor şi a întors cu scrâşnet de roţi. Câteva pietricele aruncate în urmă i-au vâjâit lui Kiki pe la urechi.

– Imediat îţi dai seama când un meşter câştigă prea mult, a consolat-o Judith. Se vede rapid cu cât le încarcă nota clienţilor.

Kiki căuta febril o soluţie. Sosise clipa înfruntării supreme. Dacă Schwarzer pleca aşa, toate eforturile ei vor fi

zadarnice. Nu își făcea iluzii că un alt meșter ar putea să îi dea un răspuns diferit. Ce îi mai rămânea de făcut? Să se recunoască învinsă și să se întoarcă la Köln? Să renunțe? Niciodată. Trebuia să mai încerce o dată. Și s-a așezat hotărâtă în calea lui Schwarzer:

– Până mâine îmi faceți o propunere de deviz, i s-a adresat ea pe un ton categoric. Știu că nu o să mă lăsați în impas.

– Mâine este duminică, s-a eschivat Schwarzer, dându-și ochii peste cap.

– Însă la magazinul cooperativei e deschis. Vă pregătesc cafeaua mea specială, de clasă mondială, și pe urmă discutăm cum le punem pe toate la punct.

– Domnișoară Kiki, mă băgați în necaz, i-a zis Bruno Schwarzer, cu un aer nefericit.

Apoi a dispărut, scrâșnind din roți.

– Pe mâine. La ora 11! a mai strigat Kiki în urma lui. Pe mine nu mă calcă nimeni în picioare, a continuat ea sfidător, aruncând o privire întunecată spre Estelle. Nimeni.

Apoi a intrat în casă, să o culce pe Greta.

– Oare mi-a scăpat vreo necuviință? Adică ceva mai rău decât de obicei? a întrebat-o Estelle pe Caroline, consternată.

– Ai face bine să o întrebi pe Kiki, a fost de părere avocata. Între patru ochi.

23

– „Ale cui sunt oițele cele preafrumoase, care pasc pe luna cea de aur, de dincolo de copaci, sus, în ceruri", cânta Kiki.

Greta era exact ca maică-sa. Decât să-și facă somnul de după-amiază, mai bine participa și ea la evenimente. Iar

de când venise în vizită pudelul Oskar, Greta refuza să mai adoarmă pe alt cântec în afară de cel cu oițele. Repetat la nesfârșit.

Estelle asculta lângă ușă, tot mai enervată, trecându-și greutatea de pe un picior pe celălalt. Își frământa creierii ca să-și dea seama unde greșise. O întrebare indiscretă? O glumă proastă? O remarcă tăioasă? Poate se amestecase prea mult? Dar cum altfel ar fi trebuit să facă? Estelle se simțea direct răspunzătoare de reușita proiectului. Doar ea impusese în consiliul fundației ca *bed & breakfast*-ul lui Kiki să fie inclus în programul de vacanță „O zi de vară pentru fiecare". Peste doar câteva zile, copiii din primul grup, proveniți din familii defavorizate, aveau să se zbenguie aici după pofta inimii, bucurându-se de prima vacanță din viața lor. Fundația imperiului farmaceutic acordase un avans generos pentru terminarea lucrărilor de renovare a pensiunii. Unde erau banii? Estelle se uitase cu atenție peste tot: se vedea limpede că lucrările de construcție fuseseră întrerupte de ceva timp. Până și scândurile lăsate la îndemână, ca și cum ar fi fost nevoie de ele chiar mâine, erau acoperite de un strat gros de noroi.

Provizoratul acela îi trezea amintiri neplăcute. În copilărie, Estelle fusese mereu înconjurată de tot soiul de troace vechi, aduse de tatăl ei din expedițiile de căutare a fierului vechi. Peste tot găseai câte ceva util sau cu valoare. Niciun aparat scos din funcție nu era aruncat. Tatăl ei aduna tot ce nu le mai trebuia altora, vedea bani acolo unde alții vedeau doar resturi, și scurma în gunoiul vecinilor. Estelle era foarte neliniștită că școala Sandkrug și tot ce o înconjura îi evocau atât de acut copilăria.

După cinci reprize de „oițele Domnului", Greta a adormit lin. Kiki i-a făcut semn lui Estelle că nu trebuie să facă

zgomot, ridicând un deget la gură, apoi s-a grăbit să se îndepărteze, spunând:

– Am chef de o cafea.

– Ce se întâmplă, Kiki? a întrebat-o Estelle, oprind-o din drum.

Kiki a măsurat-o atent și a ezitat vizibil, înainte de a izbucni:

– Tu singură știi asta cel mai bine.

– Tot ce știu este că după Rusalii trebuie să sosească primii copii, iar aici nimic nu e gata.

La semnarea contractelor, Estelle îi promisese lui Kiki că nu se va amesteca deloc în treburile ei. Dar acum o ataca frontal.

– Și ce te miră? i-a replicat Kiki. Dacă vrei să știi exact cum stau lucrurile, aici nu se mai întâmplă nimic de săptămâni întregi.

– De ce nu m-ai anunțat mai de mult că sunt probleme? a întrebat-o Estelle.

– Am sperat că pot rezolva totul și fără ajutorul tău, a recunoscut Kiki tăios.

– Nu înțeleg niciun cuvânt din ce-mi spui, i-a răspuns Estelle, clătinând din cap.

– Ne construisem tot calculul pe avansul pentru cazarea copiilor pe care ar fi urmat să îl primim de la voi, i-a spus Kiki, cu țâfnă. Dacă va fi anulat, totul se va nărui.

– Cum să se anuleze? a repetat Estelle, fiind și ea conștientă că întrebarea nu suna foarte inteligent.

– Ca și cum n-ai ști ce se petrece la voi în firmă, a explodat Kiki.

– N-am nici cea mai vagă idee că s-ar întâmpla ceva, a recunoscut Estelle cât se poate de cinstit.

Kiki a condus-o pe Estelle în biroul ei. Căuta o scrisoare pe care a găsit-o dintr-o singură mișcare. Purta logoul

fundației, „O zi de vară pentru fiecare". Literele dansau în fața ochilor lui Estelle.

– Nora ta dorește să revizuiască, extrem de atent, decizia asupra proiectelor de investiții ale consorțiului farmaceutic și, pentru moment, a oprit orice acțiune, i-a rezumat Kiki. În lipsa contribuției voastre, banca s-a retras și ea. Și de atunci, încercăm să plutim cum putem.

Estelle fusese înzestrată cu vârf și îndesat. Îi făcea plăcere să dăruiască, mărinimos și nebirocratic. Ceea ce nu se putea spune și despre nora ei vitregă, Sabine.

În contextul schimbărilor de personal din lanțul farmaceutic, comunica documentul, *este în curs de desfășurare și o restructurare a fundației Heinemann. În acest scop, doamna Sabine Heinemann are nevoie de noi documente în vederea susținerii cererii.* Urma o listă cu paisprezece puncte. *De îndată ce aceste informații ne sunt puse la dispoziție, dosarul va fi analizat și veți primi un răspuns la momentul potrivit.*

– Scrisoarea e de acum trei luni, s-a mirat Estelle.

– Din câte se pare, Sabine a ta verifică totul cât se poate de temeinic, a presupus Kiki.

Tactica lui Estelle de a stabili liniile generale, lăsând pe seama celorlalți aplicarea lor, nu se potrivea deloc cu viziunea Sabinei. Nora ei dorea să hotărască totul. Și de preferință de una singură.

– Max și cu mine vom reuși să trecem cu bine peste acest hop, i-a declarat Kiki hotărât. Noi vom trece cu bine. Însă cum rămâne cu micuții din Köln, care se bucurau la gândul primei lor vacanțe adevărate?

Kiki punea mare preț pe ideea că școala Sandkrug urma să fie mai mult decât un simplu refugiu și viitoare sursă de venit a unei familii de trei persoane. Sub niciun motiv nu voia să dezamăgească niște copii trecuți oricum prin multe suferințe. Avea să-i primească. Pe cheltuiala sa.

– De ce crezi că vreau să pun la punct grădina de zarzavaturi? Atunci am avea câte ceva de mâncare, pentru ei. Așa aș avea și eu o mică fundație numai a mea.

– De ce nu mi-ai spus imediat? a întrebat-o Estelle.

– Am fost convinsă că știi ce se petrece, a recunoscut Kiki cu jumătate de gură. Am crezut că te-ai răzgândit și n-ai curajul să-mi spui în față.

– Pun eu totul la punct, i-a promis Estelle. Fără nicio întârziere.

24

Lui Estelle îi plăceau resursele nelimitate. Și mai mult îi plăcea să dispună mereu de rezerve secrete. Chiar și dacă era vorba doar de un strop de energie în bateria telefonului ei. Pentru orice eventualitate. În mod normal, cele cinci procente ale ei erau suficiente ca să o pună la punct pe Sabine.

De treizeci de ani Estelle conducea singură acțiunile de caritate ale fundației Heinemann. Ca acum să i se bage cineva în ciorbă? Fără să-i sufle un cuvânt? L-a prins pe Oskar în lesă și a pornit în marș prin mijlocul satului, ca să-și construiască strategia cea mai potrivită. Nu avea nevoie de martori. Dar Oskar ar fi preferat să rămână la școală. Viața la țară era plină de tot soiul de primejdii, niciodată nu puteai ști ce fiare îți ies în cale. Vaci, spre exemplu. Pudelul se împotrivea să meargă la plimbare cu toate cele douăzeci de kilograme ale lui. La cât se lăsa târât pe asfalt, era posibil să nici nu mai fie nevoie de următoarea vizită la frizer. În mod normal, strategia lui de refuz avea succes. Astăzi însă nu exista nicio șansă și în cele din urmă a fost

nevoit să se supună. Estelle știa bine ce voia. Iar în sufletul ei se stârnise un adevărat clocot, de furie amestecată cu o teamă ciudată că acel mesaj criptic anunța apropierea unui uragan capabil să-i dea peste cap viața de până atunci. Chiar dacă, din punctul ei de vedere, apogeul abia urma, la Birkow avusese un efect dezastruos.

Vijelia din urmă cu o zi făcuse prăpăd. Vântul zburase țiglele de pe multe case, smulsese copacii din rădăcini și spulberase mobilierul de grădină. Dar peste tot se muncea la înlăturarea trunchiurilor doborâte și a rămășițelor mobilierului iremediabil distrus, la strânsul crengilor, la lipitul geamurilor sparte și la adunatul cioburilor. La Birkow vechea ordine era pe cale să se restabilească. Iar Estelle considera că este de bun augur.

A tastat cu hotărâre numele Sabinei pe smartphone-ul ei și a avut o surpriză: i-a răspuns nu nora vitregă, ci Gisela Pelzner, care conducea de peste douăzeci de ani biroul fundației.

– Lucrați și sâmbăta, mai nou? s-a mirat Estelle.

– Vai, doamna Heinemann, a schimbat tonul doamna Pelzner. Știți doar, de când se află aici tânăra șefă, în firmă bate un vânt nou. Abia aștept să ies la pensie. Astăzi aș fi vrut să îmi duc nepoții la grădina zoologică. Totul era plănuit și se bucurau foarte mult. Micuța Luna se gândea...

– Ce-a putut să fie atât de important? a intervenit Estelle, înainte ca Gisela Pelzner să se rătăcească în detaliile bucuriilor nesfârșite ale unei bunicuțe.

– Ședința consiliului fundației. Anunțată în ultimul minut. Dar nu trebuie să vă faceți probleme, dumneavoastră sunteți în concediu, a asigurat-o șefa de birou. Tânăra doamnă Heinemann mi-a interzis să vă deranjez.

Estelle nu avea nevoie de mai mult ca să priceapă:

– Este vorba de proiectele mele, a înțeles ea pe loc.

În vreme ce ea se afla blocată în Mecklenburg-Pomerania Occidentală, la Köln se declanșase revoluția de palat.

Geamătul Giselei Pelzner la celălalt capăt a fost răspunsul cel mai concludent. Femeia îi fusese devotată timp de zeci de ani. Dar acum se afla în subordinea tinerei șefe.

– Vreau legătura cu doamna Heinemann. Imediat, i-a cerut Estelle.

Cum bateria nu putea să mai reziste prea mult, era nevoie de comenzi cât se poate de clare.

– Domniile lor tocmai s-au așezat la masă, i-a comunicat șefa de birou.

– Ce este pe ordinea de zi? s-a interesat Estelle.

– Nu știu foarte exact, a evitat doamna Pelzner. Eu mă mai ocup doar de cafea. Și de telefon.

Încă de la prima lor ședință comună, Sabine a încercat să o pună pe Estelle într-un con de umbră. Tânăra se așezase fără ezitare în capul mesei de conferințe și condusese dezbaterile. În deux-pièces negru, bluză roz, colier de perle, tunsă scurt și precis, părea întruchiparea unei generații de mare perspectivă. Era eficientă, capabilă și extrem de bine pregătită. Dorea să se remarce prin zelul său și își umpluse documentația de semne, marcaje, note și notițe, în așa fel încât să poată avea o părere despre orice subiect. Apoi, zâmbea larg cu fiecare prilej, arătându-și dinții ca un rechin, de mirare că nu își scrântea maxilarul.

„Într-o perioadă de criză, capitalul de bază trebuie administrat cu mai multă strictețe", anunțase ea, indicând că, pe viitor, fundația va fi mai ferm controlată. Sabine recurgea la forme impersonale ori de câte ori voia să se subînțeleagă „eu".

Sabine pretindea ordine. Ordine, cu alte cuvinte contracte acolo unde fusese suficientă o strângere de mână,

documente de justificare acolo unde se acordase ajutor fără prea multă birocrație. Aparent se ținuse de cuvânt și blocase prin măsurile ei birocratice toate acțiunile de asistență angajate de Estelle.

– Mergeți la fișet și căutați dosarul „O zi de vară pentru fiecare", i-a cerut Estelle șefei de birou.

– Actele nu mai sunt aici, i-a spus doamna Pelzner. Tânăra doamnă Heinemann a luat totul la ea în birou. Are intenția să...

Convorbirea s-a întrerupt în mijlocul propoziției. La revedere. După cum se dovedea, cinci procente nu însemnau mare lucru. Sau nu suficient, în orice caz.

Estelle nu avea o funcție oficială în firmă. Era soția bossului. Întotdeauna fusese suficient să îi legitimeze prezența și activitățile. Dar ce era ea acum, când bossul nu mai era boss? Un singur lucru știa: că nu va părăsi terenul fără să lupte.

25

– S-au adunat într-o zi de sâmbătă. Și în lipsa mea, vocifera Estelle.

Stătea pe bicicletă și dădea din pedale. Din ce în ce mai repede. Însă fără să înainteze deloc. Nici măcar un centimetru. Nici n-ar fi fost de mirare. Bicicleta, fără roți, era prinsă pe o platformă de lemn, înălțată pe zona de pietriș din fața școlii.

– Și? Cât am făcut? a strigat ea, gâfâind și transpirând.

– Unu la sută, a citit Caroline pe iPhone-ul lui Estelle.

– Nu ajunge nici cât să trec de doamna Pelzner, a gemut Estelle, hotărâtă totuși să nu renunțe.

Cu ajutorul lui Thomas Steiner, improvizaseră un sistem de încărcare pentru telefoanele mobile. Cum drumul către localitatea vecină era blocat de lucrările la rețeaua de electricitate, singura legătură cu lumea exterioară se putea realiza recurgând la forța mușchilor. Estelle se zbătea acum să strângă suficient curent în baterie cât să-i spună Sabinei părerea ei verde în față.

Judith nu înțelegea de ce atâta grabă. Timpul lucra oricum în favoarea mai tinerei sale concurente.

– De ce te enervezi? a certat-o ea. Generația următoare ne va lua oricum locul, mai devreme sau mai târziu.

– Mai bine mai târziu, s-a apărat Estelle.

Judith a clătinat din cap. În loc să aștepte liniștite, prietenele ei se lăsau cuprinse de panică, pentru simplul motiv că nu mai puteau vorbi la telefon. Încercau să facă tot felul de treburi în același timp, cu mintea complet împrăștiată. Până și Caroline suferea din aceeași cauză. Iar Judith nici nu avea nevoie să caute pe Google ca să-și dea seama că nu puteau avea niciun pic de încredere în Steiner. Nu trebuia decât să își consulte simțurile. Și cărțile.

Doar Eva părea împăcată. Judith nu-și putea alunga sentimentul că de fapt se simțea bine departe de Frido și de problemele de acasă. Trona în scaunul cu rotile împrumutat de Kiki de la vecinul Möller și se lăsa fermecată de vastele abilități tehnice ale lui Steiner.

– Ca să umpleți bateria, trebuie să mergeți timp de trei ore cu o viteză de 15–20 de kilometri la oră, a informat-o Steiner pe Estelle, ajunsă în pragul extenuării. Nici mai repede de atât nu aveți voie, la peste 30 de kilometri la oră se strică încărcătorul.

Estelle continua să dea din picioare.

– Doi la sută, a lăudat-o Caroline. Ești pe calea cea bună.

Obținerea energiei electrice pe cont propriu funcționa modest.

– Regenerarea energiei sună altfel foarte bine în teorie, s-a plâns Estelle. Însă nu știu dacă eu una sunt făcută pentru energia verde.

– De fapt, aparatul a fost conceput să funcționeze pe principiul manivelei, a fost de părere Steiner. Transmisia nu funcționează în cei mai buni parametri.

Treptat, Estelle se îmbujora tot mai mult. Iar Kiki încerca să o consoleze:

– Nu e nevoie să te zbați atât, pentru mine. Oricum facem echilibristică de săptămâni întregi, de la o factură la alta. Ne-am obișnuit.

– Pedalez doar dintr-un motiv egoist, s-a revoltat Estelle. N-am chef să mă obișnuiesc cu un personaj ca Sabine.

Fidelă optimismului ei cronic, Kiki se agățase de ideea că într-un fel sau altul va reuși să refacă acoperișul fără să aibă nevoie de ajutor financiar din afară:

– Eu sper să nu coste așa de mult reparația.

Întâlnirea de dimineață cu Schwarzer fusese un șoc, însă omul trimisese după-amiază un băiat care să facă măsurători.

– Nu trebuie să punem mereu răul în față, a comentat și Kiki, deși părerea ei era total contrazisă de câte se tot întâmplaseră de când se mutaseră la școala Sandkrug și până în acel moment.

– Mi-e de ajuns, a spus Estelle, prăbușindu-se din șa. Până aduni suficient curent în aparat te șubrezești de nici nu mai poți să te enervezi.

– Și dumneavoastră v-ați folosit de aparat? i s-a adresat Caroline lui Steiner.

Cea mai mare plăcere i-ar fi făcut să poată suna la birou și să o pună pe stagiara Nora pe urmele lui Steiner.

Imposibil să nu poată obține câteva informații, oricât de generale.

– În timpul turului meu prin Caraibe am eșuat pe Rarotonga. Și am rămas perfect conectat, a spus Steiner.

Eva a dat din cap, dar Caroline nu a fost impresionată:

– Rarotonga face parte din arhipelagul Cook, din Oceanul Pacific, l-a corectat ea.

Dar nici asta nu l-a tulburat pe Steiner:

– Înseamnă că povestea mea e pură invenție, iar generatorul e nou-nouț, nefolosit și netestat.

– De fapt, cu ce vă ocupați atunci când nu sunteți prins în acțiuni de tractare și comando? a încercat Eva.

– Profesional? a răspuns Steiner cu o întrebare.

– Da, spre exemplu, i-a confirmat Eva.

Asta le interesa pe toate.

– Vă las să ghiciți! a spus Steiner, așezându-se mai comod.

Pe Judith o scotea din sărite. Se bucurase de perspectiva celor câtorva zile frumoase petrecute alături de prietenele sale, iar acum în centrul lumii lor se plasase oaspetele din coliba de pescar. Steiner reușea să atragă toată atenția și discuțiile asupra sa. El și numai el.

– Presupun că e contabil, în viața de zi cu zi, i-a șoptit Judith lui Estelle. Eu îi miros imediat. Acasă are ficus și aparat de tuns părul din nas. Iar aici se dă aventurier.

– Eu nu dispun deloc de imaginație, prefer să judec pe baza faptelor, a spus Caroline, care nu dorea să intre în joc.

– Mă dezamăgiți, doamnă Seitz, a reacționat Steiner. Vă mândriți totuși că sunteți o bună cunoscătoare a firii omenești.

– Din electronică sunt convinsă că nu aveți cum să vă câștigați banii, a intervenit Estelle.

– Eu aş miza pe o muncă mai ales în aer liber. Peisagist? a sugerat Eva.

– Dimpotrivă, a râs Steiner.

– Maistru constructor, arhitect, faianţator? s-a încumetat Eva la o nouă încercare.

– Greşit, pe toată linia, a respins Steiner propunerile lor.

Eva a început să parcurgă voios o listă alfabetică, de la actor până la vânzător de arme şi ziarist, făcând propuneri din ce în ce mai absurde.

– Eu nu înţeleg de ce meseria este considerată definitorie pentru un om, s-a arătat Steiner amuzat. Spui că eşti medic şi toată lumea dă din cap: ai deschis sertarul, ai clasat persoana şi gata.

Oare întâmplător pomenise meseria de medic? Steiner părea foarte bine informat în privinţa lor. După această replică, Eva nu a mai îndrăznit să-i mai pună şi alte întrebări.

– Escroc în serie, a propus Caroline.

Caroline şi Steiner se luptau pentru fiecare centimetru. Pe Judith o încerca sentimentul că pe Steiner îl amuza de fapt duelul lor verbal, iar Caroline nu trebuia să se lase amăgită, spera ea. Aşa ca Eva.

În cele din urmă, Steiner a privit-o pe Caroline în ochi:

– Alegeţi ce vreţi: brutar de pizzerie, curier pe bicicletă, student bătrân, expert în fetişuri şi în numerologie, pedant amator, soţ, tată, unchi, fiu. În viaţă joci mai mult de un singur rol.

– Şi în momentul de faţă? nu l-a slăbit Caroline.

– Sunt liber-profesionist, le-a explicat. Din păcate, respect o clauză de confidenţialitate. La fel ca dumneavoastră.

Apoi s-a ridicat şi s-a retras la el în colibă. Judith a fost singura care s-a bucurat.

– Mda, are ceva special, a comentat Eva.

26

Seara s-a lăsat repede. Odată ce s-au împăcat cu gândul că erau rupte de lumea exterioară, s-au relaxat și au început să se simtă bine. Nimeni nu trebuia să plece, nimeni nu trebuia să-și verifice e-mailul, să răspundă la telefon, să caute ceva pe Internet, să cumpere o mașină de spălat rufe sau să salveze lumea. Până și munca din grădină a fost amânată. Era nevoie de ceva timp și efort ca să pregătești o masă cu mijloace primitive.

Caroline s-a îngrijit de foc, Judith a adus lemnele, Eva a tăiat legumele, Kiki verdețurile, iar Greta îl plimba încolo și încoace cu mândrie pe Oskar, și el la fel de mândru. Pudelul regal făcea toată cinstea identității sale secundare, de oaie. Orice șoc cât de mărunt al lesei ar fi fost suficient să o dezechilibreze și să o răstoarne pe Greta. Însă el se mulțumea să meargă alături de ea, blând ca un miel. Ori de câte ori Greta trecea pe lângă o băltoacă ademenitoare sau pe lângă vreo jucărie uitată în nisip, el o aștepta plin de răbdare. Ai fi putut să-l acuzi pe Oskar că e fricos, însă avea un suflet plin de credință.

Într-un târziu, s-au adunat în jurul focului. Buștenii făceau atâta căldură, de le mergea drept la inimă. Ce putea fi mai romantic decât să stai așa, la un grătar sub cerul liber?

– Mai lipsește doar cineva care să pună mâna pe chitară și să cânte *House of the rising sun*, i-a trecut lui Judith prin minte.

– Sau la banjo, mai bine, a fost de părere Caroline.

Și Estelle și-a dezlănțuit fantezia:

– Păcat că nu fumez. În adolescență, îmi doream să fiu *cool*, ca Marlboro Man: să trag o gură de cafea din cana de tablă și apoi să-mi aprind țigara cu o surcea luată din foc.

Eva era de părere că aventura și libertatea aveau prețul lor:

– Ca să te bucuri cu adevărat, mai întâi trebuie să prinzi un taur sau cel puțin un mânz rătăcit.

– Șapte găini sunt de ajuns, dacă vrei *cowboy feeling* adevărat, s-a împotrivit Estelle. Mai sălbatic de-atât nu-mi doresc.

Tot Steiner le învățase cum să prepare rața – nu găina – legată cu grijă, străpunsă cu două frigărui și lăsată să atârne de trepied pe un fir răsucit. De două ore cina lor se rotea încet, în jurul axului propriu, nu deasupra, ci alături de cărbunii încinși. La fiecare sfert de oră, firul trebuia răsucit din nou, după care continua să se gătească singur. Iar jos, în foc, se coceau înăbușit porții de legume, împachetate în folie de aluminiu.

Slow movement în cea mai pură formă: să mănânci și să bei în voie, contemplând dansul flăcărilor. Și fiecare își urma șirul gândurilor. Pe Eva o preocupa încă lista ei de lucruri speciale. Copil fiind, își imaginase de nenumărate ori cum avea să arate viața mai târziu, când va fi om mare. Problema era că ajunsese de mult om mare, dar evenimentele de „mai târziu" încă se lăsau așteptate. Între timp, și copiii ei aveau curând să ajungă oameni mari.

– Nu aveți și voi? O listă a lucrurilor pe care doriți neapărat să le îndepliniți, cât mai sunteți în viață? a întrebat Eva în mijlocul liniștii solemne care se lăsase.

– Toate bunele mele intenții s-au stins încă de pe 2 ianuarie, a recunoscut Estelle. Au avut un sfârșit rapid. Fără chinuri îndelungate.

– Eu nu vorbesc de bune intenții, a corectat-o Eva. Adică nu-i vorba, sub niciun motiv, că „de mâine separ gunoiul pe categorii, nu mai merg la serviciu decât cu bicicleta și nu mai cumpăr niciodată mâncare gata preparată". Mă gândesc la acele lucruri cu adevărat importante în viață.

– Lucrurile nu au niciodată relevanță, le-a atras atenția Judith.

Caroline pricepea unde voia să ajungă Eva:

– Să înalți o casă, să faci un copil, să sădești un copac? Chiar dacă ar fi ca mâine să piară lumea. În sensul ăsta?

– Plantele de ghiveci sunt luate în considerare? s-a interesat Estelle. Când am intrat eu în viața soțului meu, copilul fusese conceput și casa era gata înălțată. Nu le poți avea pe toate.

– Din punctul meu de vedere, ieri lumea s-a sfârșit aici, a intrat Kiki în discuție. Dacă plouă la fel în continuare înainte să se repare acoperișul, mă apuc să construiesc o arcă.

– Pe vremuri, a chicotit Judith, îmi făcea plăcere să-mi imaginez că aș face fărădelegi, din când în când. Că aș fura bijuteriile coroanei și m-aș stabili în altă țară.

– În Suedia, presupun, a comentat Estelle. Nicăieri nu au gratii mai bune și mai frumoase.

Pe Caroline nu o amuzau deloc asemenea fantezii penale:

– Mie mi-ar plăcea să salvez zilnic câte o viață, așa cum face Eva. În meseria mea intri adesea în scenă în momentul când e prea târziu.

Eva a oprit-o cu un gest. Realitatea unei clinici este cu mult mai prozaică:

– Salvezi vieți doar dacă accepți și că poți pierde vieți. Așa se menține echilibrul.

– Sărituri cu parașuta, a propus Kiki. De mult visez.

Apoi a urmat un potop de idei venite din cer, la fel ca ploaia din urmă cu o zi. Să explorezi interiorul unei piramide, să traversezi continentul american cu rucsacul în spate, să prospectezi bazinul Amazonului, să te scufunzi până la *Titanic*, să mergi de-a lungul Marelui Zid chinezesc, să călătorești cu trenul transsiberian, să citești James Joyce, să-ți schimbi numele, să-i telefonezi în sfârșit unei

vechi prietene, să găseşti un răspuns la chestiunile politice arzătoare: au vreun temei teoriile conspiraţioniste legate de 11 septembrie? De ce s-a retras papa Benedict din funcţie? Va ieşi echipa FC Köln campioană?

Doar Estelle rămăsese tot timpul tăcută. Brusc, i-a venit şi ei o idee:

– Mi-aş dori să am o lamă.

– Ce absurd! Nimeni nu are nevoie de un asemenea animal în preajmă, a spus Judith.

– E visul meu, nu al tău, s-a plâns Estelle şi le-a povestit despre o organizaţie care creştea lame cu scop terapeutic.

Conceptul de „lame terapeutice" a fost de ajuns să stârnească o undă de veselie fără margini.

– Întrebarea mea este cât se poate de serioasă, le-a avertizat Eva.

– Şi eu vorbesc serios, a rămas Estelle ferm pe poziţie. Lamele sunt un camarad de nădejde. Comunică prin limbajul corporal. Dacă nu le convine ceva, te scuipă direct. Nu-i greu să-ţi dai seama că s-au supărat. Şi din ele poţi să-ţi faci şi pătură.

– Şi ce anume faci cu o lamă terapeutică? s-a interesat Caroline.

– Nimic, i-a explicat Estelle. Pur şi simplu se află în preajma ta. De la lame poţi învăţa cum să-ţi stăpâneşti stresul. Şi vacile sunt bune. Le îmbrăţişezi şi instantaneu te simţi fericit.

Oskar a început să chelălăie. De când văzuse fărturile enorme pe păşunea din vecinătate, el, autentic câine de oraş, nu s-a mai încumetat nici să scoată botul de la el din grădină şi era suficient să le aducă cineva în discuţie ca să scâncească de frică.

Eva, care declanşase întreaga discuţie, se ferea să mai facă vreun comentariu. Fanteziile despre piramide, despre

aventurile cu lame sau cu vaci erau departe de stilul ei. După ce-şi făcuse o atentă trecere în revistă, constatase că în viaţa ei era un mare gol. Şi, curios, acum nu mai era vorba de tatăl ei natural. Cu un an şi jumătate în urmă, Eva aflase cine era. Istoria fusese complicată şi plină de cotloane. Chiar dacă se mai întâlnea uneori cu omul acela, cu care mama ei rămăsese în relaţii bune, renunţase să aibă cu el o discuţie directă despre adevăr. Eva ştia că el ştie că ea ştie că el ştie. Şi era suficient, din punctul ei de vedere. Se hotărâse să încheie pace cu trecutul şi cu mama ei, Regine. Cel puţin teoretic, atunci când nu se afla prin preajmă. Dar exista un alt gol.

Oare pierduse ceva pentru că în viaţa ei existase de fapt doar un singur bărbat? În timpul pelerinajului lor, se simţise atrasă de un domn cu care se întâlniseră pe drum. Poate mai bine s-ar fi încumetat la o aventură, decât să se întoarcă la soţul ei Frido, cuminte. Dacă ar fi fost să privească adevărul în faţă, şi-ar fi dorit să se mai îndrăgostească o dată. Să mai simtă o dată fluturii din stomac, să mai aştepte o întâlnire cu atâta nerăbdare, încât să creadă că timpul se opreşte în loc, să mai schimbe priviri pe furiş şi, la primul sărut timid, să mai ajungă o dată în punctul acela de unde viaţa poate continua în două direcţii, total diferite. Să mai spună o dată „te iubesc", din toată inima. Însă asta păstra doar pentru sine. Altfel, ar fi fost ridicol. Eva era în stare să le spună orice doamnelor de marţi. Dar nu că ţinta fanteziilor sale era Thomas Steiner. Asta prefera să treacă sub tăcere.

27

A plouat jumătate de noapte, ploua când s-a crăpat de ziuă şi mai târziu, la răsăritul soarelui, ploua în continuare.

Afară, vântul zgâlțâia foliile de plastic, iar înăuntru se auzea obsedant picuratul apei la etaj. Primul impuls matinal al lui Caroline a fost să încerce comutatorul de lumină. Curentul nu venise. Chiar dacă semnalele alarmante lipseau pentru moment, nu avea nici răspunsuri la întrebările presante legate de Steiner.

În mod normal, starea de spirit a lui Caroline nu depindea niciodată de hachițele meteorologice. În viața ei obișnuită, de la Köln, ce importanță avea dacă ploua sau ningea, dacă bătea vântul sau ardea soarele? Dar acolo, la Birkow, se simțea pentru prima dată în mâinile forțelor naturii. În lipsa curentului electric, viața se reducea la necesitățile elementare. Mâncat, dormit, stat la cald. Nu așa își imaginase „întoarcerea la natură" propusă de Kiki.

Caroline a ieșit pe terasă. Avea să mai treacă o oră până când soarele să răzbată printre nori. Și-ar fi dorit o ceașcă fierbinte de cafea cu lapte, o sobă caldă și un croasant proaspăt. A pornit prin grădină, aparent fără țintă. Pe locul focului din seara ce trecuse, rămăsese doar o băltoacă stătută, iar în micul strat de legume plantele firave alese de Kiki spre mutare în brazda mare erau aproape acoperite de apă. Fără să își dea seama, Caroline a început să coboare spre lac. Spre coliba de pescar. Acolo unde locuia Thomas Steiner.

Pe horn fumul se înălța leneș. Mirosea frumos, a lemn proaspăt ars. În timp ce se apropia cu prudență, ușa s-a dat brusc de perete. Caroline a reușit să se ascundă la timp în spatele unei stive de cherestea.

În ciuda temperaturii coborâte și a ploii ușoare, Steiner se pregătea să facă o baie matinală în lac. Era doar în slip, iar în jurul gâtului avea un prosop și în mână o umbrelă. Nu era atât de corpolent pe cât se așteptase ea.

Ci mai degrabă puternic şi bine antrenat. Caroline şi-a interzis să-l examineze mai atent. Nu este un bărbat, îşi repeta ea, ci un suspect. Farmecul lui misterios nu avea voie să-i tulbure judecata, aşa ca prietenelor ei.

Pe pânza roşie a umbrelei sale se distingea logoul unei bănci din Frankfurt. Să fi fost întâmplător? Să fi găsit umbrela în colibă? Să fie doar un client al băncii? Sau chiar angajat? Caroline nu reuşea să şi-l imagineze pe Thomas Steiner stând la un ghişeu, într-o bancă. Şi nici în oricare alt loc din lume. Părea un personaj care nu făcuse niciodată altceva decât să genereze curent şi să pregătească grătare improvizate. Într-un fel, locul lui era aici, în acest peisaj.

Ajuns la capătul digului, Steiner a lăsat umbrela deoparte şi a făcut un plonjon hotărât în lac. Înota cu mişcări care îi trădau forţa. Se îndepărta cu viteză de mal. Caroline şi-a verificat ceasul. Dacă înota cinci minute spre larg, va avea nevoie de cel puţin tot atâtea ca să se întoarcă. Suficient timp să-şi facă o idee despre el. A încercat atent clanţa. Coliba rămăsese neîncuiată. Caroline a aruncat o ultimă privire spre înotător, care ajunsese în punctul unde albastrul lacului se confunda cu cenuşiul cerului. A păşit şovăind în încăpere. Era un sentiment straniu să intre aşa, fără permisiune, în viaţa unui străin. Coliba de pescar a întâmpinat-o cu o căldură plăcută, cu mobila sa albă şi austeră. O masă, o canapea, un raft cu cărţi, mai mult nici nu încăpea în acel spaţiu. În faţă şi în dreapta-spate se deschideau uşi spre bucătărie şi spre dormitor. Într-un colţ se afla cufărul din piele maro, care arăta ponosit la lumina zilei. Steiner trebuia să fie ori sărac, ori foarte umblat. Cufărul era gol. Steiner îşi despachetase toate lucrurile şi le pusese în ordine, ca şi cum ar fi plănuit o şedere mai lungă. Pe noptieră, autobiografia unui tenor, cântăreţ de

operă suedez, și un număr al revistei *Geo* dedicat Noii Zeelande. Caroline i-a încercat ochelarii de citit. Prezbit, așa cum se cuvenea. În baie, după cum presupusese Judith, aparat de tăiat părul din nas, loțiune pentru îngrijirea părului și un set scump de manichiură. A cedat unui impuls de moment și i-a mirosit aftershave-ul. Caroline și-a luat toate precauțiile și s-a uitat pe fereastra băii, în larg. Steiner nu se vedea nicăieri. A deschis dulapul de haine. Totul în cea mai perfectă ordine. Să fi fost o întâmplare, sau își sortase cu adevărat îmbrăcămintea pe culori? Cine era Steiner? Vreun obsedat de control? Până și șosetele erau minuțios împăturite, la fel și boxerii. Caroline a închis șifonierul. Erau amănunte pe care cu adevărat nu dorea să le afle.

Cu mult mai interesantă i s-a părut cutia argintie din aluminiu, care îi atrăsese atenția în urmă cu o zi, în portbagaj. A clătinat-o puțin. Nu se auzea nimic. Indiferent ce se afla în ea era protejat de șocuri cu polistiren expandat.

– Vă descurcați? s-a auzit o voce în spatele ei.

Caroline s-a răsucit pe călcâie, îngrozită. Steiner se întorsese mult mai repede decât își făcuse ea calculul. Se vedea limpede că putea înota mult mai mult și mult mai repede. Îl subapreciase și îi subapreciase și capacitatea de înotător. La fel și știința lui de a se apropia fără a face zgomot. Chiar dacă era surprins, nu lăsa deloc să se ghicească. Își stăpânea nemulțumirea aparent fără niciun efort. Nu părea că-i pasă nici că era aproape dezbrăcat. În schimb, pe Caroline o deranja cu atât mai mult. Spațiul era așa de mic, încât avocata simțea răceala emanată de corpul lui. Apa lacului nu putea să aibă mai mult de șaisprezece grade. Steiner și-a uscat părul cu un prosop și s-a înfășurat într-un halat de baie. Se purta cu naturalețe, ca și cum ar fi fost legați de o căsnicie veche de cel puțin douăzeci și cinci de ani.

– Kiki m-a rugat să mă uit la sobă..., a improvizat Caroline o explicație.

Steiner nu s-a lăsat nicio clipă prins în jocul ei:

– Încă nu am auzit pe cineva mințind atât de prost, a întrerupt-o el, chiar când dorea să pună mai multă culoare în poveste.

– Vă pricepeți? La minciuni? a ripostat Caroline.

Steiner nu s-a lăsat dus cu vorba și a întrebat-o:

– Ce vă interesează mai mult și mai mult? A ridicat de jos o pereche de pantofi bărbătești vizibil scumpi: Oxford, numărul 551. Import personal. Total nepotriviți pentru un concediu în Mecklenburg-Pomerania Occidentală. Apoi a tras sertarul noptierei și a scos un pachet de bomboane: Matlows Butterscotch. De remarcat: înclinația anglofilă. Ceea ce în sine nu reprezintă o infracțiune.

– Ne vedem mai târziu, și-a luat Caroline rămas-bun de la el.

– Iertare! Vă plictisesc. Desigur, ați trecut totul în revistă. Poate cutia de aluminiu?

Caroline a ezitat. O impresiona aplombul adversarului ei. Steiner era și fascinant și înfricoșător.

– La prima vedere, ai zice că e o casetă de arme, nu-i așa? Dar fără îndoială știți asta după cei douăzeci și cinci de ani de experiență ca apărător în dosare penale. Caroline îl privea uluită de nonșalanța cu care îi puncta detalii din biografia ei, pe care nu ea i le dezvăluise. Iar celelalte doamne au cea mai bună părere despre dumneavoastră, a continuat el, ca și cum ar fi ghicit ce-i trece prin minte.

– Acum, dacă tot mă aflu aici, aș putea arunca o privire în cutie, s-a hotărât Caroline să nu se lase impresionată.

Steiner a desfăcut încuietoarea. Ce-i dădea această incredibilă siguranță de sine? Își plănuise din timp fiecare

pas? Era atât de priceput să se transpună în poziția altora, încât nimic nu-l putea surprinde?

A deschis cutia, iar Caroline a avut sentimentul că a nimerit din greșeală în mijlocul unui film cu James Bond. Caseta conținea un echipament complet de supraveghere acustică și vizuală. O cameră ultramodernă, cu obiective de dimensiuni impunătoare, pentru fotografii la mare distanță, binoclu și aparatură profesională de ascultare. Singurul obiect aparent desuet era un dictafon de modă veche, ce funcționa cu casete mari, model clasic.

Rareori se simțise mai derutată. Steiner, în schimb, părea încrezător în sine și colosal de liniștit. Poate chiar periculos. Caroline și-a stăpânit valul de panică.

– Și? Pe cine supravegheați cu astea? a întrebat ea, incapabilă să-și ascundă tremurul vocii.

În loc de răspuns, Steiner și-a vârât mâna în buzunarul jachetei:

– Și cheia de la mașină, dacă vreți să aruncați o privire. Dar acolo nu găsiți nimic. E de închiriat.

– Nu vă întrebați de ce sunt interesată de dumneavoastră? l-a chestionat Caroline, privindu-l țintă.

– Sunteți avocată, i-a răspuns el, implicată într-un dosar de senzație și primiți amenințări. Este de înțeles să aveți reacții exagerate.

– Dar nu explică ce anume supravegheați cu aparatura dumneavoastră, a mai încercat Caroline o dată.

Steiner a luat dictafonul, a scos caseta și i-a întins-o:

– Poftiți, vă rog! Câte ceva puteți să aflați și dumneavoastră, pe cont propriu. Iar dacă vă place, va fi o onoare pentru mine să mă însoțiți în următoarea mea acțiune de spionaj. Nu trebuie decât să-mi dați de veste.

28

– Şi nu a reacţionat deloc când te-a găsit umblându-i prin lucruri? s-a arătat Judith neîncrezătoare.

– Nici măcar cu un cuvânt. S-a purtat ca şi cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume.

Judith se trezise şi ea în zori, la fel ca prietena ei. Îi plăcea la nebunie clipa aceea, doar a ei. Urmau exerciţiile yoga, aşa ca în fiecare dimineaţă. Vacile lui Möller, care în drumul lor spre păşune treceau pe lângă vechea grădină a şcolii, au luat personal salutul soarelui. S-au adunat la gard şi, dând cu ochii de contorsiunile extrem-orientale, au uitat şi să mai rumege.

– M-am sculat special mai devreme, ca să nu mă vadă nimeni, i s-a plâns Judith lui Caroline. Îşi făcea griji. Cum se putea încheia o zi începută sub semnul atâtor nelinişti? Ştii care a fost cartea zilei trasă de mine astăzi? Iarăşi numărul opt. „Persoană falsă." Asta sugerează înşelătorie şi amăgire.

– Haide să ascultăm caseta, i-a propus Caroline.

– Încă nu avem curent, i-a spus Judith.

– În schimb avem tractor, i-a amintit avocata.

În primul lor tur prin domeniu, doamnele de marţi admiraseră în detaliu şi minunata maşinărie. Cheia rămăsese în contact. Kiki nu se mai atinsese de el după ce Max coborâse din scaun şi se refugiase la Berlin.

Motorul a pornit după ce a tuşit, huruit şi păcănit îndelung. Nu suna nici pe departe a Ferrari. Mai degrabă a cuter care iese în larg, urmărit de un stol de pescăruşi înfometaţi, sperând să găsească o pradă în dâra lăsată de vas. A durat o vreme până să-şi dea seama că ţipetele păsărilor veneau din caseta lui Steiner. Apoi sunetul s-a frânt. Pe bandă domnea liniştea. Întreruptă doar de loviturile unei ciocănitori şi ciripit de toate felurile, imposibil de ordonat.

– Se aud păsări, a constatat Judith cu surprindere.

– Îşi bate joc de mine, a fost de părere Caroline.

Judith a avut o altă propunere:

– Uneori, morţii lasă mesaje pe bandă magnetică. Se poate ca omul să aibă preocupări oculte.

– Eu nu aud nici oameni vii, nici morţi, a constatat Caroline la rece. Nu disting decât păsări.

– Am simţit de la început, bărbatul acesta este învăluit de o aură sumbră, s-a înfiorat Judith.

Abia apucase să rostească aceste cuvinte, când s-a petrecut ceva neaşteptat: în şură s-a aprins brusc lumina.

29

Cheri, cheri Lady, urlau Modern Talking, cât îi ţinea gura. Eva s-a trezit speriată, din somnul cel mai profund. Cu o seară în urmă verificase dacă nu cumva a venit curentul, iar radioul rămăsese deschis, cu sonorul la maximum, de îţi spărgea timpanele: *Love is where you find it. Listen to your heart. Cheri, cheri lady, living in devotion, it's always like the first time, let me take a part...,* răcneau cei doi tineri la unison, cu nefirească bucurie.

Venise curentul. Şi dimineaţa în care Eva ajunsese să nu mai spere. Rămăsese trează jumătate de noapte, conştientă de fiecare zvâcnire din piciorul ei imobilizat, imaginându-şi situaţii cel puţin la fel de stupide ca melodia de la radio. Şi vinovate, pe deasupra. Gândurile ei îşi luaseră existenţa pe cont propriu. Iar culmea era că Steiner juca un rol marcant în lumea închipuirilor ei nocturne. Iar între neliniştea ei interioară şi încremenirea la care era silită nici că exista un contrast mai puternic. O gleznă scrântită era

ultimul lucru pe care ți-l puteai dori, odată ce ai hotărât că nu mai vrei să fii cu niciun preț, și nicio zi în plus, spectator al propriei tale vieți.

Se făcuse ora unsprezece. Eva s-a rugat o clipă pentru Kiki, sub cerul tot mai senin. Bănuia că prietena ei se afla de mult la magazin, dezbătând împreună cu Schwarzer cum se putea repara un acoperiș cu costuri cât mai suportabile. Oare de ce nu o treziseră și pe ea? Odihna era ultimul lucru pe lista ei de priorități.

Pe scaunul cu rotile de lângă pat, cineva îi lăsase biscuiți din orez, brânză proaspătă, iaurt și un suc de portocale. Până și Oskar, care cu o noapte în urmă o veghease lângă pat, se plictisise de compania ei. Iar Eva îl înțelegea perfect. Nu avea chef să-și petreacă încă o zi de tihnă. Voia să se scoale și să se facă utilă. Atât cât putea.

Și-a pus cu grijă piciorul în pământ și s-a strâmbat de durere. Tot scaunul era mai bun. Eva știa modelul de la ea din spital. La nevoie, îl puteai solicita de la serviciul administrativ din subsol, sub denumirea de „model geriatric standard". Vehiculul era gândit pentru pacienți de la care nu te mai așteptai să mai miște ceva cu forța lor proprie. Nici măcar pe sine.

Eva nu era obișnuită să depindă de ajutorul și de grija nimănui. Se va descurca singură să ajungă afară. Până la ușă, câțiva metri. Suficient să învârți puțin din roată ca să aluneci elegant, în direcția dorită. Teoretic, cel puțin. S-a mișcat precaut, înainte și înapoi, testând frâna. O roată se freca de scaun și suporturile de picioare atârnau strâmb, în jos. La fiecare mișcare, scaunul trăgea spre stânga. Doar ca să ajungă la ușă a fost nevoie de un efort cât să o sece de puteri, iar să deschidă și să se strecoare afară – aproape imposibil. Nu-i de mirare că secția de ortopedie a spitalului propunea mereu cursuri de mobilitate pentru utilizatorii de

scaune cu rotile. Ţopăind, împingând, gemând şi cu un umăr aproape scrântit, după o lungă serie de încercări ratate, a ajuns pe culoar.

Era încântată că scara vechii şcoli încă nu era terminată. De accesibilitate pentru persoane cu handicap nu putea fi vorba, cu toate că exista o rampă. Strigătele ei de ajutor au rămas fără efect. Oare unde se afla toată lumea? Pragul uşii era prea înalt, iar panta spre curte într-un unghi de-a dreptul înfricoşător. La cea de-a patra încercare, a reuşit să intre pe rampă. O clipă s-a temut ca scaunul să nu cadă pe spate. După care a pornit frumos în jos. Repede. Cu mult prea repede. Şi necontrolat. Frânatul ieşea din discuţie, de teamă să nu îşi prindă degetele între spiţe. Apoi roţile s-au împotmolit brusc în patul de pietriş al curţii. O clipă scaunul a rămas în echilibru instabil, ameninţând să se răstoarne în faţă, când, de nicăieri, a venit un gest salvator. Era Steiner.

– Ce-i asta? Circuit cu obstacole pentru începători? a spus el. Ce idee nebună să porniţi singură la drum.

Probabil avea dreptate. Fusese o nebunie. Nu se spunea că după supravieţuirea dintr-un accident ţi se ascut toate simţurile? În preajma Evei existaseră mereu suficienţi bărbaţi: medici, pacienţi, prieteni, colegii lui Frido, domnul Krüger. Nu simţise niciodată impulsul să stabilească cu vreunul dintre ei o întâlnire de taină. Pentru Steiner însă era dispusă la o excepţie. Dacă avea să i-o ceară.

Dar Steiner avea altceva în gând:

– Am vrut doar să anunţ că funcţionează din nou curentul.

– Am băgat şi eu de seamă, a spus Eva. Modern Talking au ţinut să anunţe public.

De ce nu-i trecuse nimic mai inteligent prin minte? Ce speranţă deşartă să sucseşti minţile unui bărbat când te simţi ca la o sută de ani şi te afli într-un scaun cu rotile.

Steiner a avut amabilitatea să o scoată din nou pe terasă, unde Elvis a întâmpinat-o cu un cucurigu entuziast. Iarăși program de găini, ca la televizor. Pe masă încă se mai afla ghidul pedagogic.

– Mai aveți nevoie de ceva? s-a interesat Steiner.

– Nu, a răspuns Eva, deși ar fi vrut să spună „da".

Puțină companie. Puțină schimbare. Impulsuri noi. Sentimentul că viața ei nu era o greșeală. Dar, în loc de toate astea, s-a mulțumit să-i spună:

– Singură mă descurc de minune.

– Vă rog să nu mai faceți prostii, a sfătuit-o Steiner.

Eva prefera să nu facă nicio promisiune. Simțea prea bine de ce prostii ar fi capabilă. Dacă i s-ar fi dat ocazia.

30

În sfârșit, în sfârșit, în sfârșit. Lumină, căldură, telefon, Internet. Caroline avea din nou legătura cu lumea civilizată. A așteptat cu nerăbdare ca telefonul să se încarce suficient cât să poată face un apel de ajutor pe frontul din Köln. Se plimba nervos prin aulă, în sus și în jos. Era singură. Estelle aștepta la ea în cameră să o sune Sabine înapoi, Eva citea pe terasă, iar Kiki plecase cu Greta la benzinăria Minol.

– Dacă totul merge bine, nu trebuie să ne mai facem griji în privința acoperișului, spusese Kiki, în loc de rămas-bun.

Dar Caroline își făcea griji. Asistase puțin mai devreme la o discuție neplăcută între Max și Kiki, purtată pe Skype.

– Sunt sigur că te descurci, îi spusese Max, lapidar.

Nici măcar nu avusese răbdarea să asculte atent descrierea pagubelor făcute de furtună. Cum ar fi avut? În jumătate de oră trebuia să îi prezinte unui client noile sale proiecte,

cum să se mai poată concentra asupra școlii și stricăciunilor de la acoperiș.

– Eu sunt bărbat, nu pot să rezolv două lucruri în același timp, s-a scuzat el. De aceea și sunt atât de mândru de tine. Știu că te vei descurca.

Max nici nu își putea imagina care era situația, iar Kiki nu avea de ales. Până în ceasul al doisprezecelea, ea își va păstra speranța că totul se va termina cu bine. În ce-l privea pe Max. Și acoperișul. Nu trebuia decât să-l câștige pe Schwarzer de partea ei. Pentru mai multă siguranță și ceva sprijin, se hotărâse să meargă la întâlnire împreună cu Judith.

Caroline sorbea din ceașca de ceai fierbinte, cu privirea țintă la ecranul telefonului ei. Începeau să apară primele informații: opt apeluri anonime. Nu avea nevoie să-și asculte mesageria ca să-și dea seama că urmăritorul ei necunoscut nu îi dăduse pace nici în ultimele treizeci de ore.

Din spate, s-a auzit zgomotul unui obiect căzut pe podea. Și pași în biroul lui Kiki. S-a asigurat, aruncând o privire afară, că Eva nu plecase de la locul ei. Și cum ar fi putut s-o facă? Atunci, cine umbla prin casă? Caroline s-a apropiat pe vârfuri de deschiderea dintre aulă și birou. Pas cu pas. Până a distins, în semiîntuneric, ceea ce bănuise de la bun început. Steiner își făcea de lucru pe lângă masa de lucru a lui Kiki. A parcurs rapid actele, a deschis un sertar, ca și cum ar fi căutat ceva anume. Caroline s-a ascuns într-un colț, ca să observe totul dintr-un adăpost sigur.

– Nu mai faceți eforturi, i-a strigat Steiner. V-am auzit de mult.

Caroline ar fi preferat să o înghită pământul. Într-adevăr, putea fi ornitolog, auzul său funcționa în orice caz ireproșabil. S-a întors spre ea, fluturând triumfător o hartă a lacului:

– Prietena dumneavoastră știe, de altfel, că doream să împrumut această hartă. Nu-i nevoie să-i dați telefon.

După care a ieșit, fără să îi mai acorde nicio atenție. Caroline se simțea total neputincioasă în fața lui Steiner. Ar fi fost în stare să arunce cu vaza de flori după el, doar să-l vadă ieșind din starea aceea de perfectă stăpânire de sine. Însă a preferat să-și ia telefonul și să o sune pe avocata sa stagiară.

Nora trăia în simbioză cu smartphone-ul ei. Dacă pe Internet exista ceva despre Thomas Steiner, cu siguranță avea să găsească acea informație. Asta dacă viața ei personală îi lăsa suficient timp.

„Astăzi nu sunt disponibilă, după ziua de ieri. Încercați din nou mâine", te întâmpina mesajul ei amuzant. Caroline nu s-a lăsat descurajată. I-a trimis Norei un e-mail cu o fotografie a lui Steiner, făcută în secret. „Vă rog să căutați date despre acest bărbat. Mare precauție în caz de contact direct. Suspectul este imprevizibil. Ar putea fi periculos." Caroline știa că doar o formulare drastică, de acel gen, era capabilă să o mobilizeze pe Nora într-o zi de duminică.

– Ce plăcere să mai ai în viață dacă permanent trebuie să fii atât de încordat, și nu mai vezi în jur decât crime și distrugere? a început Eva, când Caroline s-a așezat alături de ea.

În loc să se destindă, avocata își consulta nervos telefonul la fiecare trei minute, să vadă dacă nu a primit răspuns.

– Bărbatul acesta apare mereu acolo unde n-ar trebui să se afle, s-a apărat Caroline.

Eva și-a învăluit prietena într-un zâmbet plin de compasiune. Era cât se poate de limpede că, după părerea ei, Caroline făcea o eroare bănuind că Steiner ar fi un urmăritor misterios.

– Am crezut că îți merge mai bine acum, că divorțul s-a terminat și ai o casă nouă.

Caroline se mutase în mijlocul pregătirilor pentru marele dosar al răpirii. Într-o clădire abia terminată. Și mai mult decât poziția ei convenabilă, o atrăsese termenul de „prim ocupant". După o căsnicie distrusă și o relație ratată cu tatăl unei prietene a fiicei ei, „prim ocupant" suna ca o promisiune. Îi plăceau pereții fără istorie, neîncepuți, ai locuinței sale, care nu fuseseră martori la nicio tensiune. Nici măcar nu a ținut să-i comunice adresa fostului soț. La ce bun? Caroline depășise punctul în care dorea să demonstreze cuiva cât de frumos se despărțiseră. Apartamentul simboliza noua ei existență de persoană singură și independentă. Atât timp cât unele lucruri se petreceau pentru prima oară, viața avea sens. Mai puțin sens avea să se certe cu Eva. Pentru că nu îi scăpase că Eva considera o perfecțiune tot ce făcea și spunea Steiner.

– Doar nu lași garda jos față de unul ca el, Eva, a prevenit-o Caroline.

– Nu oricine se poartă prietenos cu mine devine automat un răufăcător, a ripostat Eva ursuz.

– Nu mi se pare o întâmplare că se tot furișează pe aici. Și nu cred un cuvânt din tot ce îndrugă.

Dar nici ea nu era departe de Eva. La drept vorbind, gândurile ei nu se abăteau o clipă de la Steiner.

– Ține aparatură de ascultare sub pat, și-a informat ea prietena.

– Este ornitolog. Îl interesează păsările, i-a atras Eva atenția. Și are ureche fină. Ceea ce tocmai ne-a demonstrat.

– Ești naivă, Eva, i-a spus Caroline, nevenindu-i să creadă ce aude.

– Iar tu exagerezi cu paranoia ta.

– Poate vrei să asculți mesajele de amenințare pe care le primesc, a invitat-o Caroline, întinzându-i telefonul. Eu nu mai am niciun chef, a mai adăugat ea ridicându-se, dorind să se retragă.

Dar imediat s-a răzgândit.

– Te las să le asculți după ce îmi dă Nora de veste.

Își ieșise din fire. Până la urmă, nu cumva se dovedea corectă profeția lui Judith că un bărbat avea să le învrăjbească pe doamnele de marți?

31

Aparatul de cafea lucra fără încetare. Aroma de cafea prăjită plutea peste tot, în fosta benzinărie. Judith o însoțise pe Kiki la serviciul ei duminical de la magazinul cooperativei. Se simțea foarte bine: după cele două zile de privațiuni, ceașca de cappuccino oferită de Kiki era o adevărată fericire. Încăperea se umpluse. Dacă la Köln, în centru, lumea intra doar o clipă în Coffee to go și se grăbea să plece după ce își înghițea rapid porția de cofeină, filiala din Birkow îndeplinea o funcție diametral opusă. Lumea venea în valuri și apoi rămânea. Vânătorul amator Julius (în realitate arhitect din Hamburg) adusese carne proaspătă de cerb, iar soția sa, Gloria, obișnuita plăcintă duminicală cu brânză de capră și povești din noaptea furtunii dezlănțuite.

– De opt ani stăm în casa asta, zicea ea, dar nu-mi amintesc să mai fi trecut prin așa ceva.

– Schwarzer a ridicat imediat prețurile, a adus vorba o roșcată exuberantă, prezentată de Kiki drept prietena ei, Ingrid.

De cincisprezece ani, Ingrid avea în sat un atelier de olărit. Fusese prima vest-germană care cumpărase o casă la Birkow. Era o apariție remarcabilă, cu părul ei lung, roșu-portocaliu, legat cu o pânză multicoloră, și salopeta albastră, mânjită cu lut. Pe deasupra, era și profesoara particulară a lui Kiki. De gătit.

În benzinărie domnea cea mai veselă atmosferă. Furtuna dezlegase limba oamenilor. Își povesteau stricăciunile făcute de ploaie caselor vechi, renovate cu dragoste până la cele mai mici detalii. Și câte suportaseră din cauza lipsei de curent.

– Am crezut că mă apucă răul de mare, a spus Judith, așa se clătinau copacii din fața casei noastre.

Magazinul era loc de popas, de discuții și de legat prietenii. Iar Judith era primită de parcă ar fi fost acolo de când lumea. Se tutuiau cu toții între ei. Doar Greta era nemulțumită. Se postase în fața vitrinelor cu dulciuri, cu degetul mânjit de ciocolată ridicat, urlând de ți se frângea inima. Kiki a luat-o în brațe și a așezat-o în căruț, în ciuda protestelor ei.

– Este obosită, s-a scuzat Kiki. Fac un tur cu ea, poate adoarme.

– Îți țin eu locul, s-a oferit Judith.

– Prin urmare, tu ești clarvăzătoarea despre care ne povestea Kiki? i s-a adresat Ingrid.

– Abia am început să dau în cărți, s-a apărat Judith.

Dar Ingrid ținea morțiș să arunce o privire spre viitor, împreună cu Judith.

– Cel mai mult mă interesează sănătatea, a informat-o ea cu voce groasă, care probabil i se trăgea și de la obiceiul de a ieși din sfert în sfert de oră ca să-și aprindă un Gitane galben. Dacă-mi prevestești viață lungă, pot fuma în continuare liniștită, dacă în cărți se arată o viață scurtă, nu mai merită oricum să mă las.

Judith şi-a întins cărţile pe tejgheaua bistroului, când s-a auzit clopoţelul magazinului. În uşă îşi făcuse apariţia o femeie deşirată, cu părul tuns scurt, soldăţeşte, şi trăsături dure.

– Ea e Peggy, i-a şoptit Ingrid.

– Nevasta lui Schwarzer? a murmurat Judith.

Ingrid a dat din cap şi a făcut o grimasă. Dintr-odată nu avea un aer mult mai vesel decât Peggy.

Kiki le povestise că oamenii locului, din tată în fiu, intrau rareori la benzinărie. O graniţă invizibilă separa comunitatea în două tabere de neîmpăcat: noua şi vechea populaţie. Faptul că între timp se tot mărise numărul celor veniţi din marile oraşe şi al altor ţărani de circumstanţă, care în weekenduri se jucau de-a agricultorii şi de luni până vineri beau latte macchiato la Berlin, în Prenzlauer Berg, practic nu servea la nimic solidarităţii sătesti. Nu se putea vorbi de o comunitate a satului. Fiecare rămânea printre ai lui. Dacă autohtonii frecventau mai ales Helsinki Club, barul din bowling center, birkowezii de modă nouă se întâlneau la benzinăria Minol, condusă de grupul lor. De când se afla acolo, Kiki abia dacă schimbase mai mult de trei propoziţii cu un localnic autentic. La fel şi ceilalţi nou-veniţi. Cel puţin până în acea zi.

– E semn bun sau rău că apare aici? a întrebat Judith, tot în şoaptă.

– În orice caz, e o premieră. Nu a mai călcat niciodată aici, i-a răspuns Ingrid, ridicând din umeri.

Toţi cei prezenţi ştiau de greutăţile prin care trecea Kiki. Toţi ştiau că depindea de bunăvoinţa lui Schwarzer, dacă dorea să deschidă în fix trei săptămâni. Scena semăna cu bine cunoscuta confruntare din filmele western, când inamicii se întâlneau în *saloon*, gata de duelul decisiv.

– Nu-i de mirare că bărbatul ei nu-i iese din vorbă, a murmurat Ingrid.

Peggy, cu o mină hotărâtă, nu lăsa să se ghicească nimic bun. Ţinta ei era, fără îndoială, Kiki.

Judith a întâmpinat-o pe Peggy deschis şi prietenos:

– Doamna Eggers trebuie să se întoarcă din moment în moment. Pot să vă ofer ceva de băut?

Peggy a studiat oferta cu ochi critic. A fost curioasă să ridice o sticlă de vin.

– Ökologischer Weißburgunder, 19,88 euro, a citit o etichetă. Şi pe urmă constaţi că e acru ca oţetul.

– Puteţi gusta un pahar, dacă vreţi, i-a oferit vânătorul amator Julius. E făcut de un prieten de-al meu.

– Eu prefer ofertele de pe Sky, s-a apărat Peggy. Acolo se găseşte vinul acela grecesc încântător. Mult mai ieftin.

Lui Judith îi era uşor să şi-o imagineze pe Peggy bându-şi seară de seară paharele de vermut dulce, în faţa televizorului. Plăcere plătită desigur a doua zi cu o proastă dispoziţie cronică.

Peggy nu avea răbdare să aştepte:

– Nu ne vom distruge afacerea, asta puteţi să-i spuneţi prietenei dumneavoastră. Toţi au plecat de aici. Dar noi am preferat să rămânem. Am reuşit să ne facem o bază. Şi nu suntem dispuşi să facem niciun cadou.

– Există o fundaţie, prietena mea tocmai este pe cale..., a sărit Judith în ajutorul lui Kiki.

Atât a apucat să spună. Căci interlocutoarea ei avea un cuvânt mult mai greu de rostit.

– Mi se pare foarte frumos ca economia să fie stimulată, a întrerupt-o Peggy imediat. Dar de ce să o facă tocmai cei fără bani? Totul pe credit.

Judith înţelegea prea bine ce o mâna pe Peggy: considera fiecare factură neplătită o lovitură directă la adresa

sensului vieții ei. Peggy nu cunoștea mila. Era de mirare? Oare soarta fusese blândă cu ea?

– Asta se va rezolva, i-a promis Judith. Prietena mea, Estelle, se ocupă chiar în acest moment de banii care sunt puși la dispoziția școlii Sandkrug.

– Nu-i cazul să fiți așa cu nasul pe sus, a atacat-o Peggy. Și eu am bacalaureatul. Știu să socotesc. Iar munca pentru „domnișoara Kiki" nu s-a dovedit să merite.

Ingrid a adunat cărțile teanc și i le-a împins lui Judith peste tejghea.

– Viitorul meu mai poate să aștepte, a spus, retrăgându-se discret.

Nu era deloc vesel să asiști la revărsarea aceea de venin. Ceilalți oaspeți i-au urmat și ei exemplul.

Peggy a rămas cu ochii fixați pe cărți, de parcă i s-ar fi arătat un semn cosmic.

– Aveți experiență cu cărțile? s-a interesat Judith, cu speranța că, rămase singure, Peggy putea deveni ceva mai abordabilă.

– Fostul meu prieten m-a luat odată cu el la o ghicitoare..., a șovăit Peggy. Apoi și-a desprins privirile de pe cărți și a pronunțat verdictul: Spuneți-i prietenei dumneavoastră că săptămâna viitoare apelăm la o agenție de recuperări.

Judith nu a reacționat, deoarece avea sentimentul că descoperise ceva cu care Peggy poate fi sensibilizată.

– Și s-a adeverit prezicerea de atunci? s-a interesat ea.

– Habar n-am. Nu m-am ținut de niciuna dintre recomandări, i-a mormăit Peggy. Cine mai crede în așa ceva?

Judith bănuia însă ce se întâmplase. Peggy nu ducea viața la care ar fi fost îndreptățită, după cum aprecia. Și se întreba, probabil, dacă nu cumva ceea ce ea considera o profundă nefericire nu avea de-a face cu sfaturile bune respinse pe vremuri.

– Nu aţi vrea să mai încercaţi o dată? a întrebat-o Judith.

– Vă pricepeţi? a întrebat-o Peggy, plină de îndoieli.

– Îmi iese destul de bine, de obicei pun degetul pe rană, i-a confirmat Judith cu un gest.

Peggy a ezitat o clipă.

– Numai până când se întoarce Kiki şi absolut gratis, s-a oferit Judith.

– Atunci să trecem la treabă, a consimţit Peggy.

A refuzat să se aşeze. Doar să stea să se uite. Judith tremura uşor. Avea şansa să o ajute pe prietena ei, Kiki, să se vadă cu acoperişul reparat. Condiţia era să-i fie dată inspiraţia, cuvântul magic.

32

A ajuns prea târziu. Când Kiki s-a întors după ce o plimbase pe Greta, Peggy tocmai pleca din magazinul cooperativei. Cu obrajii aprinşi, ochii umezi şi mai înverşunată ca niciodată.

– Nici nu putem şi nici nu vrem să vă ajutăm, i-a strigat ea lui Kiki. Să-l lăsaţi pe Bruno în pace.

Kiki lipsise doar douăzeci de minute şi totul părea să fi sărit de pe şine.

– Ce s-a întâmplat între voi? a întrebat-o pe Judith, după ce a intrat.

– Nu-i vina mea. Cărţile, i-a răspuns Judith, strângându-le în pachet.

– Şi ele ce zic? s-a răstit Kiki.

– Aşa cum a ieşit la iveală, totul se învârte în jurul iubirii, în cazul ei, a făcut Judith semn spre cărţi. I se dă o şansă să corecteze o hotărâre greşită...

– Nu-i de mirare că a avut o asemenea reacție, a gemut Kiki.

– E vorba de ceva grav? s-a interesat Judith.

– Totul e grav, s-a supărat Kiki. Oricine din sat știe povestea. Peggy a avut înainte un alt prieten, Rico. Tot ce știe în ziua de azi mai tânărul lui fost prieten, Bruno, de la el a învățat. Și, drept mulțumire, i-a luat-o și pe Peggy. Și afacerea. Preluare agresivă, așa se cheamă în limbaj tehnic.

– După părerea mea, nu a reușit să-l uite pe Rico, a spus Judith mândră de priceperea ei în mânuirea cărților.

– Eu aveam nevoie de un meseriaș pentru acoperiș, nu de un clarvăzător care oferă și servicii de terapie pentru cupluri, i-a răspuns Kiki clătinând din cap, cam singurul lucru pe care îl mai putea face.

– Ea a împins discuția în direcția asta, s-a apărat Judith. Ea a început povestea cu vechea iubire.

– Nu puteai să-i îndrugi ceva despre sprijinul absolut dezinteresat pe care ar trebui să îl dea bărbatul ei unui om disperat? a întrebat-o Kiki, sătulă de serviciile lui Judith.

– Poate se răzgândește, a îngânat Judith, cu jumătate de gură.

Și cu asta, basta. Kiki nu a mai zis nimic. Și-a strâns lucrurile și a stins lumina.

– Haide să mergem acasă.

– Și Rico locuiește tot în sat? a întrebat Judith, cu mustrări de conștiință.

Kiki a dat din cap:

– Se menține pe linia de plutire cu un punct de închiriat biciclete și reparații diverse. Deși era mai priceput decât Bruno. Așa se spune.

Judith s-a luminat la față:

– De ce nu îl întrebăm pe el? Sigur se mai pricepe să repare un acoperiș.

– Nu mai stă de vorbă cu nimeni, a obiectat Kiki. Nici cu noi, cei nou-veniți, și nici cu cei stabiliți de mult. Tatăl lui era cubanez. Muncitor în șantierul naval, venit să dea un ajutor frățesc unui stat socialist prieten. Maică-sa l-a crescut de una singură. Nici el nu și-a găsit nicăieri un loc al lui.

– Să-l întrebăm, a propus Judith. Se vedea bine că simte nevoia să-și ia revanșa pentru că o scosese din sărite și o alungase pe Peggy. Cred că proiectul nostru o să-l atragă, s-a entuziasmat ea. Oricum, merită încercat.

Au pornit împreună de la benzinăria Minol spre punctul de închiriat biciclete. Bărbatul se retrăsese pe terenul unui fost depozit de la marginea satului, înconjurat de o adevărată junglă. Rico era ferit de privirile nepoftiților de un zid verde din arbuști înalți și deși. Mesajul fostului partener al lui Schwarzer era cât se poate de limpede: nu dorea să mai aibă de-a face cu oamenii. Nici măcar cu clienții săi. „Biciclete de închiriat" scria pe firma pictată de mână, iar dedesubt, „Autoservire". La intrare așteptau înșirate bicicletele strălucitoare, la liber, susținute de un grătar confecționat din doi paleți de lemn, prinși între ei în șuruburi, la 90°. Deasupra, un bilet scris de mână cu prețurile și o casetă pentru depunerea taxei de închiriere. „Nu dăm rest", avertiza el în scris.

– Nu s-ar zice că este bucuros de oaspeți, a constatat Kiki.

Judith a deschis precaut poarta spre curtea asfaltată. În partea dreaptă, un depozit de tot soiul de table și piese din metal: bucăți de cadru, rulmenți, lanțuri, apărătoare stinghere, jante fără anvelope. Puteai ghici că, din aceste piese desperecheate, omul construia cu migală și afecțiune biciclete noi. Drept loc de muncă îi servea o șură pe jumătate

deschisă, construită din uşi vechi, puse cap la cap. Deasupra bancului de lucru atârna un skateboard vechi. Rolele fuseseră înlocuite cu becuri puternice, de lucru.

– Face din fier vechi unelte noi, a spus Judith. Exact de asta ai şi tu nevoie.

– Ei, e cineva aici? a strigat Kiki derutată, în curtea pustie.

În aer pluteau sunete stranii, tremurătoare. O muzică a sferelor, ca şi cum ar fi fost făcută de vânt. Altfel, domnea liniştea.

Au mai înaintat puţin şi au trecut prudent printr-o a doua poartă, care separa zona de atelier de casă şi grădină şi, pe neaşteptate, s-au trezit într-un adevărat paradis verde. Kiki, care ştia perfect cum arată o grădină sălbăticită, şi-a dat seama instantaneu că aici cineva investea mult timp şi dragoste pentru ca totul să arate ca şi cum ar fi fost din întâmplare lăsat aşa de la natură. Vântul mângâia ierburile cele mai diverse. În aer pluteau pe multe voci şi susur şi şoaptă şi foşnet, însoţite de un sunet ciudat, de sticlă. De mărul în floare se legănau în vânt şi reflectau lumina cioburi multicolore, prinse de şnururi. Briza primăvăratică foşnea uşor şi făcea să se lovească între ele bucăţelele de sticlă, învăluind în clinchete întreaga grădină. Pe tonuri ce se uneau într-o simfonie închinată magiei naturii. Nici măcar Greta nu a putut rămâne indiferentă în faţa acelui miracol.

– Ho, ho, ho, a făcut Greta tare, aşa cum îl auzise pe Schwarzer.

Deasupra gardului viu care separa terenul de lotul învecinat a apărut imediat o şuviţă de păr încărunţită.

– Rico s-a dus până dincolo, la bowling center, le-a strigat vecina peste gard. Acolo s-a produs un scurtcircuit.

Sub conceptul pretenţios de *bowling center* se ascundea o clădire masivă şi austeră, înălţată lângă fostul restaurant

al magazinului de consum redegist. La fel ca la școala Sandkrug, și acolo se duceau lupte cu ravagiile făcute de furtună.

– E închis, până la noi ordine, le-a explicat bărbatul musculos de la intrare, împiedicându-le accesul.

Așa postură marțială mai întâlneai doar la John Wayne, la antrenorii de fotbal sau la băieții care fac ordine pe Reeperbahn, în cartierul rău famat din Hamburg. Privirile lui spuneau totul. Cu el nu era de glumit, stătea cu degetul pe trăgaci, considerându-se chemat să treacă în orice clipă la acțiune.

– Ne-a lovit trăsnetul, s-a plâns el pe un ton de parcă Judith și Kiki erau personal vinovate de nenorocire. Și aici nu găsești niciun meșter. Pot zice c-am avut noroc că l-am convins pe Rico să mă ajute.

Dar cele două prietene nu veniseră să arunce cu bila.

– Tot cu el vrem și noi să stăm de vorbă, a spus Judith privind interesată în direcția bărbatului care stătea întins pe jos, în salopeta lui roșie, mânjită cu ulei, la capătul pistei de bowling, străduindu-se să repună în funcțiune sistemul automat de ridicare a popicelor, numite *pins* la bowling.

Cele două doamne care îl bombardau cu întrebări îl interesau la fel de puțin ca insistențele impaciente ale acelui John Wayne local. Cu cea mai desăvârșită stăpânire de sine, omul s-a ridicat, s-a dus la capătul pistei, a luat o bilă, a ochit și a lansat-o. Bila a făcut o curbă pronunțată, pentru ca apoi să nimerească drept în mijlocul popicelor. După impact, au rămas culcate. Dispozitivul de repoziționare era în continuare înțepenit.

John Wayne s-a făcut roșu ca racul.

– De trei ore nu s-a clintit de aici, s-a tânguit cowboy-ul, pe fața căruia se citea teama că va fi nevoit să anuleze atât de rentabilul lui turneu tradițional de bowling.

Dar Rico nu era dispus să cedeze cu una, cu două. Pe jumătate cubanez, avea statură de maratonist: superantrenat, viguros, numai fibră. Pielea întunecată și ochii negri îi moștenea fără doar și poate de la tatăl său. La fel și eleganța de dansator cu care se mișca. Rico s-a strecurat din nou sub instalația de prindere a popicelor. Succesul a venit abia după cea de-a șasea încercare. John Wayne i-a aplicat o palmă zdravănă pe spate salvatorului său și al turneului de Rusalii. Dar Rico s-a tras deoparte. Și, brusc, i s-a trezit și interesul față de cele două doamne:

– Ați vrut să stați de vorbă cu mine?

– Eu sunt Kiki Eggers. Am cumpărat școala cea veche, i-a răspuns ea imediat, ca să nu lase să îi scape prilejul.

– Știu, a comentat Rico sec.

Până și cel mai puțin informați locuitori ai satului știau tot ce mișcă.

– Avem necazuri cu acoperișul, i-a explicat Kiki.

– Plouă înăuntru. Doar când bate vântul din nord și e furtună, a completat Rico fără să ceară alte lămuriri, adăugând doar cum se face că știa atât de multe. L-am cunoscut pe fostul proprietar. Asta înainte să-l apuce disperarea și să renunțe.

– Căutăm pe cineva care să ne ajute..., i-a spus Kiki, recunoscând că și ea ajunsese la capătul răbdării.

– Iar Bruno vrea să vă înhațe ultimii bani din buzunar, a întrerupt-o Rico.

– Exact asta vrea să facă, a recunoscut Kiki.

– Nu am nevoie de muncă suplimentară, a refuzat Rico, luând o înghițitură mare din berea pusă înaintea lui de John Wayne.

Din câte se vedea, își redusese pretențiile la minimum și se descurca perfect cu veniturile de pe urma închirierii bicicletelor și a celor câtorva sticle de bere gratis.

– Aţi putea măcar să veniţi să vedeţi cu ochii dumneavoastră stricăciunile.

Rico şi-a şters spuma de pe buze, a luat o bilă de bowling şi a cântărit-o în mână.

– La ce bun? a întrebat el, fără entuziasm.

– Pentru că aţi fost recomandat de Peggy, a spus Judith, care până atunci nu scosese niciun cuvânt. Rico s-a oprit brusc din mişcare. În ochii lui întunecaţi apăruse un tremur neliniştit. Mi-a povestit despre dumneavoastră, a continuat ea.

Kiki se întreba ce noi complicaţii va stârni noul talent dobândit de Judith. Nu era foarte sigură că abordase cea mai bună tactică, să îi aducă aminte lui Rico de cea mai mare înfrângere din viaţa lui.

– Ştiu că sunteţi omul potrivit pentru reparaţiile de la şcoală, a spus Judith. Uneori sunt capabilă să prevăd ce urmează să se întâmple.

– Ştiţi să aruncaţi cu bile? a întrebat-o Rico, măsurând-o cu atenţie.

Judith a clătinat din cap, iar Rico i-a pus o bilă de bowling în mână:

– Câte veţi doborî?

Dorea să o pună la încercare. În joc era totul sau nimic.

– Le dobor pe toate, a promis Judith.

– Nu mai cred în ghicit, a râs Rico. E o prostie curată.

– Am să nimeresc, a mizat Judith totul pe o carte. Iar dumneavoastră preluaţi lucrările la acoperiş.

– Toate popicele? a zâmbit Rico, dezvelindu-şi dantura.

– Toate! l-a asigurat Judith.

– Suficient să doborâţi şase. E destul de greu şi aşa, a acceptat Rico pariul.

– Le dărâm pe toate, a spus Judith, hotărâtă să meargă până la capăt. Ştiu sigur. La fel cum sunt sigură că veţi veni să lucraţi la noi.

Kiki a gemut. După câte știa, Judith nu jucase bowling în viața ei. În orice caz, nu de când se cunoșteau doamnele de marți.

Judith a ridicat bila cu mult prea grea. Și-a luat avânt. Și s-a oprit.

– De unde știu că o să vă țineți de cuvânt?

– Dacă nimeriți, mâine la ora nouă dimineața sunt la dumneavoastră, i-a răspuns Rico, întinzându-i o mână plină de ulei.

– Ea este cea în cauză, a făcut Judith un semn spre Kiki.

Kiki și Rico și-au strâns mâna.

Judith și-a luat avânt. Bila a trosnit pe podeaua din lemn. Părea să iasă cu toată viteza în decor. Apoi a descris o curbă lină și a nimerit. În plin.

33

Estelle nu mai contenea să se mire de noile capacități ale lui Judith.

– Toate popicele dintr-o lovitură. Pură întâmplare, v-o jur! a jubilat Judith.

Kiki și Judith se întorseseră la școala Sandkrug și le povesteau tuturor cu de-amănuntul ce se întâmplase.

– Cineva care recepționează la el în grădină vocile universului cu siguranță crede și în supranatural, a fost de părere Judith. Lucrul ăsta îl simți. El este fostul prieten, cel care a dus-o pe Peggy la o clarvăzătoare.

– Lumea îl consideră iremediabil nedemn de încredere, le-a amintit Kiki.

– Vine sigur, a chicotit Judith. El crede că pot să prevăd viitorul.

– Începi să mă înfricoşezi, a spus Caroline.

– Fii pe pace, i-a făcut Eva un semn lui Judith. De-o vreme, totul o înfricoşează.

Estelle era foarte mirată de tensiunea apărută între cele două prietene ale ei, dar nu a apucat să pună nicio întrebare, pentru că a început să-i sune telefonul. O privire pe ecran a fost de-ajuns: era chiar apelul mult aşteptat.

– Gisela Pelzner. Acum se lămureşte totul, a spus Estelle. Şi avem şi banii pentru plata lucrărilor.

Încă îşi imagina că aşa se va petrece. Dar după câteva clipe a înţeles cât de mult se înşela. În aproape toate privinţele.

– Tânăra doamnă Heinemann vă mulţumeşte că i-aţi amintit de apropierea datei prevăzute pentru inaugurare, i-a spus cu voce de catifea Gisela Pelzner. Va călători personal la Birkow, după Rusalii, ca să constate cum se desfăşoară proiectul.

– Dar eu mă aflu la faţa locului, i-a răspuns Estelle şocată.

Oskar şi-a măsurat stăpâna cu milă. Pe gâtul şi pe obrajii ei apăruseră pete de un roşu-aprins. Iar el a mârâit, în semn de solidaritate.

– Fundaţia se află acum sub conducerea unei directoare executive, cu normă întreagă, i-a comunicat vechea ei şefă de birou.

Prin „normă întreagă" se făcea aluzie la Sabine. Spre deosebire de Estelle, ea insistase de la bun început ca activitatea depusă în firma socrului său să se desfăşoare pe o bază legală sigură. Estelle îşi amintea de vremurile propriei ei prime apariţii în firmă, ca tânără femeie, alături de Arthur Heinemann. Drept însoţitoare a şefului. Şi cea de-a doua soţie. Sabine, în schimb, ceruse şi primise un contract şi un salariu. Ea făcea totul aşa cum se cuvine. Din păcate, în detrimentul lui Estelle.

– Mă ocup de fundație de peste douăzeci de ani, tuna și fulgera Estelle. Gratis. Și acum apare gâsca asta proastă și consideră că trebuie să mă curețe.

– Nu trebuie să vedeți lucrurile în această lumină. Tânăra doamnă Heinemann nu vrea decât să vă ușureze munca. Oricum ați făcut prea mult fără să fiți răsplătită. Așa spune ea.

Sabine o lăuda, pregătindu-i marginalizarea. În imperiul farmaceutic părea să se fi instituit o strânsă coeziune de familie. Cum Arthur se ofilise, urma să fie și ea scoasă pe tușă. Estelle își calculase foarte bine totul, dar fără să țină seama de dușmanul suprem: timpul și ravagiile făcute de trecerea lui. Nu se gândise niciodată cu toată seriozitatea că va veni o zi când regele farmaciilor și regele ei va trebui să abdice și o nouă regină să preia sceptrul în firmă. Iar rolul de *queen* – mamă vitregă rămânea încă să fie definit în concernul Heinemann. Prețuise întotdeauna luminile rampei pe care i le garanta opera de caritate. Acum, însă, Sabine cobora cortina asupra ei. Estelle aplicase propria sa metodă de sfidare a vârstei, trecând-o sub tăcere. Dar, cu vremea, valoarea ei devenea tot mai limitată.

– Arăt eu ca și cum aș vrea să ies la pensie? s-a răstit Estelle.

– Tânăra doamnă Heinemann consideră că veți fi bucuroasă ca pe viitor să aveți mai mult timp la dispoziție. Și e de părere că în ultima vreme ați fost copleșită.

În cercurile lui Estelle existau trei vârste: tânără, medie și „iarăși arăți minunat, draga mea". Să fii „copleșit" suna de-a dreptul a condamnare socială la moarte. Din partea Sabinei, direct, nu auzea niciun cuvânt rău. Erau doar forme de susținere, bine intenționate. Dacă nu se apăra, Sabine avea să o programeze preventiv

pentru o operație de col femural și pentru un implant de dinți de porțelan. Ca să-i ia povara de pe umeri. La cincizeci și cinci de ani nu ești nici pe departe bun de dat la fier vechi. Iar până să apară Sabine, nu se gândise nimeni la una ca asta.

– Aștept să mă sune Sabine personal, a strigat Estelle în telefon. Îi acord o oră.

Soțul ei, Arthur, nu avea să se amestece în conflict. De asta era sigură. „Ajungeți voi la o înțelegere", îi plăcea lui să repete mereu.

– Tinerii au plecat în Tirol, i-a explicat șefa biroului. Erau neliniștiți la gândul că soțul dumneavoastră este singur în cabana de vânătoare.

Construcția simplă, din lemn, atât de izolată în munte, încât nici măcar telefonul nu avea semnal, era ultimul refugiu al lui Arthur. Estelle se întreba dacă soțul ei va aprecia o vizită de familie neașteptată.

– Sabine este bine intenționată, a subliniat doamna Pelzner. Își face multe griji în legătură cu amândoi.

Și Estelle. În primul rând își făcea griji pentru ce avea să i se întâmple lui Sabine, când se va întoarce la Köln.

– Este totul în ordine? a întrebat-o Caroline, după ce Estelle încheiase convorbirea.

La zece minute după conversație, Estelle încă se mai gândea cum să pună capăt revoluției de palat.

– Ce mai e și asta? s-a auzit Kiki de undeva, din spate, ținând telefonul în mână. Sabine Heinemann mă anunță că vine aici săptămâna viitoare.

– Este o declarație de război, a explicat Estelle, lapidar. Nu te războiești pe teren propriu, ci eviți și te prezinți pe un câmp de bătălie străin, unde poți să scoți cuțitul.

Estelle își imagina cum vor suna comentariile Sabinei. Pe fiica ei vitregă, atât de scrupuloasă în corectitudinea ei,

cu siguranță nu aveau cum să o impresioneze talentul de improvizație și optimismul exagerat afișate de Kiki și de Max. Dar nici ea nu avea să cedeze atât de ușor bătălia de la Birkow.

– Mi-am îndeplinit întotdeauna voluntar toate îndatoririle în consiliul fundației, a spus Estelle. Dar asta nu înseamnă că am să mă și retrag voluntar.

– Și soțul tău ce părere are despre toată povestea? a întrebat-o Caroline.

– El vrea să se retragă la odihnă. Și eu să-i țin companie. E bine că ți-ai ales un partener tânăr, i s-a adresat ea lui Kiki. La o speranță de viață egală, o să trageți pe dreapta cam în același moment.

– Ce ai de gând să faci? s-a interesat Caroline.

– Vom face exact ce ne-am propus să facem când am hotărât să venim. Încercăm să punem totul la punct și Kiki să poată deschide la timp. Am să mă ocup personal ca tânăra doamnă Heinemann să găsească o pensiune strălucită, a mai adăugat Estelle, hotărâtă ca de data asta chiar să facă toate eforturile.

– Și cum vrei să se întâmple totul atât de repede? a întrebat-o Kiki. Răsadurile mele au murit azi-noapte.

– Am și cărți de credit, și răspunderea personală a acestui dezastru, a explicat Estelle soluția ei. Astăzi săpăm, mâine mergem la OBI.

„Umpleți pământul și supuneți-l"[1], se putea citi pe chipul ei hotărât. Iar dacă *en passant* reușea și să o încalece pe Sabine, cu atât mai bine.

---

[1] Geneză, 1, 28 (n. tr.).

34

Peste Mecklenburg-Pomerania Occidentală atârnau nori negri. O vreme ideală pentru a transforma întinderea sălbăticită a şcolii Sandkrug într-o grădină înfloritoare. Caroline era mulţumită să aibă o treabă anume, care să-i abată gândurile de la problemele ei. De la smartphone şi tăcerea stagiarei Nora la tensiunea care se instalase între ea şi Eva şi mai ales la întrebarea ce anume îl adusese de fapt pe Thomas Steiner la Birkow. Dacă în ultimele zile o deranja că omul îşi făcea mereu de treabă prin jurul lor, pe Caroline o preocupa acum la fel de obsedant ce făcea el când nu îl vedea nimeni. Să fi fost cu adevărat la vânătoare după ciripit de păsări? Poate ar fi fost bine să încerce să discute mai mult cu el, ca să îşi poată da seama dacă avea cu adevărat habar de ornitologie. De fapt, cel mai mult i-ar fi plăcut să se bucure de compania prietenelor sale. Dar gândurile nu încetau să îi zboare, dând roată colibei de pescar. Cum reuşea omul ăsta să o scoată mereu din fire?

– Vei vedea ce senzaţie plăcută este când iese ceva din mâinile tale, a încurajat-o Kiki, care simţea frământările prin care trecea Caroline. Istoria omenirii începe cu o grădină, i-a amintit ea, vesel. Este modul de viaţă iniţial: nu mai mult de treizeci de metri între straturile de legume şi farfurie.

Dar înainte ca orice morcovi sau roşii, dovlecei sau salate să poată ajunge în bucătărie, trebuia să existe şi grădina în care ele să poată creşte. Kiki alesese o zonă a pajiştii dintre casă şi lac unde să îşi împlinească visul de independenţă prin economie naturală.

Problema era că toată priceperea ei botanică se limita la creşterea unui cactus, despre care habar nu avea cum ajunsese la ea, şi cu atât mai puţin cum supravieţuise.

Adunase douăzeci de volume despre organizarea grădinilor de zarzavaturi, dar încă nu apucase să le citească. Kiki nu ar fi fost Kiki, dacă s-ar fi lăsat afectată de lipsa ei totală de cunoştinţe şi de bani. Dimpotrivă, susţinea sus şi tare că este modul ideal de abordare: „*Learning by doing* este calea cea mai eficientă", era ea de părere. Cel mai bine se învaţă din practică, întotdeauna, cum să plantezi, să tunzi, să pui îngrăşământ natural sau artificial sau ce plantă se potriveşte în care loc. Kiki nu avea pic de cunoaştere. În schimb nu-i lipsea viziunea.

Kiki i-a întins lui Caroline, cu hotărâre, mănuşile de lucru, cazmaua şi planul de plantare de care-şi făcuse rost cu câteva săptămâni în urmă de la administratorii de la Burg Achenkirch. Tocmai Kiki, care renunţase prima la cura de detoxifiere de acolo, era cea care profitase cel mai mult de pe urma acelei săptămâni de post. Iar acum punea cu entuziasm în aplicare un ambiţios plan pe termen lung de emulare a grădinii de zarzavaturi de la Achenkirch, proiect care atunci o impresionase atât de puternic.

Pajiştea din spatele casei era mare, lată şi năpădită de muşchi şi de buruieni. Era nevoie de multă fantezie să-ţi imaginezi cum se va transforma într-o grădină de zarzavaturi luxuriantă. Kiki părea să vadă paradisul în faţa ochilor. Visa la independenţă: „Cine are propria sa recoltă de morcovi", explica ea cu maximă încredere, „habar nu are nici de criza băncilor, nici de stagnarea economică, nici de slăbiciunea monedei euro."

Era vorba, nici mai mult, nici mai puţin, de un mod de viaţă potrivit pentru Greta şi generaţiile următoare. O viaţă care să sfideze globalizarea, să respecte materiile prime şi în care roşiile să aibă gust de roşii.

Caroline o invidia pe Kiki pentru seriozitatea cu care se lupta pentru un stil de trai mai bun. Cinstit vorbind, ea

însăşi aparţinea mai degrabă fracţiunii „ar fi bine să", unde se vorbea mult despre sustenabilitate, despre creşterea consumului bio şi ecologic, dar totul se prăbuşea când trebuia să iasă cu bicicleta într-o zi ploioasă.

– Cine şi-ar fi imaginat că micuţa Greta o poate transforma pe regina nopţilor din Köln într-o plantă terestră, a spus Estelle.

Kiki îşi asortase rochia decoltată, roşu-electric, cu cizme de cauciuc înflorate şi bucle savant ciufulite. Aşa, cu lopata în mână, părea coborâtă din paginile unei reviste de modă dedicată bucuriilor vieţii la ţară, gata să încerce virtuţile unui nou stil de procurare a celor necesare existenţei. Şi totul cu un aer atât de destins, încât entuziasmul ei a molipsit-o până şi pe Estelle, cea străină de cea mai mică aplecare romantică rurală. Şi Greta a pus mâna hotărât pe o lopăţică din plastic verde şi a început să adune cu un aer important ţărână în găletuşa roz, din seria Hello Kitty.

În vreme ce Caroline şi Kiki împingeau deoparte materialele de construcţie care încă erau împrăştiate peste tot, Judith şi Estelle începuseră să îndepărteze brazdele de iarbă.

Kiki înfigea cu energie cazmaua în pământ. Fără mult spor, însă, pentru că terenul de sub stratul de iarbă era dur ca piatra. Caroline se întreba ce plante vor reuşi să străpungă stratul acela până la suprafaţă.

– Seara poţi privi în urmă, mândră de ce-ai realizat. Ce sentiment mare! a rostit Judith, zgâriind superficial suprafaţa din jur.

– Trebuie să pătrunzi până dincolo de primul strat şi să scoţi iarba cu tot cu rădăcină, i-a explicat Kiki.

Asta în teorie. Teoria fiind, cum se ştie, începutul tuturor relelor. Teoretic, aşadar, trebuia scos tot ce mai stătea în picioare, cu tot cu rădăcini. Iar Estelle începuse deja să-şi verse mânia acumulată din pricina lui Sabine pe mai

mulți arbuști mărunți și pe câteva buruieni îndărătnice, cu rădăcini înfipte adânc.

Eva, care era atât de nemulțumită că nu are și ea prilejul să se avânte în luptă, a primit un aparat de fotografiat, cu care să facă o cronică a progreselor, pentru Max. Și pentru blogul lui Kiki. Astfel, a reușit să imortalizeze cum fețele prietenelor ei începeau să semene tot mai mult cu roșiile bine coapte din miezul torid al verii, în timp-record, încă înainte să fi rezolvat un metru pătrat.

– Degeaba avem tractor, dacă nu-l putem folosi, s-a plâns Kiki.

Prin iarbă pândeau tot soiul de surprize. Bușteni acoperiți de vegetație, borduri vechi, unelte de mult uitate, materiale de construcție din alte vremuri și chiar un inel de sigiliu masiv. „Domnul este cu noi", se putea citi de jur împrejurul marginii, cu litere gotice, iar deasupra anii: 1914–1918.

– Două cazmale adâncime, a venit verdictul lui Kiki.

Adică să sape la o adâncime de patruzeci și cinci de centimetri în crusta întărită, care nu mai fusese lucrată de când lumea. Greta a renunțat prima. După o jumătate de oră, micuța a căzut secerată de oboseală. Și-a petrecut restul după-amiezii dormind în căruț, vegheată de Oskar, ca un Moș Ene personal.

Dar toate doamnele au continuat să sape voios.

– Încă puțin și începe să semene cu o groapă, a glumit Estelle.

– Te-ai molipsit de la Caroline, cu fanteziile ei criminale? a sărit Eva. Nu o mai lua în seamă când o auzi că începe iarăși cu teorii conspiraționiste.

Prea puțin îi păsa lui Estelle de Steiner. Ei îi stătea mintea numai la Sabine.

– Dacă mi le arunca pe toate în față, cred că îmi ieșeam din minți, a spus ea, înfigând cazmaua sub brazdă. Cât se

ia pentru crimă pasională? a întrebat-o pe Caroline. Cu tine ca apărător?

– Vorbește cu ea. Întreab-o direct. Poate că e doar o neînțelegere, i-a strigat Caroline pricepând pe loc că tocmai asta ar fi trebuit și ea să facă.

De două ori fusese atât de surprinsă de reacția lui Steiner, încât toată strategia ei se dăduse peste cap. De două ori scăpase ocazia și eșuase lamentabil. Data viitoare, și-a impus ea, nu se va mai lăsa luată prin surprindere.

Oasele trosneau, transpirația curgea șiroaie, mușchii erau tot mai obosiți. În ciuda mănușilor groase, Caroline ava palmele pline de bășici. Și, pe deasupra, le bătea și soarele în cap. Și unde era vântul cel răcoros dinspre Baltică, tocmai când aveau mai multă nevoie de el? Mai întâi dispăruseră micile schimburi amuzante de cuvinte, apoi nu s-au mai auzit nici măcar gemete, nici suspine.

Estelle scurma pământul cu fanatism. Dacă la mutare se mulțumise să stea de decor, acum trăgea în forță, cu toate că rămăsese fără strop de putere. Nimic pe lume nu o putea împiedica să-și facă treaba, roiuri de muște, râme, melci, gândaci ori alte jivine. Ea avea ceva de demonstrat. Și în primul rând ei personal. Din energia cu care lucra pământul se putea ghici cât de adânc o afectase puciul Sabinei.

Caroline era tot mai palidă la față. Munca brută o împiedica să mai gândească, rațional ori irațional. Săpa și izbea tăcut, lac de transpirație. Transpusă cu totul, fără să mai vadă nimic în jur. Nici măcar pe Steiner, care se întorsese din călătoria lui și le privea zâmbind sfidător de lângă grămada de compost, ajunsă la dimensiuni impozante prin adăugarea brazdelor de iarbă. Iar fusese luată prin surprindere.

– Aveți o figură de parcă ați vrea să mă ucideți cu cazmaua, i s-a adresat el prietenos.

Caroline a tras adânc aer în piept. Sosise clipa să îl înfrunte. Şi să îl pună la încercare.

– M-am gândit mai bine, i-a spus ea, şi accept propunerea dumneavoastră să particip la un curs de iniţiere în ornitologie.

– Mâine dimineaţă la ora cinci. Mă bucur, i-a zâmbit Steiner larg.

35

Să te scoli la ora patru şi jumătate? Şi asta în concediu? Ce nebunie, se gândea Caroline. Cu o zi în urmă, Steiner o asigurase, în termenii cei mai plauzibili, că acea oră a dimineţii când soarele se urcă încet deasupra orizontului şi se ridică şi ceaţa reprezintă cel mai bun moment pentru a studia păsările cum îşi caută hrana şi îşi urmează ritualurile de împerechere, mai ales că în perioada de împerechere şi de reproducere îşi apărau teritoriile cu străşnicie. În ciuda orei matinale, Caroline s-a trezit înainte de primul semnal de alarmă. A controlat rapid e-mailul, ca să constate că Nora nu ieşise din stilul de weekend. Nu exista niciun indiciu legat de identitatea lui Steiner şi, prin urmare, de ce-ar fi trebuit să se aştepte la ceva nou de la întâlnirea lor atât de apropiată?

Caroline a reuşit cu greu să coboare din pat. Oricât de domică era să se confrunte cu Steiner, corpul ei intrase în grevă. Săpaseră, scurmaseră şi asudaseră până la lăsarea întunericului.

– Pe hârtie arăta mult mai simplu, se plânsese Kiki seara, când nu terminaseră nici măcar jumătate din cât îşi propuseseră.

După o conferință telefonică spontană cu Max, care era de acord cu orice, atât timp cât el nu trebuia să facă nimic, hotărâse fără multă vorbă că, pentru început, se puteau descurca și fără o plantație de cartofi și de cereale. Astfel suprafața ce urma să fie cultivată s-a înjumătățit pe loc, ceea ce făcea să pară mult mai realizabile restul lucrărilor. Lumina se stinsese în școala Sandkrug la ora nouă și jumătate. Doar Eva se eternizase pe terasă. Caroline se întreba dacă nu cumva spera, în secret, ca Steiner să-și facă din nou apariția.

Caroline se prăbușise în pat total epuizată. Iar acum îi era aproape imposibil să coboare. Febra musculară îi cuprinsese picioarele, tot spatele și brațele, urcând până la umeri. Cel mai bine i-ar fi fost în scaunul cu rotile al Evei. O clipă a ezitat, gândindu-se dacă nu ar fi mai chibzuit să renunțe la excursia din zori. Dar dacă dorea un răspuns la întrebările ei, trebuia să stea de vorbă cu Steiner. Și dacă altfel nu se putea, chiar și despre păsări.

A păşit, tremurând, în dimineața întunecată. Ușa s-a trântit în spatele ei. Poate că ar fi făcut bine să le lase un bilet prietenelor ei. Dar înainte să-și ducă gândul la îndeplinire, Steiner o descoperise. Nu corespundea deloc clișeului de pensionar bizar, cu hanorac rezistent la intemperii și șapcă, evocat de creierul ei ori de câte ori auzea termenul „ornitolog". Purta jeanși, pantofi de sport scumpi, o jachetă albastră, groasă, care ar fi fost bună și pentru o expediție polară, și un rucsac mare. Oare ce anume era atât de important să porți după tine ca să observi niște păsări? Este foarte posibil ca îndoielile să i se fi citit pe chip.

– Vă dați pe mâna mea, să vă fiu ghid, fără nicio rezervă? a întrebat Steiner cu subtext ironic.

Rezerve avea. Dar asta nu trebuia el să știe.

– Haide să pornim. Altfel ratăm cel mai bun moment, a spus Caroline luând-o spre pădure.

Într-acolo unde bănuia că sunt păsări. Dar instinctele ei o înşelau. În orice caz în privinţa rigorilor ornitologiei. Dar şi în altele.

– Nu avem nevoie de presupuneri, ci de păreri ferme, a surâs Steiner. Dacă vreţi să vedeţi ceva, trebuie să căutăm un spaţiu liber.

În primul rând trebuia să iasă din sat. Lămpile palide abia dacă luminau cu razele lor mate strada principală din Birkow. Şi cui ar fi servit? La ora aceea nu existau săteni care să-i urmărească de peste gard, nici şoferi care să-i alunge din mijlocul şoselei, nici martori care mai târziu să poată depune mărturie încotro o apucaseră. Până şi Elvis, care altfel nu rata prilejul să anunţe cu mare tărăboi sosirea unei noi zile, încă nu dăduse niciun semn. Birkow dormea profund. Cu excepţia celor doi călători singuratici, porniţi în căutarea păsărilor matinale. Tensiunea care pusese stăpânire pe ea o ajuta pe Caroline să nu mai simtă febra musculară şi cu fiecare pas făcut îi venea tot mai uşor să se mişte.

– Acasă nu mă pun niciodată în mişcare atât de devreme, a recunoscut ea.

– Nu ar fi rău să o faceţi, i-a răspuns Steiner. Nordul oraşului Köln e un loc perfect pentru ornitologie: o sută de specii de păsări diferite, şaptezeci şi patru de cicade diferite. Cu toate că şi în oraş ai ocazia să vezi foarte multe.

Caroline habar nu avea că existau mai multe specii de cicade.

– Cei mai mulţi oameni sunt capabili să recunoască un apel de telefon mobil de la o distanţă de o sută de metri, în schimb nu au habar ce se petrece în jurul lor, s-a stârnit Steiner. Uitaţi-vă la alergătorii din parcuri.

Poartă cu toții dopuri în urechi și au uitat de mult să mai fie atenți la mediu.

Dar Caroline prefera să tacă, gândindu-se cum, după noaptea aceea teribilă cu furtună dezlănțuită, și ea alergase pe malul lacului Birkow cu căști în urechi, ascultând știri fără importanță despre blocajele de trafic și emisiunea pentru copii mari despre semnele zodiacului. În schimb nu auzise niciun ciripit și nici nu o interesase asta, câtuși de puțin. În orice caz, experiența ei cu păsările fusese mai degrabă traumatică până în acel moment. Când copiii ei erau mici, o mătușă bine intenționată le făcuse cadou de Crăciun un canar galben ca lămâia. După trei zile i-au apărut primele goluri în penaj, pentru ca după alte trei zile să zacă pe podeaua coliviei, respirând cu dificultate. Nu uitase nici acum panica din privirile copiilor și încercările lor disperate de a-i administra mâncare și apă păsării muribunde. De Revelion și-au luat rămas-bun de la canar demn, cu o petardă și un solo de flaut interpretat de Josephine. Fostului ei soț, Philipp, i se păruse patetic. „Trebuie să vă fie limpede", repeta el cu orice prilej, „orice animal adus în casă tot în casă va muri." După dispariția prematură a canarului, Caroline se apărase cu succes de orice tentativă de a-i mai fi adus vreun animal de casă. Deși, la vârsta adolescenței, Vincent își dorise cu orice preț un șobolan. Involuntar i-a venit în minte șobolanul mort din cutia ei de scrisori. Și urmăritorul ei.

– Mă ascultați? l-a auzit pe Steiner întrerupând-o din gândurile ei.

– Rămăsesem cu mintea la Köln, a recunoscut Caroline.

– Prima lecție rămâne și cea mai importantă pentru un ornitolog: să asculte. Și apoi să interpreteze glasurile cum se cuvine. Dacă înveți asta, ești pregătit pentru experiența de o viață.

Ieşiseră de mult de pe şosea şi străbăteau un drum de ţară. Se apropiau în tăcere de ţinta scurtei lor excursii: un foişor. Steiner a lăsat-o să intre prima. Caroline a urcat cu grijă scara înjghebată din resturi de lemn, până în vârf. Turnul oferea o privelişte perfectă peste pajiştile umede, ogoarele proaspăt arate, câmpurile luminoase de rapiţă şi satul adormit, până la lacul Birkow, legat printr-un mic canal de lacul mai mare din spatele lui. Când Steiner a început să urce, foişorul se clătina deja alarmant. Caroline sperase să se apropie de urmăritorul ei în acea excursie matinală. Însă chiar atât de mult? Acolo, la o asemenea înălţime, aveau la dispoziţie un spaţiu infim. De la scurta legătură cu tatăl prietenei Josephinei, nu mai stătuse niciodată atât de aproape de un bărbat.

Steiner avea la el şi binoclu, şi o pătură de lână şi ceai de mentă fierbinte, foarte bine îndulcit. Iar Caroline a început să se destindă uşor, uşor. Şi să se obişnuiască până şi cu balansul în care intra foişorul la cea mai mică mişcare. Nu-i trecuse deloc prin minte că ar fi putut găsi vreo plăcere în excursia aceea. Şi în prezenţa lui Steiner. Ce era el? Un manipulator de forţă? Un nevinovat? Caroline nu vedea nimic prin binoclul pe care îl primise, iar de auzit auzea şi mai puţin. Cu mult mai mult o preocupa să-şi verifice teoriile asupra lui Steiner. Ideea că ar fi putut să-i facă rău, după ce îi dăduse să bea ceai de mentă, i se părea cel puţin bizară. În mod normal, mincinoşii se trădează singuri. Steiner nu făcea nicio greşeală. Cu toate astea era sigură că simţurile ei nu o înşelau. Felul în care evita fiecare întrebare personală prin alte întrebări era o tactică bine pusă la punct. Venise în Mecklenburg-Pomerania Occidentală cu un scop precis. Iar ei nu-i rămânea decât să îi pună întrebări şi mai abile.

– Locuiţi în nordul Kölnului sau cum se face că observaţi păsările tocmai acolo? s-a auzit ea spunând, deşi întrebările indirecte şi cursele nu erau specialitatea ei.

După cum era de așteptat, Steiner nu s-a lăsat păcălit, ci s-a mulțumit să-i dea un sfat:

– Dacă vreți să auziți ceva, prima condiție este să vă abțineți să mai vorbiți.

Caroline a înțeles limpede că își construise raționamentul pe o interpretare greșită. Îl însoțise pentru că dorise să stea de vorbă cu el. Cine intenționează să observe păsări nu face conversație. Ci tace din gură. Brusc, a înțeles de ce cultiva Steiner acest hobby. Pentru că i se potrivea.

36

Toc, toc, toc. Eva a tresărit, speriată. Unde se afla? Ce zi a săptămânii era? Ce se întâmpla? A avut nevoie de câteva clipe să se orienteze și să înțeleagă că nu se afla acasă, ci la Birkow. Doar zgomotele erau cât se poate de reale. Eva era foarte nedumerită. Niciuna dintre prietenele ei nu bătea atât de timid la ușă. Ci se năpusteau înăuntru cu micul dejun, povești sau planuri. Filmele de groază pe care le văzuse jumătate de noapte îi aprinseseră fantezia, cu toate că ea nu dorea decât să uite de convorbirea neplăcută pe care o purtase cu Frido, la telefon. Soțul ei se arătase deosebit de distant, de rece, iar despre întâmplările de pe frontul de acasă amintise în treacăt, scurt și ursuz.

– În caz că interesează cum mă simt cu piciorul, reacționase Eva la fel de caustic, prost. Frumos din partea ta că te interesezi.

Mai târziu, se supărase cu adevărat. Pe soțul ei, pe Frido Jr. și pe ideile lui nebune, în jurul cărora se iscase conflictul, dar cel mai tare chiar pe ea însăși. O măcina teribil condamnarea ei la inactivitate. Și, ca să-și domine

neliniștea, petrecuse jumătate de noapte în fața computerului, adâncindu-se în lumea sângeroasă a filmelor japoneze horror. Adormise abia spre dimineață. Sfârșitul filmului nu-l apucase. Probabil nici eroul principal.

Ciocănitul la ușă îi trezise amintiri dezagreabile. Scoțând din nou la suprafață imaginea plafonului care fusese cât pe ce să o strivească. Nu era în stare nici măcar să fugă. De la acea întâmplare din cabinetul directorului, nu se simțea bine deloc în spații închise. Eva și-a lăsat piciorul pe podea, cu precauție. Durerile nu mai erau atât de mari. Dacă strângea din dinți, reușea să iasă din încăpere. A urmărit cu teamă cum clanța coboară ușor și în cadrul ușii apare figura unui bărbat necunoscut.

– Rico, s-a prezentat omul. Eu mă ocup de acoperiș.

Povestea era sigur adevărată, judecând după strângerea lui de mână atât de viguroasă, mai să-i frângă degetele. Era obișnuit cu activitatea fizică, asta se simțea din prima secundă.

– Aha, aici sunteți, a strigat Kiki, care îl pierduse din ochi pe Rico, în turul pe care îl făceau împreună prin casă.

– Eram curios, s-a scuzat Rico. Aici era sala de clasă în care am învățat eu în ultimul an.

Impresionat, s-a uitat în jur:

– Soba era și atunci în același loc. Iar acolo unde atârnă cascada stăteau pe vremuri Honecker și Karl Marx, iar între ei o lozincă: „Să muncim, să învățăm și să trăim după modelul socialist."

Eva și Kiki îl ascultau pe Rico vorbind despre vremuri demult apuse, de care el se simțea atât de legat.

– Peggy stătea în ultimul rând, iar eu chiar în față. S-a dus țintă la pervazul ferestrei și și-a trecut degetele peste marginea de jos. Pipăiți aici, a mai adăugat el, cu un zâmbet pe față.

Eva s-a apropiat șchiopătând de fereastră și a pipăit lemnul, până când a simțit limpede denivelările. Mai multe linii și două litere butucănoase. Un P și un R.

– Noi ne străduim să păstrăm tot ceea ce ține de istoria clădirii, a spus Kiki. Ne-am întrebat mereu ce ar putea să însemne aceste urme.

– Ori de câte ori ne sărutam, trăgeam câte o linie cu briceagul, i-a mărturisit Rico. A fost cel mai frumos an din viața mea.

Era vizibil mișcat de reîntâlnirea lui cu trecutul și cu prima lui mare iubire, care se vedea că rămăsese și singura, pentru el. O iubire începută cu bucurie și speranță, cu cioplituri secrete, și încheiată cu Bruno Schwarzer.

– Peggy a vorbit cu adevărat despre mine? a vrut să afle Rico.

– Cred că i-ar face plăcere să stea iarăși de vorbă cu dumneavoastră, a confirmat Kiki.

Obrajii lui Rico străluceau de mândrie și de emoție. Iar vestea cea bună l-a ajutat să-i privească imediat cu mai multă simpatie pe noii săi clienți:

– Am crezut că sunteți la fel ca restul celor din Vest, care vin aici și se îndrăgostesc de farmecul decrepit al locului. După care se apucă să radă și să distrugă totul, iar după o jumătate de an îi găsești în clubul proprietarilor de castele.

– Se poate ca noi să fi fost prea prudenți, a adăugat Kiki. Ar fi trebuit să procedăm ca toți ceilalți: reconstrucție radicală. Totul jos. Totul nou. Mă tem că voi ajunge curând în tabăra disperaților.

– Povestea cu acoperișul nu-i atât de dramatică, a consolat-o Rico. O să-mi ia câteva zile de cârpeală, dar tavanul va rămâne uscat, la următoarele furtuni. Iar când vor exista ceva fonduri, atacăm lucrarea frontal.

– Și prețul?... s-a interesat Kiki, temător.

– Ne înțelegem noi. Mă ocup de stricăciuni. Și pe urmă mai vedem.

S-a răsucit pe călcâie și s-a apucat de treabă. Pe loc. O adevărată minune.

Kiki strălucea de fericire.

– Pornim imediat spre garden center, i-a spus Evei. Am sunat la OBI, la ei se poate circula cu scaunul cu rotile.

– Doar peste cadavrul meu, a refuzat Eva.

Pentru nimic în lume nu ar fi consimțit să iasă în lume în modelul standard geriatric, să se lase împinsă că o bunică șubredă printre ghivece de ciuboțica-cucului și piciorul-cocoșului. Dar la fel de anostă i se părea și încă o zi petrecută pe terasă. Apoi i-a trecut prin cap că cel mai mult ar fi atras-o puțină companie. Companie masculină.

– Rămân aici, a spus ea, conștientă, în aceeași clipă, că era o greșeală.

37

– De două ori mic dejun, a anunțat Ingrid.

În loc de salopetă Blaumann, artista cea sprintenă purta astăzi jeanși, un pulover în dungi multicolore și make-up dramatic. Părul roșu i se revărsa pe umeri. Se vedea limpede că o amuza să plece de la locul ei de lucru obișnuit, din mijlocul roților, cuptoarelor și ceramicii pe jumătate terminate, ca să joace rolul de gazdă. Era atât de ocupată cu manevrarea complicatei mașini de cafea, încât uitase și să mai fumeze. Deși doar doi oaspeți își făcuseră drum la benzinăria Minol în acea dimineață de luni.

Înghețați, obosiți și cuprinși de o ușoară amorțeală, Caroline și Steiner se așezaseră în apropierea sobei. Avocata nu se simțise de mult atât de bine ca acum. Uitase de toate teoriile ei conspiraționiste.

– Extraordinar cum ați sărit toate în ajutorul prietenei dumneavoastră, a spus Steiner.

– Mi se pare de la sine înțeles, a mormăit Caroline, mușcând cu poftă din chifla unsă de Ingrid cu unt și marmeladă de cătină.

– Absolut deloc, la cât de ocupată sunteți dumneavoastră! a contrazis-o Steiner.

Până în urmă cu doar câteva minute, stătuseră pașnic, unul lângă celălalt, în locul acela atât de strâmt, ascultând țipetele stridente ale nagâțului, răpăitul ciocănitorii și cântecul cristeiului-de-apă. Caroline urmărise cu un surâs și încântare vânătoarea neîncetată a rândunicilor după insecte, zborul în loc al unui vânturel și plutirea tăcută a unui vultur-de-mare.

Steiner reușise cu adevărat să-i deschidă o perspectivă spre o lume cu totul necunoscută. Iar acum aducea în discuție volumul ei de muncă? Se simțea ca într-un joc de computer, când eroul se prăbușește și răsună melodia înfrângerii. Tot farmecul acelei dimineți dispăruse pe loc.

– V-am căutat pe Google, a recunoscut Steiner direct, fără niciun ocoliș. Dacă aș avea un asemenea dosar, și eu aș fi copleșit.

I-a zâmbit, ca și cum ar fi flirtat. Clopotele de alarmă ale lui Caroline sunau mai tare ca oricând.

– Despre care caz vorbiți? l-a înfruntat ea.

Avea sentimentul că în sfârșit are ocazia să-l întâlnească pe adevăratul Steiner. Valul de insulte și de amenințări începuse odată cu acel caz de răpire.

– Povestea lui Lenny Fischer, a venit răspunsul aşteptat al lui Steiner.

Instinctul ei nu o înşelase. Caroline învăţase o lecţie importantă de la Steiner: cine pune multe întrebări nu divulgă mare lucru.

– Ce ştiţi despre acest caz? l-a provocat ea.

– Doar cât a apărut în presă, a admis Steiner. O fetiţă dispare dintr-un ştrand public. Două zile mai târziu, este găsită într-un şanţ, mai mult moartă decât vie. Există un singur suspect: un lucrător din cantina ştrandului, pe deasupra pedofil cu cazier. Din cauza apărării dumneavoastră fără cusur, este achitat.

Caroline a dat din cap. Din punct de vedere juridic, nu era nimic de obiectat. Dar poporului nu-i păsa de acest amănunt. Dorea să o vadă pe avocată dusă la spânzurătoare. Şi pe Lenny Fischer la fel, desigur.

Şi Steiner gândea la fel.

– Cum aţi putut apăra un asemenea om?

Din câte îşi dădea seama, Steiner făcea parte din categoria celor care considerau că a fi avocatul cuiva înseamnă că eşti de acord şi cu faptele lui. Caroline ar fi putut să-i explice că preluase cazul ca apărător din oficiu şi îşi îndeplinise treaba aşa cum trebuia ea îndeplinită. În ciuda presiunii masive a presei şi a opiniei publice, care i-a urmărit fiecare pas cu teribilă vigilenţă. În particular, nu-l putea suferi pe Lenny Fischer. Dar şi-a apărat clientul de toate prejudecăţile posibile. Fischer era vinovatul în stare pură. Cicatricele de pe obraz stăteau mărturie trecutului său violent şi plin de zbucium, iar felul lui de a vorbi trăda un spirit de războinic neîmpăcat. Se considera, în primul rând, o victimă. De vină erau doar ceilalţi. Pentru tot. El n-ar fi fost în stare niciodată să facă rău unui copil. Nici măcar din greşeală. Serios. Poliţia, nemernicii ăia îi

întinseseră o cursă. De-o viață erau pe urmele lui. Nu era de mirare că, din când în când, lovea și el. Pentru că îl provocau până când nu mai putea să reziste.

– Pe unul ca el nu ai cum să-l lași să umble liber, s-a aprins Steiner.

– Așa a considerat și poliția, i-a spus Caroline. Din cauza asta au fabricat câteva dovezi, ca să fie siguri că se ajunge la o condamnare în dosarul ștrandului.

– Asta nu înseamnă că nu el a fost făptașul, a contrazis-o Steiner.

Lenny își susținuse de la bun început nevinovăția. Dar ce importanță avea asta? Optzeci la sută din clienții ei afirmau că sunt nevinovați, și tot optzeci la sută se alegeau cu condamnări. De ce-l interesa atât de mult acest dosar pe Steiner?

– Lenny Fischer pare să vă stârnească din plin interesul, s-a mirat ea.

– Tot Kölnul a fost interesat, a evitat el un răspuns direct. Ați văzut interviul lui televizat de după eliberare? Aroganța aceea fără margini...

Caroline îl sfătuise pe Fischer cu toată tăria să se abțină de la declarații înainte de judecarea apelului. Dar nu o ascultase. „Nu permit nimănui să-mi interzică să vorbesc", sărise el, călcat pe coadă. „Nici măcar dumneavoastră."

– Nu-mi comentez niciodată cazurile, a pus Caroline capăt subiectului.

Steiner bănuia probabil că discuția nu va duce nicăieri. S-a ridicat să mai aducă o cafea. Exact în acea clipă pe iPhone-ul lui a intrat un SMS. Caroline a întors discret telefonul, ca să poată citi mesajul. *Tensiunea crește. Aștept urgent evaluarea dvs. din B.*

Fără semnătură. Se vedea că este mare grabă. Iar B. însemna Birkow, Caroline nu avea nicio îndoială.

– V-a trimis cineva să stați de vorbă cu mine despre acest caz? a întrebat Caroline fără să clipească, atunci când Steiner s-a întors la masă cu cafeaua.

– Moartea și crima sunt meseria dumneavoastră, nu a mea, a spus Steiner, părând sincer surprins.

– Și atunci? a continuat Caroline. Trebuie să aflați pe ce se bazează strategia mea pentru apel?

Steiner a râs din toată inima:

– Lumea nu se învârte doar în jurul dumneavoastră, doamnă Seitz.

– Pe cine reprezentați? a început Caroline, stăpânindu-și tot mai greu furia. Procuratura? Părinții fetei? l-a întrebat ea aspru. Se credea ajunsă, în sfârșit, în miezul chestiunii și nimic nu o mai putea opri: Ce urmăriți? Să mă intimidați? Să dați peste cap apărarea? Să las baltă dosarul?

Pentru prima oară, Steiner s-a arătat enervat și a reacționat cu iritare:

– Există și pilule împotriva paranoiei. Iar în cazul unei viziuni egocentrice asupra lumii, e și mai grav. Vă supraestimați, Caroline, a continuat el ridicându-se în picioare. Poate că nu pe dumneavoastră vă urmăresc. Poate că mă interesează una dintre prietenele dumneavoastră.

Și apoi a dispărut. Lăsând în urmă cafeaua neatinsă. Îi atinsese o coardă sensibilă. De asta nu se îndoia. Caroline a pus mâna pe telefon. Fusese la un pas să se lase buimăcită de ciripitul câtorva păsări și de un strop de ceai de mentă fierbinte. I-a trimis un SMS Norei. *Concentrați-vă asupra unor legături posibile dintre Steiner și Lenny Fischer.*

Afară claxona o mașină. Tare și ascuțit. Caroline s-a uitat prin vitrină. Simon, din satul vecin, îi reparase mașina în timp-record.

– Dacă ți-ai imaginat cumva că aici se poate ascunde cineva, te-ai înșelat, i-a strigat Kiki din mașină. OBI ne așteaptă.

Estelle și Judith îi făceau și ele semne, cu bucurie.

Sistemul de informații al satului funcționa fără greș. La Birkow nu se putea face pierdut nimeni. Caroline a oftat din greu. O vizită la garden center era ultimul lucru de pe lista ocupațiilor ei preferate. O invidia sincer pe micuța Greta, care avea voie să rămână în grija lui Ingrid.

– Nu mă pricep deloc la plante, s-a apărat ea.

Dar contraargumentul lui Kiki a distrus-o:

– Nu te iau ca să alegi, ci ca să cari, i-a mărturisit ea cinstit.

Caroline s-a prăbușit extenuată pe bancheta din spate. Mai avea de rezolvat un singur lucru: trebuia să o prevină pe Eva.

38

Estelle radia hotărâre în jurul ei. Știa prea bine ce o așteaptă. Calea spre natură trecea prin zona industrială din Neustrelitz. Înainte de desfătarea cu legumele din propria ta producție, cu gazonul perfect și cu straturile de flori vesel colorate, se impunea o vizită la OBI, paradisul grădinilor – așa hotărâseră zeii.

În timpul călătoriei, Caroline le-a relatat prietenelor ei pe larg despre Steiner. Dar numai Judith a considerat că există o urmă de sens în veșnicele ei avertismente. Estelle și Kiki se săturaseră de toate teoriile conspiraționiste ale lui Caroline.

– Poate n-ar fi rău să-ți schimbi meseria, i-a propus Judith.

– Sau clientul, a completat-o Kiki.

– Vai, Doamne, a strigat Estelle.

I se confirmau cele mai sumbre bănuieli. Doamnele de marți nu erau singurele de părere că sosise momentul pentru începerea sezonului de grădinărit. Parcarea era plină. După ce își făcuseră de cap furtunoșii Sfinți de Gheață, primele raze de soare ale acelui an marcau preludiul pentru febra colectivă a plantelor. Cu doar câteva zile înainte de sărbători, în garden center se dăduse semnalul de atac.

– Și aici e la fel ca la farmacie, a comentat Estelle.

În domeniul medicamentelor, predilecția spre fericirea verde nu mai cunoștea margini. Întrebarea „Nu cumva aveți ceva din plante?" nu mai lipsea acum din niciun dialog standard dintr-o farmacie. Tot ce purta ștampila verde aducea venituri din ce în ce mai mari. Pe clienți îi încânta mai mult decât orice sentimentul că își fac un bine consumând medicamente produse exclusiv pe bază de plante. Iar rolul farmacistului se reducea la sfatul de a nu consuma cumva ghiocei, piciorul-cocoșului, vinete necoapte și muscar pestriț. Desigur, dacă nu cumva aveau pomiri sinucigașe acute.

Jumătate de Mecklenburg-Pomerania Occidentală se adunase la OBI. Milioane de panseluțe, primule, nu-mă-uita, bujori, garoafe și trandafiri așteptau să fie sădite, pomii să fie tunși cu uneltele potrivite, heleșteiele să fie montate și rondurile din fața casei umplute și ele cu flori frumoase. Iar pentru persoanele care locuiau la bloc, existau grădini de bucătărie frumos aranjate în ghivece cu aspect de antichități, pictate cu grijă. Înmulțirea arpagicului, busuiocului și rozmarinului pe pervazul ferestrei era o activitate perfectă pentru începători.

– Ce buget avem? a întrebat-o Kiki pe Estelle.

– Cât trebuie, atâta trebuie, a ridicat Estelle din umeri.

Niciun considerent financiar nu avea să o împiedice să-i demonstreze lui Sabine că fundația își închiriase un spațiu de vis. Era ferm hotărâtă să folosească zilele rămase pentru a transforma ruinele lui Kiki într-un castel de țară care să-i impresioneze până la lacrimi pe romanticii cititori ai revistei *Landlust*[1]. Bătălia de la Birkow a fost declanșată la garden center.

Doamnele de marți treceau în revistă mesele enorme, cu acele priviri cu care de obicei se străbat muzeele. Oferta era uriașă. Și lăcomia creștea la fiecare pas. Kiki se ținea cu îndârjire de lista ei de cumpărături. Dar să păstrezi măsura în garden center era ca și cum ai organiza o întâlnire a alcoolicilor anonimi într-un magazin de băuturi tari. Încă de la prima bifurcație, lucrurile au luat-o razna.

– Roșul ăsta se asortează perfect la casă, a strigat Kiki, fugind spre un stand cu flori de mac. Avea în priviri acea sticlire de maniac pe care o capeți când intri în sala de autoservire de la Ikea și dai cu ochii de sute de nimicuri care de care mai atrăgătoare, care te ispitesc de la calea cea dreaptă. Și margaretele, le-a semnalat Kiki, am putea să le plantăm în rondurile din față.

– Am găsit aici ceva pentru camere, s-a auzit strigătul lui Judith, din cealaltă direcție, și ea o victimă a virusului cumpărăturilor.

Le arăta entuziasmată o grămadă de perne încântătoare, vaze de flori la prețuri irezistibile, lumânări romantice... ca să nu mai vorbim de veselă. Toate în ofertă.

– Haide să cumpărăm mai întâi ce avem pe listă, le-a îndemnat Caroline, pornind hotărât spre zona liberă

[1] „Bucuria vieții la țară" (n. tr.).

unde erau adunate mii şi mii de legume, în aşteptarea amatorilor de grădinărit.

Estelle se străduia cu toată onestitatea să menţină ritmul. Achiziţia de verdeţuri părea un proces pe deplin democratic. Familii mari, cu căţel şi purcel, îşi făceau loc cu greu prin paradisul botanic. La un moment dat, Estelle a apărut pe culoar cu o grămadă de aranjamente florale de Ziua Mamei reduse la minim şi un snop de făclii de grădină, ca să nimerească drept în departamentul „Totul de-a gata".

– Haide să luăm grupuri de răsaduri, a propus ea, inspectând cu interes coşuleţele cu flori în cele mai variate combinaţii. Mi se par perfecte.

Spera astfel să umple de verdeaţă şcoala Sandkrug fără să fie nevoie de febră musculară şi unghii pline de pământ.

Dar nu a mai primit niciun răspuns. Kiki dispăruse. La fel şi Caroline şi Judith. Atrase ca prin forţe magice de o plantă sau alta, doamnele de marţi se risipiseră în cele patru vânturi la nici cinci minute după sosire.

A fost un chin pentru Estelle să îşi regăsească prietenele prin halele acelea enorme şi când a ajuns în departamentul de mobilier pentru grădină era la capătul puterilor. Epuizată, s-a prăbuşit în şezlongul „Acapulco", confecţionat din esenţe tari de lemn, tropicale (349,60 euro). Şi-a întins doar puţin, de probă, picioarele obosite după săpăturile din urmă cu o zi, apoi a închis ochii o secundă. Doar o secundă. La urechile ei au ajuns, de departe, ecourile unei discuţii aprinse.

– Niciodată nu ţi se pare bun ce vreau eu, toca mărunt un glas de femeie. De ce trebuie să fie de fiecare dată ce-ţi doreşti tu?

– Pentru că tu nu mişti nici măcar un pai în toată grădina, a venit răspunsul lui scandalizat.

Vocea i se părea vag cunoscută. Dar filmul s-a rupt înainte să apuce să o identifice. Și a visat un grădinar tânăr, care-i citea din priviri fiecare dorință botanică.

39

„Doar ceasul ne aparține cu adevărat", citea Eva. „E mult și-un ceas, dacă-i de fericire."

Eva frunzărea fără chef prin volumul *Fontane pentru cei stresați,* rătăcit în biblioteca din aulă. Lectura nu era prea relaxantă. Ceasurile ei se scurgeau în ritm de melc. Poate că liniștea o extenua. Citise în revista ei medicală de specialitate că liniștea absolută nu reprezintă o destindere, ci o tortură. Într-o încăpere în care se elimină zgomotele în proporție de 99,9%, nimeni nu rezistă de bunăvoie mai mult de trei sferturi de oră.

„Corpul tău ți-a ordonat o pauză", îi explicase Judith cât se poate de limpede. „Ți-ai scrântit glezna numai din cauză că mergi mult prea repede."

Eva regreta că nu putea face mai mult pentru Kiki. Pe tablă erau notate treburile pentru următoarele zile: de adus pământ proaspăt pentru stratul de legume, de pus răsadurile, de sădit rondurile de flori din față. Apoi trebuia reamenajată aleea spre coliba pescărească, acum năpădită de muri, arbuști și buruieni. Erau atâtea de făcut. Cât s-ar fi bucurat să poată munci și ea.

Există persoane cărora o pauză le prinde bine. Eva prefera să fie tot timpul ocupată, altfel o copleșeau gândurile. Cum va arăta viitorul ei și al lui Frido? Ce mai rămânea dintr-o căsnicie, când viața de zi cu zi nu mai e dominată de copii? Cât de curând va pleca fiecare pe drumul lui.

David voia să meargă un an în străinătate, după bacalaureat. Măcar să-l treacă. Şi apoi urma câte o nouă lovitură, la fiecare doi ani. Vor mai avea ce să îşi spună? Trebuia să aibă o discuţie serioasă cu Frido. Unde se aflau? Ce avea să urmeze? A întins mâna după telefon şi planul i s-a risipit pe loc. Tocmai intrase un SMS de la Caroline: *Fereşte-te de Steiner,* scria. *Nu ştiu ce are de gând, dar face un joc dublu.* Eva a râs în hohote. Replica prietenei venea ca dintr-un film cu James Bond.

Privirile i s-au oprit din nou pe lista de pe tablă. Ar fi putut să se apuce de muri. Stând jos. Şi dacă se întâmpla să-l întâlnească pe Steiner, i-ar fi plăcut să îi pună câteva întrebări. Era convinsă că putea scoate de la el mai mult decât Caroline. Prietena ei ducea lipsă de diplomaţie. Ieşea mereu în evidenţă firea de avocat. Cu puţin farmec, nu se putea să nu-l descifreze pe Steiner.

Înarmată cu scaun pliant, mănuşi şi o foarfecă de grădină, s-a îndreptat spre terenul ales pentru desfăşurarea acţiunii, dar încă de la primul pas a fost săgetată de o durere ascuţită. Eva a strâns din dinţi. Medicul din ea îi recomanda să-şi prelungească repausul, în schimb spiritul neliniştit îi şoptea că se odihnise destul, exagerând cu introspecţia. Ea nu era croită să stea degeaba. Fiind mai degrabă dispusă la o mică aventură. Măsurându-şi cu grijă fiecare pas, s-a apropiat şchiopătând de colibă. Prietenele sale făcuseră toată treaba. Resturile de materiale de construcţie care ieri mai zăceau peste tot locul acum erau ordonat stivuite lângă peretele şurei, iar un strat proaspăt arat aştepta să fie fertilizat şi sădit. Şi atunci l-a zărit pe Steiner, în depărtare, care se pregătea să iasă cu barca. I-a făcut un semn şi Eva a crezut că va veni la ea, ca să o salute. Dar la jumătatea drumului s-a aplecat, a ridicat vâslele din iarbă şi s-a întors. Îi lipsea curajul să se ducă la el şi să-i

vorbească. Eva era foarte dezamăgită, nu așa își imaginase ea că se vor petrece lucrurile.

Cu un sentiment de nedreptate, Eva și-a pus mănușile și a început să tragă cu hotărâre de crengile de muri și de ceilalți arbuști plini de țepi, când s-a auzit un țipăt de luptă indignat. Elvis se năpustise asupra ei strigând furios, fluturând din aripi, atacând-o la picioare cu ciocul lui ascuțit. Murii creșteau pe terenul pe care găinile se foiau în voie cât era ziua de lungă. Iar chiotele lui dezlănțuite au ajuns și până la lac. Elvis vocifera și lovea și își îndeplinea perfect rolul său de mascul alfa înaripat. Din nefericire pentru el însă, nu îl luase în calcul și pe Steiner, care s-a apropiat în viteză, cu pași mari, și l-a prins de picioare, dintr-o singură mișcare fulgerătoare. Atârnat cu capul în jos, ochi în ochi cu Steiner, Elvis a lăsat-o imediat mai moale.

Din desișul de muri s-a auzit un piuit reținut. Eva a dat ramurile într-o parte. Cocoșul fusese perfect îndreptățit să se agite: dedesubt își făcuse cuib și clocea una dintre puicuțele lui.

– Eu aș mai avea răbdare cu tăiatul desișului, i-a recomandat Steiner. Este perioadă de cuibărit, nu numai pentru găini.

Eva se speriase în așa hal, încât îi țâșneau lacrimi din ochi. Apoi s-a lăsat să cadă pe scaunul pliant.

– Doream atât de mult să mă fac utilă...

– Ei, aș, a făcut Steiner. Utilitatea este o categorie supraevaluată. Cel mai bine vă întindeți la orizontală și vă odihniți.

– Nici vorbă, m-am săturat de atâta odihnă, a izbucnit Eva.

Steiner a rămas o clipă pe gânduri, apoi a întrebat-o:

– Reușiți să ajungeți până la lac?

Eva a măsurat distanța până la barca lui Steiner, ce se legăna la marginea apei, și a încuviințat din cap. Oricum își propusese să-l trateze neapărat pe Elvis cu o delicatesă, în acea seară.

40

– Arăți nemaipomenit, a chicotit Kiki.

Se afla împreună cu Estelle la casă, în garden center. Modelul șezlongului se imprimase adânc pe obrazul prietenei sale, dar asta nu era nici pe departe cea mai mare problemă.

– Nu merge, a anunțat-o casiera, pe al cărei piept sălta nervos ecusonul ce îi dezvăluia numele: Lydia, și apoi i-a înapoiat cartea de credit.

– Vă rog să mai încercați o dată, i-a cerut Estelle nonșalant.

Lydia a luat cardul și și-a făcut din nou de lucru cu el. Același rezultat.

– Am plătit cu el acum două zile, la benzinărie, s-a plâns Estelle.

– Tot nu merge, i-a spus tânăra.

Celelalte persoane înșirate la casă s-au trezit brusc din toropeala provocată de febra cumpărăturilor. Estelle le-a adresat un zâmbet încurcat.

– Puteți plăti cash? a întrebat-o angajata Lydia pe un ton ceva mai ridicat.

Sigur că nu putea. Estelle plătea mereu doar cu dreptunghiul de plastic.

Bani cash avea la ea doar 22,36 euro. A scos cel de-al doilea card, însă rezultatul nu a fost deloc mai bun.

– Nici ăsta nu merge, a venit verdictul distrugător al Lydiei, care a întors ecranul casei, ca să poată vedea și Estelle, și toți cei din jur.

– Plata este refuzată, a trâmbițat Lydia cât o ținea gura, ca să afle și ultimul din coadă că Estelle nu putea acoperi factura.

Estelle era lac de transpirație.

– Vă rog să-mi treceți totul în cont, a glumit Estelle, străduindu-se, zadarnic, să păstreze aparențele.

– 557,60 euro, a repetat Lydia nemilos.

Fata de la casă își dezvăluia fără nicio reținere lipsa de umor. Suferea de o formă acută de viziune îngustă: 557,60 era tot ceea ce putea gândi și pronunța.

Moneta, zeița banilor la grecii antici, nu-i era binevoitoare lui Estelle. Iar Lydia cu atât mai puțin:

– S-ar putea să nu existe fonduri suficiente.

– Am aerul cuiva care nu poate plăti? a întrebat-o Estelle, respirând adânc.

– Da, i-a replicat Lydia, prozaic.

– Nimeni nu mi-a impus vreo limită. De douăzeci de ani nu cunosc nicio limită, a comentat Estelle.

Cei din coadă deveneau din ce în ce mai iritați. Costă bani, dacă vrei să te destinzi într-un paradis verde, s-au abătut primele comentarii asupra lui Estelle.

– Lăsați marfa acolo unde se găsește, i-a strigat casiera lui Kiki, care împacheta la capătul benzii produsele scanate. Sau poate vreți să plătiți dumneavoastră?

Kiki s-a oprit din mișcare, dezarmată. Estelle s-a uitat în jur, căutându-le pe Judith și pe Caroline, care dispăruseră. Se punea întrebarea dacă vreuna dintre ele ar fi dispus pe loc de acei bani. Judith câștiga la Le Jardin doar strictul necesar, cât despre Caroline, oare avea geanta la ea?

Pe Estelle o încerca sentimentul neplăcut de întoarcere în timp, până în copilărie. Tatăl ei, care câştiga o grămadă de bani din comerţul lui cu fier vechi şi pierdea la fel de mult cu prietenii dubioşi, trecea când prin momente de înflorire, când de neagră mizerie. Când lucrurile mergeau bine, mama ei cheltuia fără milă, iar la vremuri grele zăcea în pat şi Estelle trebuia să contribuie cu banii din puşculiţă, ca să aibă seara ceva pe masă. În asemenea perioade, cumpărăturile durau o veşnicie, deoarece micuţa Estelle trebuia să evite anumite cartiere, ca să nu fie văzută de colegi cărând o plasă cu macaroane, pastă de tomate şi o pungă de griş. Uneori trebuia să schimbe magazinul şi cartierul doar ca să găsească produse mai ieftine, după câţi bănuţi avea în buzunar.

– Femeia nu poate plăti. Cum să procedez? s-a interesat Lydia în gura mare la colega de la casa vecină, în vreme ce Estelle se lupta cu amintirile, cu ruşinea şi cu pornirile ucigaşe tot mai acute.

– Poţi să faci o stornare, a sfătuit-o colega.

Lydia a întins mâna după microfon şi a comunicat nemilos prin staţia de amplificare, să se audă în tot magazinul:

– O stornare la casa patru. Vă rog, o stornare la casa patru.

Estelle fusese convinsă că o copilărie nefericită te înarma pentru orice împrejurare a vieţii, oricât de nefericită ar fi fost. Însă acum se simţea din nou ca la opt ani, şi la fel de ruşinată ca atunci. Între timp, nimeni nu se clintea de la coadă. Cu toţii preferau să aştepte deznodământul şi să vadă fiecare detaliu, ca martorii unui accident soldat cu victime.

– Am să discut cu şeful de magazin, i-a spus Estelle degajat lui Kiki. Cumpărăm prin cont.

Kiki nu a făcut niciun gest. Privirile ei rămăseseră încremenite asupra uşii de la biroul casieriei. De acolo venea dezastrul. Estelle s-a răsucit pe călcâie şi a simţit că bătălia

fusese pierdută. Pe uşă se putea citi limpede numele şefului de departament: Peggy. În persoană. Era de aşteptat că o va încânta să facă un spectacol şi pe deasupra să le arate celor de la oraş cine era mai tare.

– Se pot adăuga şi astea? s-a auzit o voce din spate. Judith şi Caroline îşi croiau drum printre oamenii de la coadă, spre casă. Am mai găsit şi noi câteva fleacuri.

Judith a amuţit. Nimeni nu încasa nimic, tocmai era pe cale să înceapă cea de-a doua rundă a înfruntării dintre Kiki şi Peggy.

– S-a întâmplat ceva? a întrebat Caroline.

– Cardurile lui Estelle. Sunt blocate, i-a murmurat Kiki.

Niciuna dintre ele nu avea nici cea mai vagă speranţă că vor putea duce acasă vreun strop de verdeaţă, în acea zi.

La vederea lui Judith, pe faţa lui Peggy a apărut un zâmbet reţinut.

– Ea este doamna despre care ţi-am vorbit, i-a şoptit subalternei sale.

Lydia, care părea căzută într-un soi de letargie, s-a trezit pe neaşteptate la viaţă:

– Cine, cea cu cărţile?

– Cel mai bine discutăm la mine în birou, a invitat-o Peggy pe Estelle. Şi apoi i-a şoptit lui Judith, aparte: Aş mai avea câteva întrebări.

41

O călătorie de-a lungul Amazonului, notase Eva pe lista ei universală de lucruri pe care trebuia neapărat să le facă înainte de inevitabilul sfârşit. Râul Schwanenhavel, cu meandrele şi salba lui de lacuri prin păduri, pajişti şi

câmpii, este de un exotism comparabil cu cel al fluviului sud-american. Cu câteva clipe în urmă, Eva se simțea nefericită și de prisos, iar acum vâslea într-o canoe confortabilă, într-un peisaj spectaculos. Copacii înșirați pe maluri formau un acoperiș natural. Coroanele lor se împreunau deasupra râului, ca și cum ar fi vrut să unească din nou ce despărțise apa. Dar poate ar fi vrut să vadă și cum se încurcau între ei cei doi vâslași novici. Eva pe stânga, Steiner pe dreapta. Pentru că era nevoie de o adevărată artă ca să-ți dozezi uniform efortul și să menții echilibrul canoei, ca să nu navighezi tot timpul într-o rână. Barca înainta într-un zigzag vioi prin splendidul tunel verde. Din fericire, erau singuri pe canalul îngust, lat de nici trei metri, atât de greu de parcurs.

O lebădă prea leneșă să-și ia zborul a încercat să evite ciocnirea cu barca lor ce plutea razna și o rață din escortă a izbit furios cu aripile în apă, mulțumindu-le cu un duș rece pentru că fusese tulburată.

– Fie nu-s făcută pentru o viață în junglă, fie suntem cea mai proastă echipă din lume, a presupus Eva.

– Eu aș zice că e o combinație din amândouă, s-a arătat Steiner de acord.

– Din fericire nu avem pasageri, altfel ne-am trezi și cu o revoltă la bord.

Doar cu greu au reușit să evite naufragiul. Vestele de salvare s-au dovedit de mare folos și protejau bine barca de coliziunile frontale, atunci când apăreau buștenii care pluteau în urma furtunii Lukas. Dar după un sfert de ceas deveniseră experți. Chila canoei aluneca lin, tăind încrengăturile bizare reflectate de undele întunecate. Soarele se încumetase și el să iasă, umplând de strălucire toate culorile din jur.

Abia acum Eva avea sentimentul că ajunsese cu adevărat în Mecklenburg. Într-un loc în care se regăsise pe sine.

– De necrezut câte variațiuni ale aceleiași culori există, s-a entuziasmat ea.

Mușchii, ferigile și lintița, ierburile de apă, pajiștea și pădurea scânteiau de prospețime primăvăratică. *Ferește-te de Steiner*, îi scrisese Caroline. Nu avea nici cel mai vag sentiment că ar trebui să se ferească de ceva. Eva avea până și răgazul să se gândească în ce fel le va descrie prietenelor sale bogăția nuanțelor de verde: verde-oliv, verde-broască, verde-sticlă de vin, verde-ardei și verde-gogoșar, verde-omulețul de la semafor, verde-lăcustă. Verde ca treningul lui Frido, verde... ca pizma. Oare asta să o fi mânat pe Caroline? Era invidioasă pe Eva pentru că se înțelegea așa de bine cu Steiner? Poate că îi va putea demonstra că nu era nici pe departe atât de misterios pe cât pretindea ea mereu. Trebuia doar să știi ce să întrebi. Și, ca de obicei, tot Steiner a fost mai iute.

– De câtă vreme vă cunoașteți, de fapt? s-a interesat el deodată, în mijlocul tăcerii.

– De-o veșnicie, i-a răspuns Eva. De așa de mult timp, încât ne putem spune în față orice adevăr. Și putem ierta lucruri de neiertat.

Formularea îi aparținea lui Estelle, dar nu era treaba lui să afle asta. Și nici ea nu știa dacă mai era valabil. De câteva zile, între Eva și Caroline plutea o atmosferă încărcată.

– Mi se pare complicat, a obiectat Steiner, să fii prieten și să faci și afaceri împreună.

– Estelle nu are o problemă, din punctul ei de vedere, i-a explicat Eva. Se pricepe de minune să redistribuie banii câștigați de soțul ei.

– Și el acceptă? Așa, pur și simplu? s-a interesat Steiner.

Eva nu a mai răspuns. Tocmai observase ceva care îi provoca mai multă îngrijorare decât căsnicia lui Estelle.

– Vai, Doamne, a murmurat ea. Ce ne facem?

Nu mai putea vedea decât obstacolul ce le apăruse în cale. Un copac căzut, care bloca toată lățimea râului. Ramurile mesteacănului ieșeau din apă ca niște tentacule.

– Trebuie să cărăm barca, să ocolim piedica, a fost de părere Steiner, privind îngrijorat piciorul Evei, pe care nu reușise nici măcar să îl înghesuie în pantof. Strict teoretic, desigur, a adăugat el.

Dar amândoi știau că nu asta era soluția. Se adunau nori negri, ce sugerau că ar face bine să se grăbească. Oare soarta își pusese în gând să-i răpească orice bucurie? Ajunseseră în inima pădurii, în cel mai mare desiș, unde nu ar fi răzbit ușor nici echipele de salvare. S-au apropiat de obstacol încet, manevrând cu grijă. Copacul era noduros, fără sevă, fără frunze.

– Nu a căzut din cauza furtunii Lukas, a spus Steiner, gânditor. Zace aici de multă vreme.

– Înseamnă că vom reuși cumva să ne strecurăm, a sperat Eva, recunoscătoare spiritului ei protector că nu se afla undeva, în regiunea Amazonului, unde să fie nevoită să-și croiască drum cu maceta.

– Trebuie să ne „aplatizăm" în barcă, a hotărât Steiner. Ca un calcan.

– Nu-i cel mai ușor, când ești neputincios, a gemut Eva.

Când au reușit să pună din nou mâna pe vâsle, un al doilea val de apă rece ca gheața a năvălit peste ei. Stăteau înghesuiți pe fundul canoei, ca două sardele ude într-o conservă. Expresia „a se da în bărci" căpăta brusc un nou sens, din punctul ei de vedere.

– E ca la limbo dance, a chicotit Eva. Numai că suntem într-o barcă.

Steiner se agăța de ramurile din cale ca să imprime mai multă viteză canoei. Pe Eva nu o deranjau câtuși de puțin greutățile presărate în calea lor. Se mângâia cu speranța că soarta nu le pusese gând rău și nu urmărea să-i ducă pe

celălalt tărâm. Ci doar să-i atragă atenția, cu blândă autoritate, că ea, Eva, nu cunoscuse decât o mică parte din cutia de minuni a vieții.

– Cât de ciudat e să stăm așa, atât de aproape unul de celălalt, iar eu să nu știu nimic despre dumneavoastră, a spus ea.

– Puteți să mă întrebați, a îndemnat-o Steiner, destins.

– Porniți întotdeauna singur în concediu? Nu vă plictisiți? i-a ieșit pe gură Evei.

– Vreți să aflați dacă sunt căsătorit? i-a replicat Steiner cu altă întrebare.

Fusese mult prea direct, din păcate. Dar Eva se putea totuși amăgi în continuare, spunându-și că doar dorința de a-i veni în ajutor lui Caroline o împinsese la asemenea curiozități.

– Și? Sunteți? a insistat Eva, spre propria ei enervare.

Oare de ce se expunea? De ce nu se mulțumise cu o conversație banală: „V-ați fi imaginat că Mecklenburg este atât de verde?", „Credeți că va ploua?", „Ați mai fost în Germania de Est?"

– M-ați judeca altfel? i-a răspuns Steiner, cu o nouă întrebare, atrăgând-o într-o dilemă morală.

Tâmpită curiozitate. Sigur că starea lui civilă influența orice judecată. Poate chiar ar fi fost preferabil să fie căsătorit. Astfel ar fi existat o egalitate de statut. În definitiv, trebuia să fi avut un motiv pentru care o invitase în excursie.

– Desigur că nu, a preferat să mintă Eva.

Soarele s-a ascuns după un nor de ploaie negru și gros, ca și cum nu ar mai fi suportat să vadă atâta ticăloșie.

– Am face bine să luăm viteză, altfel ne vom uda până la piele, a îndemnat-o Steiner, ridicându-se din poziția aceea comodă, pe fundul canoei.

Într-adevăr, cerul se acoperea rapid, devenind tot mai amenințător. Ieșind iarăși din Schwanenhavel în lacul

Plättlin, au fost întâmpinați de un vânt înghețat și de primii stropi de ploaie. Steiner a tras repede o umbrelă din rucsac. Oricum, nu mai puteau să vâslească. Nu le mai rămânea decât să se înghesuie sub umbrelă și să spere că bucata de cer albastru de la orizont se va apropia de ei cât mai repede.

– Am fost căsătorit, a reluat Steiner conversația. Chiar de două ori. Și nu am strălucit. M-am lăsat absorbit de jobul meu, a recunoscut el. De atunci, am fost mereu cu geamantanul în mână.

– Și profesional?

– Muncesc în construcții, ca să spun așa. Câteva luni aici, câteva dincolo. Nimic stabil.

Eva a renunțat să mai pună și alte întrebări. De banalități era sătulă. Cu Frido. Poate cel mai bine era să lase totul în suspensie. Pentru că Steiner era învăluit de aerul acela aspru-amar de cowboy și de aventurier. Oare își dorea cu adevărat să știe cum trăiește? Oare își dorea cu adevărat să afle prin ce joburi dubioase reușea să se mențină la suprafață, unde își spăla rufele și dacă își suna mama în fiecare sâmbătă? Ce o interesa pe ea cruciada lui Caroline împotriva lui? Ei îi era perfect indiferent de unde venea Steiner și încotro mergea. Îi era absolut suficient să se afle sub aceeași umbrelă cu el, legănați de valuri, să vadă stropii de ploaie biciuind suprafața lacului, în milioane de cratere mărunte. Spera ca timpul să se oprească în loc. Un ceas, cel puțin.

42

Vreme de cizme de cauciuc. Din nou. Un adevărat potop. În parcarea de la OBI se formau bălți enorme, cu

viteză-record. Estelle, Caroline și Kiki s-au refugiat în grabă sub umbrelele de soare ale unui bufet cu produse din pește, în timp ce Judith încă mai stătea de vorbă cu Peggy. Între patru ochi.

Snack-barul fusese plasat strategic, lângă spațiul de livrare al magazinului OBI, paradisul grădinii. Prilej pentru doamnele de marți să se delecteze cu sendvișuri cu pește, macrou afumat, calcan de Marea Baltică la grătar și cambulă cu salată de cartofi și să-și digere înfrângerea, până li se livrau cumpărăturile. Estelle nu avea să uite curând umilința suferită la casă.

– Am fost și săracă, am fost și bogată. Prefer bogată, a recunoscut ea, cinstit.

– Ah, asta-i un fleac..., a încercat să o consoleze Kiki, expertă în lipsuri financiare.

– Banii nu te fac fericit, bla-bla-bla, a întrerupt-o Estelle imediat. Însă fericirea nu e totul, iar sănătoasă sunt și eu.

Estelle nu-și făcea iluzii că incidentul cu cardurile ei ar fi fost o întâmplare. Doar dacă întâmplarea nu-și schimbase de o vreme numele, în Sabine. Iar asta era cea mai fericită variantă. Dintotdeauna se mirase cum el, regele farmaciilor, nu părea deloc afectat de criza financiară. Și-ar fi dorit să poată vorbi cu el, în Tirol. Dar sus, în munți, telefonia mobilă nu era în aria de acoperire. Asta știa sigur.

– În satul învecinat există o filială a băncii noastre. Care cred că nu e la cheremul Sabinei, ca la Köln, și sigur voi primi toate informațiile, a gândit ea cu voce tare.

Estelle voia să știe sigur cine îi făcea probleme, înainte de a reacționa, încercând să își alunge sentimentul acela stupid că viața sa din ultimii ani avea să se schimbe. Iar neliniștea din stomac era din pricina foamei, a tras ea concluzia, și și-a comandat o porție de cambulă.

– Cine știe, poate că Arthur și-a găsit vreo trufanda. O doamnă Heinemann și mai tânără, a șoptit Caroline, alegându-se cu o privire mustrătoare de la Kiki.

– Arthur? Nici vorbă, a contrazis-o Kiki.

Deși viața demonstrase de mult că infidelitatea poate apărea chiar și în cele mai bune familii. Chiar și în ale doamnelor de marți.

Estelle nu auzea nimic. Zeci ce ani își imaginase că, spre deosebire de prietenele sale, își ținea bine viața sub control. În ultimii ani, fusese ferită de marile lovituri ale sorții. Și făcuse eroarea să-și închipuie că datorită meritului ei personal. Pierdută în reverie, se uita la peștele din fața sa, amintindu-și de filmele despre natură la care se uita Arthur cu atâta plăcere: cambula este un maestru al controlului și al supravegherii. Își poate mișca ochii independent și caută neîncetat să surprindă mișcările suspecte din jur. Cu un ochi privește în față, cu celălalt este atentă la ce se petrece în spatele ei. Și la primul semn de primejdie, se poate furișa sau chiar ascunde în nisip. Cambulele sunt ființe paranoice, obsedate de control. Și cu toate astea, iată-le cum se scaldă nu în Marea Baltică, ci în sos remoulade. Estelle simțea că se identifică și ea cu bietele vietăți: la un moment dat, le scăpase un amănunt.

Poarta cea mare pe role din spatele garden center-ului s-a pus în mișcare. Judith rămăsese alături de Peggy, care la rândul ei se ocupase personal ca toate mărfurile achiziționate să fie livrate cum se cuvine.

După ce Caroline se arătase dispusă să plătească factura, Peggy a fost desăvârșit de amabilă și le-a pus la dispoziție un angajat ca să le încarce toate cumpărăturile într-o remorcă. În mod normal asta ar fi presupus costuri suplimentare, dar ea a preferat să facă o excepție pentru doamnele de marți.

– Ce i-ai făcut? a întrebat-o Kiki în șoaptă pe prietena ei Judith, care se retrăsese douăzeci de minute cu Peggy Schwarzer, în vreme ce ele luaseră masa la bufetul cu pește. Peggy n-a fost în viața ei prietenoasă. Cu nimeni.

– Îi spun exact ceea ce vrea ea să audă, i-a dezvăluit Judith stratagema ei.

– Și de unde știi ce vrea ea să audă? Nici măcar nu o cunoști, a insistat Kiki, care tot nu pricepea.

– De fiecare dată, cartea ei este imposibil de descifrat. Nu înțeleg nimic și nu pot interpreta combinațiile. Sau aș putea, dar numai cu ajutorul manualului, i-a răspuns Judith, frământată.

– Și atunci? a intervenit și Caroline.

– Atunci fac interpretări atât de generale, încât sunt potrivite pentru toate gusturile. Peggy a început să vorbească despre Rico de bunăvoie. Iar eu nu am făcut altceva decât să repet ce mi-a spus. De atunci, mă consideră cel mai mare oracol, după Casandra, Nostradamus și ghicitoarea de la AstroTV.

– Vreau și eu, a sărit Estelle, entuziasmată. Îmi doresc un viitor așa, făcut de comandă. Apoi, văzând privirea lui Caroline, a continuat: Nu vreau să aud nimic despre fericire și cum ți-o faci cu mâna ta. Pe chestia asta nu dau doi bani. Eu îmi doresc o minune, cât de mică.

Poate că într-adevăr doar foamea fusese de vină pentru starea ei de slăbiciune. Îi revenise perfect spiritul de luptător. Dacă acea comparație cu peștele rămânea valabilă, chiar dacă fusese scoasă pe uscat, era hotărâtă să se zbată din răsputeri. Nu avea să fie o pradă ușoară. Indiferent pentru cine. Și apoi a prins cu hotărâre remorca de mașină.

La un moment dat, Caroline s-a tras puțin deoparte. Primise un e-mail. De la Nora.

43

I se părea de-a dreptul neverosimil. Caroline se îndoia că tânăra Nora înțelesese esența meseriei de avocat. Ca să reziști, în branșa lor, trebuia să dovedești în primul rând că dispui de talent de comunicare și spirit de echipă. Nora, în schimb, era o maestră a suspansului: se pricepea să își fiarbă interlocutorul, crescând treptat tensiunea dramatică și stimulându-i curiozitatea, fără a-i dezvălui nimic. *Thomas Steiner*, așa se intitula mesajul Norei. Însoțit de patru semne de exclamare. Textul era conceput ca și cum ar fi vrut să stârnească interesul publicului ei prețuit pentru un nou thriller: *Am aflat lucruri superinteresante*, scria Nora. *Telefonați-mi*. Ca și cum ar fi fost așa de simplu. În vreme ce Kiki, având remorca în spate, conducea cu 60 de kilometri la oră spre Birkow, Caroline încerca mereu să o sune. Prima oară, Nora era în pauza de masă, apoi se afla undeva în clădire, după care a fost permanent ocupat. Și începând exact de la încheierea programului, la ora cinci și jumătate, lui Caroline i-a mai răspuns doar robotul. În această privință, Nora rămânea consecventă.

Când au intrat în curtea școlii, Caroline a renunțat la speranța să mai afle ceva în acea zi de la Nora. Și a început să se uite prin jur. Unde era Eva?

– Probabil a plecat undeva, cu Steiner, i-a spus Kiki lapidar.

O veste bună sau o veste rea? se întreba Caroline. Dar și mai amenințător arăta perspectiva lucrărilor din zilele următoare. Lista *to do* din aulă căpăta dimensiuni înfricoșătoare. Mai erau atâtea de făcut. Și încă atâtea lucruri de clarificat. Caroline nu se mai putea stăpâni: în loc să își ajute prietenele la descărcat, a pornit-o direct spre coliba pescărească.

Unde a ajuns la țanc: Steiner și Eva tocmai se întorceau din excursia lor. Eva se extrăgea cu greu din barcă, ceea ce nu i-ar fi reușit fără să se lase cu toată greutatea pe Steiner. Râdea mult și, în timp ce vorbea, își sprijinea mâna pe brațul lui. La despărțire, s-au îmbrățișat. Mult prea intens, după gustul lui Caroline. Apoi Steiner a sărutat-o pe Eva pe obraz.

– Gelozie? a interpelat-o Kiki obraznic.

Caroline a tresărit, surprinsă. Nu o auzise pe Kiki apropiindu-se.

– Interesul meu este strict profesional, a susținut Caroline. Dar asta-i cu totul altceva.

– Nu am înțeles niciodată cum de Eva nici nu s-a uitat după alt bărbat, de douăzeci de ani încoace, i-a răspuns Kiki, fără să se lase impresionată de un flirt atât de mărunt.

– Ea îl are pe Frido, a adăugat Caroline.

– Da, exact.

– Și în pelerinaj ce s-a întâmplat? s-a amestecat și Estelle în discuție. Când Eva s-a lăsat purtată de Jacques cel iute.

– Au gătit împreună, a chicotit Kiki. Mie mi-ar fi trecut și altceva prin minte.

Kiki a intrat în casă, pentru telefonul ei zilnic cu Max, înainte ca Ingrid să o aducă înapoi pe Greta. Dar subiectul o interesa în continuare pe Caroline.

– Credeam că nu poți să mergi, s-a simțit datoare să o tachineze pe Eva ceva mai târziu, când li s-a alăturat.

– În schimb mă pot lăsa purtată, i-a răspuns Eva vesel. Tocmai exersez rolul de matcă. Toată lumea zumzăie și bâzâie, iar eu mă amuz, așteptând să se întoarcă la stup hamicele albine.

Era în bună dispoziție. Prea bună. Caroline cunoștea acel licăr din ochii Evei, așa cum și Eva știa privirea răutăcioasă din ochii lui Caroline.

– Tu și fanteziile tale în care apar numai ticăloși, i-a zis Eva. Eu îl găsesc amuzant.

– Oamenii amuzanți prezintă dezavantaje, a avertizat-o Estelle, din spate. Mai ales a doua zi, când creierul intră din nou în funcțiune.

– Cine știe dacă a doua zi mai sunt de față, ca să am ce regreta, a adăugat Eva clătinând din cap.

– Stagiara mea a descoperit ceva foarte interesant despre el, a mai încercat Caroline o dată.

– Și ce dacă, a zis Eva și a trecut pe lângă ele șchiopătând, ca să intre în casă.

Caroline o urmărea cu îngrijorare, întrebându-se cum avea să se termine povestea.

44

La ce bun să vezi totul în negru! Eva nu era dispusă să lase pe nimeni și nimic să-i strice o zi atât de frumoasă. Și nici de justificări nu avea chef. Pentru ce? Prezența lui Steiner o tulbura. Asta e! Dacă tot nu putea să fie de ajutor în școala Sandkrug, măcar să se bucure de vacanță. Reușise să ajungă în aulă și și-a umplut un pahar de vin roșu.

Din birou se auzea vocea lui Kiki, angajată într-o conversație cu Max, prin Skype. Frido și Eva înghițeau în căsnicia lor o supradoză de monotonie zilnică, în vreme ce Max și Kiki aveau evident parte de prea puțină. Cât putea să dureze o asemenea iubire prin corespondență? Pe termen lung, nu era deloc suficient să-ți petreci câte un weekend împreună, când și când. Existența lui de burlac la Berlin avea prea puțin de-a face cu viața la țară dusă de

Kiki și Greta. Ar fi fost nevoie de câte o oră pe computer, în fiecare zi, ca să se pună la curent. Dar nu aveau niciodată atâta răgaz.

– Am făcut așa cum am crezut că este corect, a auzit Eva replica exasperată a lui Kiki. Nu pot aștepta o veșnicie să-ți faci tu puțin timp.

Eva s-a retras. Nu-i făcea plăcere să fie martoră la controversa lor. În comparație cu Max, Frido se dovedea un adevărat model de seriozitate, un om pe care te puteai oricând baza. Poate de asta i se părea Steiner atât de atrăgător? Frido avea propriul său plan cincinal precis, cu Steiner nu știai niciodată ce va urma. Sau era vorba de farmecul necunoscutului?

Afară, doamnele de marți cărau pământul și plantele cumpărate spre straturile care așteptau pregătite. Ca să constate, abia la fața locului, că planurile fuseseră date peste cap de Kiki și totul trebuia luat de la capăt. Pentru prima oară, Eva era bucuroasă că nu putea să ia parte la acțiune. În loc să scormonească în grădină, a rămas îndelung sub dușul fierbinte, apoi și-a dat cu cremă și și-a lăcuit unghiile de la picioare. De ce acasă nu reușea niciodată să-și facă timp și pentru ea? De ani buni se străduia să evite captivitatea impusă de familie. Dar își ratase toate tentativele de evadare. Nici măcar în pelerinaj, când îl cunoscuse pe hotelierul Jacques, nu îndrăznise să încerce gustul unei altfel de vieți. De ce nu se încumeta? Asta să fi fost greșeala ei capitală?

Eva a hotărât să transforme acea seară într-un eveniment de neuitat. Și trebuia să înceapă cu alegerea unei ținute potrivite.

Haosul din geamantan i-a trezit amintirea neplăcută a discuțiilor avute cu Frido. Chiar deasupra se afla rochia înflorată, de vară, cumpărată special pentru aniversarea

firmei lui, pe care până la urmă nici nu o mai îmbrăcase. Fusese suficient să-l audă pe Frido spunându-i, cu jumătate de gură, „Nu e puțin prea frapantă?", ca să ezite și apoi să își pună din nou taiorul albastru, decent. Judith avea dreptate. Tot ceea ce se întâmplă are un sens. Cu siguranță exista un motiv pentru care pusese mâna tocmai pe acea rochie niciodată purtată, în timp ce se certa cu Frido. Și s-a hotărât să o îmbrace imediat.

„O faci doar pentru Steiner", a strigat o voce din sufletul ei.

„Ei, și?", a bombănit alta.

„Ești iresponsabilă", a luat cuvântul din nou cea dintâi.

„Să sperăm", a sărit cealaltă. „Așa măcar avem șanse de o surpriză."

Eva le-a închis gura la amândouă cu încă o înghițitură zdravănă de vin, care i s-a urcat imediat la cap. Nu era obișnuită cu alcoolul. Și nici cu acele furnicături ciudate din stomac, care o apucaseră încă de dimineață. Dacă ești căsătorit nu înseamnă să trebuie să fii și orb și surd. Și nici să nu te distrezi. La luptă!

45

– Iar am pățit-o, sunt moartă. Asta nu se pune, s-a plâns Eva.

Terasa răsuna de hohote de râs. Caroline s-a ridicat, vlăguită. Probabil ațipise. Avusese intenția doar să se odihnească o clipă. De la fereastră a constatat că prietenele ei se adunaseră în jurul focului. Venise în vizită și Ingrid. Și Steiner. A fost singurul motiv pentru care și-a mai adunat o dată puterile.

După toate încercările acelei zile, doamnele de marți dăduseră iama în crama lui Kiki, nu cel mai bine concepută, și se bucurau în voie de căldura flăcărilor, îmbujorate de soare și de vânt, cu ochii strălucindu-le prin perdeaua de fum înțepător. Niciuna nu era obișnuită cu munca fizică. Și nici cu șuvoiul de vin roșu care cursese de când Caroline se retrăsese să se întindă puțin.

– Ne jucăm de-a pricoliciul, a informat-o Judith, cu subînțeles.

– Iar eu am ieșit prima din joc, a completat Eva, vesel. Doar el e de vină, a mai zis, arătând spre Steiner.

– Mă furișez noaptea din locul meu de pândă și îmi sfâșii victimele, a explicat el, tăios.

Cu mulți ani în urmă, în adolescență, Caroline și prietenii ei se adunau în jurul focului de tabără și spuneau povești de groază, la un pahar de lichior de mere. Acum, se vede, erau la modă pricolicii. Caroline și-a amintit imediat de visul straniu avut de Judith, în care Steiner i se arătase sub chip de pricolici. Judith avea cu adevărat puteri de mediu? Sau era o simplă întâmplare?

Estelle bătea cu pumnul în trunchiul de lângă ea, îndemnând-o și pe Caroline să intre în jocul lor:

– Din joaca asta îți vin o mulțime de idei cum să scapi de tot felul de nepoftiți, i-a făgăduit ea.

Pe Caroline nu o entuziasmase niciodată, de când se știa, să intre într-o partidă de *Nu te supăra, frate* sau de *Monopoly* sau să se strâmbe la *Mim*. Nu se pricepea să joace roluri, în timp ce prietenele ei o făceau aparent cu foarte puțin efort. Eva întruchipa o adolescentă care ținea să iasă în evidență cu orice preț. Râdea prea tare, gesticula prea larg și își răsucea o șuviță de păr în jurul arătătorului. Caroline o cunoștea de mulți ani pe Eva. Nu fusese niciodată înclinată spre vanitate. Dar în seara acea se fardase

şi acordase multă atenţie şi coafurii. Şi, deşi era răcoare, apăruse la focul de tabără într-o rochie de vară decoltată.

– Am luat cu mine exact ce nu trebuie, s-a scuzat Eva, văzând privirile critice ale lui Caroline. N-am fost în toate minţile.

Avocata se întreba cât de bine îşi revenise.

– Mai facem un joc şi intră şi Caroline, a hotărât Kiki, împiedicând-o să dea vreun răspuns.

Caroline şi-a amintit de taberele de fotbal în care pleca fiul său, Vincent, când părinţii care îşi aduceau copiii se adunau şi ei în jurul focului de tabără, beau bere din cutie, mâncau cârnaţi la grătar şi cântau melodii vesele din repertoriul lui Wolfgang Petry şi Andrea Berg de se cutremura cerul nopţii. Involuntar, i-a venit în minte din nou micuţul fotbalist care o lovise cu mingea în cap. Era înscris la acelaşi club. Lui Caroline îi venea greu să-şi abată gândurile de la întâmplările de acasă. Mai ales în prezenţa lui Steiner.

– Caroline ştie totul despre crime. Nu-i scapă niciun vinovat de la condamnare, a spus Judith, privindu-l pe Steiner, apoi şi-a strâns prietenele aproape.

Regulile erau simple: fiecare participant primea o carte, pe care trebuia să o studieze cât mai ferit cu putinţă. Existau cărţi inofensive, de oameni obişnuiţi, şi una singură a pricoliciului ucigaş. Ţinta jocului era să se stabilească cine întruchipa răul. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, deoarece la capătul fiecărei runde a jocului pricoliciul avea prilejul să dezvăluie cine avea să fie următoarea victimă, ţintă a urii sale, fără să se dea în vileag. Caroline şi-a dat seama cât de importantă era depistarea potenţialului adversar încă de la împărţirea cărţilor. Orice tremur, orice clipire, orice remarcă spontană putea fi un indiciu despre cui revenise rolul monstrului ucigaş. Şi cărţile au fost împărţite.

– Își cunoaște fiecare rolul din această rundă? a întrebat Ingrid.

Artista cea excentrică preluase misiunea de maestru de ceremonii. Treaba ei era să modereze desfășurarea reprizelor și să traducă în cuvinte ordinele secrete date de pricolici. Se lăsa noaptea la Birkow.

– Închideți ochii, le-a cerut ea jucătorilor, savurându-și rolul de povestitor, pe un ton dramatic. Locuitorii din Birkow se odihnesc în paturile lor, fără să bănuiască primejdia. Dar, ca în fiecare noapte, pricoliciul a pornit în misiunea lui ucigașă.

În vreme ce inocenții își acopereau ochii cu mâinile, pricoliciul ales de carte îi indica maestrului de ceremonii, prin gesturi discrete, persoana scoasă din joc.

Ingrid nu se grăbea. În liniștea din jur nu se auzea decât păcănitul ușor al babyfonului lui Kiki. Greta dormea liniștit, fără să știe nimic despre umbrele care își făceau de cap în grădină.

Caroline a auzit pași în spatele său și a simțit respirația grea, de fumător, a lui Ingrid, care și-a lăsat mâinile reci ca gheața pe umerii ei. De cum te îndepărtai de foc, chiar și numai un metru, răcoarea nopții te pătrundea până la oase.

– Pricoliciul a reușit încă o dată să ucidă un nevinovat. Puteți deschide ochii, i-a anunțat Ingrid. Și să jeliți. Căci prietena noastră, Estelle, a căzut în această noapte victimă unui cumplit atentat.

– Am ieșit din joc? Încă o dată? s-a revoltat Estelle.

– Estelle a fost răpusă, a rostit Ingrid, fără milă. Dar oare cine să fi comis sângeroasa crimă?

Estellte a gemut. Fusese scoasă din joc și obligată astfel să asiste până la capăt fără să-și exprime nici măcar o bănuială asupra celui care o avea pe conștiință. Asasinul putea fi oricare dintre ei. Tot secretul jocului tău, ca pricolici, era să

minți cât mai verosimil, să-i manevrezi pe cei din jur și să îndrepți bănuiala asupra unor nevinovați. Caroline nu îl scăpa din ochi pe Steiner. Jocul îi oferea o scuză binevenită să îl studieze de aproape. Pe figura lui de jucător de pocher nu se putea citi nimic. Bărbatul i-a surâs, aparent fără rezervă. În joc era la fel ca în viață. Pur și simplu nu știa ce să creadă despre Steiner. Dar, deodată, s-a simțit urmărită de Eva.

– De ce mă privești așa de ciudat? a întrebat-o Caroline, cu sentimentul că fusese prinsă asupra faptului.

– Arăți ca un pricolici care se preface că nu-i pricolici, a spus Eva.

– Prostii, s-a apărat Caroline. Sunt un om de rând. Ați face bine să-l cercetați pe domnul Steiner, cât de dubios se poartă, a încercat ea să-i vândă teoria lui Judith. Am văzut prea bine cât s-a bucurat să-și vadă cartea.

– Caroline nu urmărește decât să ne abată atenția, făptașa este ea, a insistat Eva.

– Steiner face tot timpul pe nevinovatul și pe amabilul. Dar în realitate ne pândește pe toate, s-a aprins Caroline. Mai întâi Eva, pe urmă a venit rândul lui Estelle. Cine știe cine urmează.

– Dacă aș fi eu pricoliciul, prima victimă ar fi fost Caroline, a mărturisit Steiner, fără să clipească. Nu-ți dorești un adversar atât de convingător.

– V-aș putea oferi, pe sub mână, câteva informații confidențiale, le-a zis Estelle rotindu-și privirile. În situația mea financiară de moment, sunt coruptă și venală.

– Tu ești pricoliciul, Caroline, a continuat Eva să o acuze pe avocată. Mi-e cât se poate de limpede.

– Și mie mi se pare suspect comportamentul domnului Steiner, a spus Judith, trecând de partea lui Caroline.

– Vrea să ne învrăjbească, a remarcat Caroline încă o dată.

Jocul lor făcea loc unei dispute din ce în ce mai serioase. Caroline şi Eva se bănuiau reciproc de păreri greşite asupra realităţii.

– Este înţeleaptă, a comentat Steiner, făcând semn spre Caroline. Vede lucrurile în lumina corectă şi apoi trage concluziile eronate.

– Şi eu cred că el a fost, a zis Judith. Niciuna dintre noi nu ar ucide-o pe Estelle. Oricum are suficiente griji.

Estelle a dat din cap, recunoscătoare. Steiner se amuza pe faţă. Şi, încercând să încheie o alianţă, s-a tras mai aproape de Eva.

– Dacă o acuzăm amândoi pe Caroline, i-a şoptit el, putem să o eliminăm din joc.

– Să nu faci asta, Eva, a prevenit-o Caroline. Nu te lăsa îmbrobodită. Se foloseşte de tine ca să mă ducă la pierzanie.

– Nu urmăreşti decât să nu ne dăm seama că şi tu ai un schelet în dulap, a spus Eva, turnându-şi încă puţin vin.

– Cine este vinovatul? i s-a adresat Kiki direct lui Steiner.

– Da, de fapt ce gândiţi? a sărit şi Caroline, ca un ecou.

– Eu stau să cântăresc bine pe cineva, înainte să vorbesc, a spus Steiner. Când asculţi, afli mai multe decât când vorbeşti.

– Şi ce aţi remarcat? nu l-a lăsat Caroline să scape cu una, cu două.

Înainte să dea un răspuns, Ingrid a anunţat etapa următoare a jocului:

– A venit timpul să facem prima negociere. Doreşte cineva să formuleze o acuzaţie?

– Aş vrea să deschid o acţiune împotriva lui Thomas Steiner, a intervenit Caroline, cea dintâi.

– E o direcţie greşită, sunteţi victima unei intrigi, a râs el.

Scena îi amintea lui Caroline de o sală de judecată. Avea şansa să îl determine pe Steiner să renunţe la

comportamentul lui rezervat și să îl împingă să aibă o reacție. Jocul îi oferea prilejul perfect să își rostească o parte din gânduri.

– Evident, pricoliciul mă consideră o amenințare, a explicat Caroline. Dar eu sunt nevinovată.

– Acuzatoarea noastră, Caroline, își face foarte bine meseria, a spus Steiner, privind-o în ochi. Dar nu poți și nu ai dreptul să judeci oamenii înainte de a pune cap la cap toate faptele.

– Încearcă să mă acuze ca să ne distragă atenția de la ce are pe suflet, a răspuns Caroline. Nu vă lăsați amăgite de el.

– Este abilă, a spus Steiner imediat, fără să fie dispus să cedeze niciun centimetru. Vorba multă poate fi un mijloc de a ascunde destule.

– E vremea să votăm, a hotărât Ingrid, considerând că se discutase suficient. Toată lumea să ridice mâna dreaptă. Număr până la trei. Până zic trei, trebuie să arătați spre cel despre care credeți că ar fi vinovat. Unu... doi... trei.

Degetele s-au îndreptat imediat asupra presupusului vinovat. Steiner, Eva și Kiki au arătat spre Caroline, Caroline spre Steiner, iar Judith spre Kiki.

– Caroline este moartă, a pronunțat Ingrid verdictul.

Avocata era scoasă din joc și nu putea decât să-și arate cartea. Steiner avusese dreptate: ea fusese pricoliciul. Se vedea demascată înainte de a putea să îi răpună pe cei din jur. Steiner, care câștigase partida, se lăsase mulțumit pe spate.

– Nu-i chiar așa de simplu să deosebești criminalii de victime, i-a râs el în față lui Caroline.

– Mai facem un joc? a cerut Eva, care și-ar fi dorit ca acea seară să nu se încheie niciodată.

– Eu, nu, sunt moartă. Moartă de oboseală, a spus Estelle, dispărând în casă.

Kiki a însoțit-o. Și Ingrid și-a luat rămas-bun. Caroline încă mai stătea pe gânduri. În acel moment a venit apelul atât de îndelung așteptat. Nora. Era puțin înainte de miezul nopții. Ceasul stafiilor.

46

Caroline s-a retras în liniștea aulei. Avea nevoie de toată puterea de concentrare în convorbirea cu Nora. Care întotdeauna asculta muzică pusă tare, cam așa cum făcea și Vincent, fiul ei, la petreceri. Și în ciuda eforturilor pe care le făcuse, Caroline tot nu putea deosebi house, drum 'n' bass de electro. Iar Nora le asculta pe toate. Mai exact, simultan.

– Nu mi-a fost deloc ușor, i-a mărturisit stagiara fără ocolișuri. Steiner e un no-name, din punct de vedere digital: n-are website, n-are Facebook, n-are Twitter, nu face voluntariat, nu apare pe site-ul niciunei firme, nu protestează împotriva niciunei șosele noi, a niciunei extinderi de aeroport sau amplasări de antene pentru emitere de date, nici nu postează nimic, ce mai, nimic-nimic...

– Până aici ajunsesem și eu, a întrerupt-o Caroline, nerăbdătoare să audă o noutate.

– Ce ați spus? a urlat Nora.

Vocea fetei s-a pierdut în cacofonia de chicote și frânturi de discuție. Caroline bănuia de mult că obrajii palizi cu care apărea Nora la muncă în fiecare dimineață nu erau doar din cauza fardului, ci și a înclinației ei spre nopți pierdute. S-ar fi zis că Nora locuia într-un club. Și trebuia să existe un motiv solid pentru care nu se aruncase în vârtejul distracției, în seara aceea.

– ...după care, bingo!, a auzit-o spunând pe Nora.

Restul, descrierea amănunțită a tuturor încercărilor eșuate, se pierduse în marea de zgomote din jur.

– Indiciul legat de ștrand, așa am dat lovitura, a spus ea cu o voce în care se ghicea mândria că fusese în stare să afle mai multe decât șefa ei.

– Cazul Lenny Fischer, a spus Caroline.

Nu bănuise ea de la bun început? Îi privea prin fereastră pe Eva și pe Steiner care discutau în tête-à-tête, lângă foc. Eva vorbea, gesticula și râdea mult, atingându-l când și când pe braț, între două înghițituri de vin. Cum se va termina această seară? Trebuia neapărat să afle ce anume punea Steiner la cale.

– În 1973, Thomas Steiner era campion școlar la înot al landului Hessen, s-a mândrit Nora. Avea cincisprezece ani.

– Lenny Fischer s-a născut în '78, a remarcat Caroline mirată, întrebându-se ce legătură putea exista între ei.

Dar Nora și-a văzut de ale ei:

– Pornind de la campionate, am ajuns la școala lui și apoi la bunici. Bunicul lui, Theodor W. Steiner, a fost preot de țară în Sauerland.

Nora nu își scutea șefa de niciun detaliu. Punea mare preț pe toate meandrele drumului urmat prin întinderile vaste ale Internetului, în dorința ei de a-i fi apreciate eforturile la justa lor valoare. Disperată, Caroline se întreba cât îi va mai trebui Norei până să ajungă la pont. Ca de obicei, se străduia să facă valuri.

– Dar nu era doar preot, ci și ornitolog. De-a lungul anilor, a alcătuit un catalog complet al păsărilor de pe lacul Möhne.

– Și Lenny Fischer? s-a interesat Caroline, nerăbdătoare, nesimțindu-se capabilă să mai suporte o a doua prelegere ornitologică.

– Rezultat zero, a recunoscut Nora. Am scotocit toate dosarele. În cazul ştrandului nu apare nimeni cu numele Steiner. Nici martor, nici avocat, nici judecător. Nici măcar pe taximetristul care v-a adus la tribunal, de dimineaţă, nu-l cheamă Steiner. Dar ar trebui să vă uitaţi la website-ul lui Theodor Steiner. Nu vă imaginaţi ce a adunat acolo. Era obsedat de păsări.

Caroline era convinsă că Nora găsise chiar familia acelui Steiner. Şi la fel de convinsă că informaţiile nu aveau nicio legătură cu telefoanele de ameninţare.

– Asta-i tot? a întrebat ea, îngrozită.

– Partea tare abia urmează, i-a strigat Nora.

Caroline şi-a impus să nu o mai întrerupă. Poate aşa dura mai puţin.

– De website-ul lui Theodor Steiner se ocupă strănepoata lui. Alissa Steiner. Fiica lui Steiner. Iar pe ea pur şi simplu am sunat-o.

– Era vorba să fiţi discretă, a izbucnit Caroline.

– Aşa şi sunt, i-a replicat Nora cu mândrie. I-am zis că fac un film despre lacul Möhne, pentru televiziune.

Caroline a rămas cu gura căscată cât de bine se pricepea Nora la învăluiri. Îşi alcătuise falsa identitate până în cel mai mic detaliu. Nora i-a povestit mândră cum a inventat un patron, un cameraman pisălog şi o biografie completă.

– Am ticluit până şi cât de grea trebuie să fie finanţarea filmului, înainte s-o sun, s-a lăudat Nora.

Caroline era impresionată. Fiica lui Steiner îi dăduse cu dragă inimă informaţii, promiţându-i să-i facă rost şi de materiale despre străbunicul Theodor. Dar avea nevoie de un răgaz. Toate lucrurile tatălui ei, în posesia căruia se afla moştenirea ornitologului, erau lăsate la păstrare într-un depozit. Evident, Steiner nu avea un domiciliu fix. Trăia cu

ce avea în geamantan și călătorea într-o mașină închiriată. Cam așa arăta prezentul său, trecutul fiind pus la conservare, într-un depozit.

– Până aici mi-a fost, a atacat Nora punctul culminant al relatării ei. Prin urmare am întrebat-o cum și unde pot lua legătura cu tatăl ei. Aici, Nora a introdus iarăși una dintre renumitele ei pauze dramatice. Și atunci s-a terminat, a dat-o în fapt.

– Ce s-a terminat? a întrebat-o Caroline, derutată.

– Discuția, i-a explicat Nora.

– Pentru că i-ați cerut un număr de contact? s-a mirat Caroline.

– Când am întrebat-o direct de Thomas Steiner, a înțeles pe loc că treaba cu filmul era o gargară. El nu stă de vorbă cu presa, mi-a zis, și a închis pe loc. Domnul acesta are ceva de ascuns. Absolut sigur.

– Ce reacție stranie, a comentat Caroline.

Dar Nora nu ajunsese la capătul povestirii:

– Mâine primesc vești din Frankfurt. Acolo apar ultimele știri despre el.

– Bine lucrat! a lăudat-o Caroline. Vă rog să mă sunați când aflați mai mult.

Biografia lui Steiner prindea contur. Avea rude și un trecut sportiv și de familie. Împinsă de curiozitate, a scris pe computer numele fiicei lui Steiner: Alissa. Spre deosebire de secretosul ei părinte, tânăra își expusese online jumătate din viață. De pe Facebook puteai să afli că se născuse la Frankfurt, ce școli urmase și la ce studii renunțase și că în momentul de față producea concepte online pentru firme de publicitate. În fotografia de profil apărea îmbrăcată în mireasă, cu tot cu mirele ei. Un link te ducea și pe contul de YouTube. Oricine ajungea acolo din întâmplare sau cu intenție putea accesa amintirile personale ale

Alissei în format video. *Dansul miresei cu tatăl ei* era unul dintre titluri: tânăra îl trăgea cu de-a sila pe Thomas Steiner în ring, ca să danseze, conform tradiției. Steiner se adresa orchestrei, cu prefăcută disperare, strigând: „Habar n-am ce cântați. Eu acum dansez tangou. La vals am chiulit de la școala de dans."

Se vedea limpede că tatăl și fiica se înțelegeau de minune. Caroline s-a amuzat de exuberanța și fericirea lui Steiner, de îndrăzneala coregrafică și de mișcările lui, departe de orice canon. Nici vorbă de tangou. Freestyle, mai degrabă. Thomas Steiner pusese stăpânire pe toată sala de dans. Și toți invitații făcuseră cerc în jurul perechii și băteau din palme. Pe Steiner îl încântau gesturile generoase și atenția doamnelor din jur și duelul cu fiica sa. Se afla în centrul atenției, cocoșul din mijlocul ogrăzii, asupra căruia se îndreptau toate privirile. Ipostază bine cunoscută ei. După reacția celorlalte doamne de marți. Caroline a început să râdă, fără voie. Steiner știa să se înconjoare de o aură de intangibilitate și de mister. Și se purta neconvențional. Poate asta îl făcea atât de atrăgător.

Caroline s-a apropiat din nou de fereastră. Focul se stinsese. A distins, ca într-un joc de umbre, cum Eva se ridică cu greu de pe locul ei. Să fi fost de vină piciorul, care nu o putea susține? Sau vinul roșu? Să fi fost intenționat? Sau toate la un loc? Cert este că nu se ținea bine pe picioare. Iar Steiner nu mai putea să facă altceva decât să o cuprindă pe Eva cu un braț, sprijinind-o să nu cadă. Eva și-a lăsat capul pe umărul lui. Și apoi a făcut ceva de care Caroline nu ar fi crezut-o niciodată în stare. L-a îmbrățișat și l-a sărutat. Pur și simplu. Imaginea a surprins-o pe Caroline ca o lovitură.

47

Şi acum? Gustul neplăcut din gură nu-i dispăruse nici a doua zi. Caroline pornise în turul ei de alergare matinală, hotărâtă să-şi cureţe din minte imaginea perechii îmbrăţişate. Spera ca mişcarea să o ajute să-şi limpezească gândurile. La radio se transmitea o primă estimare a pagubelor economice provocate de furtuna Lukas. Au luat cuvântul experţi în asigurări, reprezentanţi ai forţelor de intervenţie şi, la sfârşit, Bruno Schwarzer, care a vorbit în calitatea sa de locuitor în mult încercatul Birkow, dar şi de cel mai important antreprenor de construcţii din regiune: „Cele mai grave urmări au fost înlăturate", a informat el. „Satul este pregătit să găzduiască cea de-a şaptea ediţie a Turneului de bowling Birkow. Totul se află sub control."

Lui Caroline i-ar fi venit greu să spună aşa ceva. Ce atitudine să adopte faţă de Eva? Gândindu-se că ea fusese martoră la o întâmplare la care în mod normal nu ar fi trebuit să asiste. După accidentul de la şcoală, Eva, mamă a patru copii, intrase într-o stare de confuzie. Caroline nu-şi mai recunoştea prietena. Se prea poate ca acea experienţă, la un pas de moarte, să fi eliberat brusc o asemenea doză de adrenalină, încât avusese efectul unui trăsnet, instituind o nouă ordine în creierul ei. Dar asta o scuza pe ea, pe Caroline, să asiste în tăcere, ca un complice, la derapajul Evei? Sau s-ar fi cuvenit să discute totul pe faţă cu prietena ei? Când s-a apropiat de coliba pescărească, a constatat că nu doar ea era copleşită de probleme încă din zori. Steiner se afla şi el în plină acţiune, iar zâmbetul său obişnuit, superior-ironic, lăsase loc unei mine neliniştite. Portiera maşinii sale rămăsese deschisă, iar Steiner se agita prin parcare în sus şi în jos, cu telefonul la ureche.

– A pretins că vrea să facă un documentar despre bătrânul Theo? a întrebat el.

În vocea lui se strecurase îngrijorarea. Era evident că stătea de vorbă cu fiica sa care, în ciuda orei matinale, considerase necesar să-şi anunţe tatăl despre telefonul Norei.

– Seitz şi Partenerii, l-a auzit Caroline spunând. Aşa se cheamă biroul? Pe parteneri nu-i cunosc, doar pe Caroline Seitz.

Se înţelegea că Nora scăpase din vedere, în timpul investigaţiilor ei secrete, că numărul biroului de avocatură avea să apară pe display-ul unui telefon mobil, fiind uşor de stabilit cine sunase. Caroline s-a înfiorat, gândindu-se că în curând urma să i se justifice lui Steiner.

– Chestia asta are legătură cu misiunea mea din acest moment, a spus Steiner, clătinând din cap.

Caroline nu mai îndrăznea nici să respire. Poate că acum avea să afle dovada esenţială.

– Caroline Seitz este avocată, a liniştit-o Steiner pe fiica sa. O doamnă înţeleaptă, din păcate foarte înverşunată. Dacă nu sunt atent, iese totul la iveală, înainte de vreme.

Ce să iasă la iveală? Despre ce vorbea? Din păcate, Steiner a schimbat subiectul.

– Mai dau o tură prin parcul natural, o oră. Pe urmă dispar. Am adunat tot ce-mi trebuie.

Despre Eva şi seara din ajun n-a considerat necesar să pomenească o vorbă. Apoi s-a suit la volan şi a pornit. Se grăbea.

Lui Caroline îi tremurau genunchii. Îi plăcea acest bărbat, cu care urmărise păsările în zori, pe care îl studiase atât de intens în timpul jocului de-a pricoliciul, până se înflăcărase, care dansa cu atâta stil. Care, în acelaşi timp, o lua pe Eva în excursii, flirta cu ea lângă foc şi avea o misiune secretă.

Cu siguranță îi scăpase ceva când se strecurase în coliba pescărească, un indiciu important, chiar hotărâtor poate. Se lăsase păcălită de Steiner. Se lăsase atât de impresionată de tactica lui de apărare agresivă, încât nici nu putea să spună cum reușise să îndrepte percheziția ei improvizată într-o direcție care îl avantaja negreșit. Era momentul să mai facă o încercare. De data asta, era sigură, avea să descopere ceva.

48

Caroline a pornit, însoțită de Kiki, spre coliba pescărească. Și cu cheia de rezervă și cu Greta. Kiki trăgea de o coardă mașinuța roșu-aprins în care stătea fiica ei. În rulotă, Greta, bucuroasă de viteza cu care înaintau, transporta o rățușcă de cauciuc.

– Nu am apucat nici măcar să punem de micul dejun, se plângea Kiki, care nici nu se trezise de tot.

Miercurea aveau pâine proaspătă la magazinul cooperativei. Estelle s-a arătat dispusă să treacă pe la benzinărie, în plimbarea ei matinală cu Oskar.

– Stai de planton, i-a cerut Caroline prietenei sale, nedorind sub niciun motiv să repete greșelile de prima oară. Nu știi cât de repede se întoarce Steiner. Dacă vine, este suficient să fluieri, i-a zis ea.

– Nu știu să fluier, a zis Kiki, ridicând din umeri. N-am avut în viața mea nevoie să fluier după cineva.

Greta a apăsat cu putere pe claxonul mașinuței ei.

– Merge și claxonul, a hotărât Caroline.

– În sfârșit, o investiție corectă, s-a bucurat Kiki. Claxonul cel nou l-am cumpărat abia acum o săptămână, dintr-un talcioc. Cu douăzeci de cenți.

Precaută, Caroline s-a mai uitat o dată în jur, înainte să intre pentru a doua oară în colibă. Steiner făcuse toate pregătirile de plecare. Lui Caroline nici nu i-a trecut prin cap să-i pornească laptopul. Era convinsă că Steiner își pusese o parolă sigură. Ar fi fost o temă potrivită pentru Frido Jr. Bagajul lui Steiner aștepta într-un colț. De mirare, geamantanul din piele nu era încuiat și vechea închizătoare s-a deschis fără probleme. Pantalonii lui Steiner stăteau bine întinși, perfect pliați la dungă, cămășile pedant împăturite, cu banda de nasturi în jos și învelite frumos în hârtie fină, curelele atent rulate. Steiner nu era la cheremul niciunei crize existențiale. Caroline a ridicat hainele din geamantan cu atenție. La fund, un dosar. A frunzărit grăbită printre hârtii. Traseul urmat de Steiner în ultimele săptămâni putea fi urmărit cu ușurință: kilometrii parcurși, predilecția sa pentru hoteluri anonime, ale marilor lanțuri, plata cu bani gheață și restaurante cu bucătărie ca la mama acasă. Și, alături, bilete de intrare în muzee, de cinematograf, voucher de acces la Internet și diverse articole de ziar. Cel dintâi, despre un psihiatru din Frankfurt. Dar înainte să apuce să le citească și pe celelalte, s-a auzit claxonul Gretei. De mai multe ori, în șir. Nervos și sacadat. Pe Caroline au trecut-o toate apele. Hainele. Înapoi în geamantan. Cât mai repede cu putință. Constatând că zadarnic ar fi sperat să le pună la loc atât de ordonat ca Steiner.

– A fost o alarmă de probă, a răsunat de afară vocea veselă a lui Kiki. Am vrut să fiu sigură că se aude bine claxonul.

Kiki nu era bună de detectiv amator. Iar Caroline, cu atât mai puțin.

49

Kiki privea în jur, cuprinsă de neliniște. Departe de ea gândul să spioneze pe cineva. Lasă-i și pe alții să-și trăiască viața și ține-ți gura, asta era deviza ei. Nu trebuie să le știi mereu pe toate. După cum constatase întotdeauna, ceea ce trebuia să se întâmple se întâmpla oricum, și nici iarba nu creștea mai repede dacă trăgeai de ea. Din cabană și-a făcut apariția Caroline. Evident, găsise ceva.

– Îți sugerează ceva hârtiile lui Steiner? a întrebat Caroline, punându-i lui Kiki dosarul în mână.

Kiki a avut o tresărire încă de la prima factură de hotel:

– La Hilden se află fundația care se ocupă de lame. A continuat să frunzărească, bănuitor, descoperind și alte lucruri cunoscute: Muzeul? Acolo am fost anul trecut, la expoziția finanțată de fundația lui Estelle.

Singura în stare să le dea informații certe ar fi fost Estelle. Dar ea nu se întorsese încă din plimbarea de dimineață.

Kiki mai dăduse peste ceva. Pe spatele paginii despre psihiatru se ascunsese un interviu cu Arthur Heinemann, care vorbea despre criza financiară. *Unde mai există o siguranță pentru banii noștri?*, suna titlul articolului.

– Oare ar fi cu putință ca Steiner să fi avut în vizor imperiul farmaceutic? s-a întrebat Kiki.

– Poate că mă interesează una dintre prietenele dumneavoastră. Cam așa a zis odată, și-a amintit Caroline.

Apoi s-a oprit brusc. Trosnise o creangă? Se apropiau pași?

Pentru prima oară, Kiki regreta că nu-l ascultase pe Max când o sfătuise să-și ia un câine de pază, pentru multele nopți de singurătate, nevoită să le petreacă fără el. Răspunsul ei rămăsese mereu același: „Eu nu vreau câine. Eu te vreau pe tine."

Acum regreta că nu avea alături un apărător de nădejde: un câine bun are capacitatea să deosebească prietenul de dușman, este statornic, credincios, cu nervi de oțel și gata să-și apere stăpâna, în orice situație. Kiki nu avea câine. Îl avea pe Elvis. Cocoșul ei egocentric nu fusese înzestrat cu niciuna dintre aceste virtuți. Și totuși era câinele de pază perfect. I-a atras atenția lui Kiki că se înșela, cu un cucurigu răgușit. Cineva se apropia de colibă. Kiki a luat-o pe Greta și s-au ascuns, prudent, iar Caroline nici nu mai respira. Din spatele tufișurilor a apărut un oaspete neașteptat. Eva. N-a fost greu de ghicit, după figura ei speriată, cât de stânjenită era să dea ochii cu prietenele ei, în preajma colibei.

– Piciorul tău se simte mai bine? s-a interesat Caroline pe un ton ironic.

– Se simte nemaipomenit, în comparație cu capul, a schițat Eva o glumă.

– Ai o migrenă și s-a rupt și filmul? a întrebat-o Kiki, compătimitor.

Nimănui nu-i scăpase că pe Eva o luase rău apa, cu o seară în urmă.

– Îmi amintesc că a fost un foc. Și pricoliciul. Și vinul roșu..., a recapitulat Eva.

– În cazul în care este nevoie să ți se aducă aminte, te-am văzut ieri-seară, cu Steiner, a intervenit Caroline.

– Acum mă spionezi și pe mine? a întrebat-o Eva, întunecându-se la față.

– Pe mine nu mă interesează aspectul moral, a atacat-o Caroline cu toată duritatea. Nu mă interesează ce faci tu, însă omul ăsta ne învrăjbește pe toate.

– Eu nu mă tem de el, i-a replicat Eva, dându-și ochii peste cap. Sau nu foarte tare.

Schimbul de replici căpătase accente aspre. Kiki nu înțelegea nimic din discuția lor. De când o avea pe Greta,

Kiki mergea mult mai devreme la culcare. Ratase astfel și cele mai fierbinți întâmplări ale nopții din urmă.

– Despre ce ați discutat ieri? Te-a întrebat ceva? a vrut să știe Caroline, pe tonul pe care altfel nu îl aborda decât în sala de judecată.

– Toată seara am discutat doar despre tine, nu s-a lăsat Eva mai prejos. Iar acum venisem să-i mai povestesc câte ceva despre foștii tăi bărbați. Nici nu ne putem dori ceva mai bun decât să vorbim despre tine toată ziua.

– Poate că nu eu sunt ținta. Ci Estelle, a întrerupt-o Caroline.

Eva era depășită. De toate și de toți, însă în primul rând de duritatea atacului venit din partea lui Caroline.

– Am stat de vorbă firesc, s-a apărat ea. Atât și nimic mai mult.

– El întreabă și tu răspunzi, a ghicit Caroline, în timp ce Eva prefera să tacă, fără să o ajute deloc. Ce i-ai povestit? a insistat ea, de neoprit.

– Nu sunt datoare să-ți dau socoteală, a sfidat-o Eva.

Kiki a preferat să nu se amestece, cu sentimentul că îi lipseau piese importante din acel joc de puzzle, și prin urmare nu avea cum înțelege prea mult.

– Steiner ți-a pus vreo întrebare legată de Estelle? a insistat Caroline.

– Nu ești în toate mințile, a murmurat Eva.

Discuția lor a fost întreruptă de un chelălăit înfiorător. Oskar traversa grădina ca o furtună, cu Judith pe urmele lui. Lesa îi rămăsese agățată în jurul gâtului. Bietul pudel avea botul larg deschis și gâfâia și tremura din tot corpul. Cu blana murdară, plină de scaieți, și labele însângerate de alergătură. Ceva trebuie să-l fi speriat de moarte.

– Oskar a venit singur acasă, le-a spus Judith, fără să-și poată ascunde neliniștea. A văzut-o vreuna dintre voi pe Estelle? Trebuia de mult să se întoarcă de la benzinărie.

S-a aşternut tăcerea. Şi spaima. Şi, în liniştea lăsată, s-a auzit deodată mărturisirea ruşinată a Evei:

– Domnul Steiner s-a interesat de mai multe ori de Estelle. Şi de afacerile ei.

– Dacă păţeşte ceva, să ştii că tu eşti de vină, a acuzat-o Caroline, furioasă peste măsură.

50

Estelle era pe cale să izbucnească în lacrimi. Şi ziua începuse atât de frumos. Se trezise scăldată în raze de soare, făcuse un duş fierbinte şi se îmbrăcase într-o rochie lungă, de vară. După atâta săpat şi cărat pământ simţea nevoia de puţin lux. Chiar dacă ţinta ei era doar benzinăria Minol, ca să cumpere pâine. Cocoţată pe pantofi cu toc şi cu Oskar alături de ea, a străbătut uliţa principală ca pe catwalk, la Paris. Estelle adusese la Birkow o undă de *glamour*. S-a întâmplat când mai avea doar o sută cincizeci de metri până la benzinăria Minol. În faţă, o maşină care livra marfă ocupa tot orizontul, iar în spate o altă maşină bloca orice cale de scăpare. Iar ea nu îşi imagina nimic rău. Până nu a fost prea târziu. Pudelul regal urla de ţi se frângea inima. Se treziseră faţă în faţă cu duşmanul, iar Estelle înţelegea prea bine panica lui Oskar: un taur mare, gras şi nesimţit le tăia calea. În spatele lui tropăia vecinul Möller.

– El este Luis, nu face niciun rău, a liniştit-o ţăranul cel ursuz, cât putea el de convingător.

Luis nu părea conştient de blândeţea sa. Estelle l-a tras pe Oskar mai aproape şi a încercat să se strecoare, cu el cu tot, pe lângă monstru. Oskar lătra şi se smucea. Luis scurma cu copita din faţă, ca şi cum ar fi fost gata să se

avânte în orice clipă. Taurul stătuse câteva săptămâni izolat pe o pășune de la celălalt capăt al satului, în pregătiri de montă. Și acum pudelul agitat, de oraș, trezea cele mai afurisite instincte în animalul doldora de testosteron. Ajuns la capătul răbdării, Luis și-a plecat creștetul și coarnele și a mugit din străfundul grumazului. Oskar a făcut un salt disperat, s-a smuls din mâinile lui Estelle și a dispărut. Asta se întâmplase în urmă cu o jumătate de oră.

De atunci, Estelle rătăcea prin sat desculță și disperată, în căutarea pudelului ei. Cu pantofii legănându-i-se într-o mână. Ușor de înțeles, Louboutin-ii erau total neindicați în acțiunile de salvare. Sătenii prietenoși se grăbeau să-i dea tot felul de azimuturi – îl văzuseră sigur pe Oskar ba aici, ba dincolo, ba nicăieri. Un grup de popicari din Schwerin, sosiți cei dintâi să participe la Birkow Cup, erau convinși că-l zăriseră pe Oskar alergând după căprioare, pe câmp. Estelle avea îndoielile ei. Oskar era câine de oraș, cu totul și cu totul. Și prefera asfaltul, nu cărările nesigure, în general el fiind cel hăituit de alte animale. Se temea ca nu cumva Oskar să fi pornit pe autostradă, spre Köln. Apoi l-a întâlnit pe Rico, aflat în drum spre școala Sandkrug, care i-a oferit lui Estelle bicicleta lui. Fără măcar să-i ceară bani: „E din partea casei", i-a spus, mărinimos.

Estelle și-a înnodat poalele rochiei lungi și s-a avântat pe bicicletă. Atât cât era posibil într-o ținută festivă, de societate.

Apăsa energic pedalele, cu senzația că înaintează prea încet, că a ieșit în afara timpului. Era cel mai lent participant la trafic și cel mai nefericit. Trecea, fără să bage în seamă, pe lângă pășunile domol vălurite, cărările poetice și lanurile galbene de rapiță din jurul Birkowului. Nu-și dorea decât să îl găsească pe Oskar. La câțiva kilometri în afara satului, a început să-i sune telefonul. Estelle era

înnebunită să facă totul, în același timp. Să-l caute pe Oskar, să-și scoată mobilul din buzunar, să vorbească și să meargă pe bicicletă. Multitasking cu handicap. Și în timp ce își ducea telefonul la ureche a fost cât pe ce să se răstoarne.

– Oskar s-a întors la noi, epuizat, a auzit o voce îngrijorată. Era Caroline. Tu ce faci, ești bine?

– Slavă Domnului, a gemut Estelle, ușurată. Eram convinsă că trebuie să alerg după el tot restul concediului.

– Tocmai am fost la Steiner în cameră, a continuat Caroline, direct. Unde am găsit articole despre Arthur și despre activitatea lui. Din câte se pare, este extrem de interesat de toate treburile tale... ești în vizorul lui.

O frână bruscă a pus capăt conversației, pe cât de abrupt, pe atât de dureros. Estelle a decolat în față, izbindu-se cu stomacul de coarne. Telefonul i-a zburat din mână, aterizând cu un zgomot sec pe asfalt. I-a trebuit o clipă să înțeleagă că nodul făcut de ea în poalele rochiei se desfăcuse pe nesimțite, iar materialul se agățase în lanț, blocând bicicleta. A reușit cu greu să-și recapete echilibrul, evitând căzătura în ultima clipă. Iar apoi a început să tragă cu disperare de materialul ce rămăsese prins în lanț, nereușind decât să agraveze urmările accidentului, blocând mecanismul cu totul. Complet nepriceputã cum era, nu îi mai rămăsese decât să bombăne la nesfârșit.

Afurisită mai era viața la țară. La Köln ar fi fost mii de trecători care i-ar fi sărit în ajutor. Aici nu mișca nimeni. Nu ar fi putut decât să își scoată rochia cu totul și să o pornească spre casă doar în lenjerie intimă, cale de kilometri. Dar după taurul pregătit de împerechere pe care îl stârniseră ceva mai devreme, considera suficient pentru o zi.

Și-a pescuit anevoie mobilul de pe jos, făcând un adevărat balet. Bicicleta se ținea după ea, ca bila prinsă de piciorul unui ocnaș. Zadarnic, însă, telefonul era mort.

Speranțele ei au revenit odată cu zgomotul unui motor, ce se auzea tot mai aproape. În fine. Era salvată. Dar la apropierea mașinii, nu a mai fost la fel de sigură că trebuia să se bucure. În fața ei a frânat Steiner.

Bărbatul a coborât geamul mașinii și a măsurat-o critic:

– Ce faceți aici?

– Mă antrenez pentru triatlon, a parat Estelle, reușind să își ascundă sentimentul de nesiguranță pe care îl avea în prezența bărbatului. După ce închei proba de ciclism, străbat înot cele o mie de lacuri.

Pe Steiner îl interesau ocupațiile ei? Cum așa? Nu trebuia să se trădeze că aflase. Însă Steiner coborâse și își făcea de lucru cu lanțul și cu rochia. Apoi a renunțat și el, neputincios.

– Ar fi bine să vă scoateți rochia și gata, i-a propus el. Vă iau cu mine, în mașină.

– Și mai ce? s-a împotrivit Estelle.

Nu știa ce anume îi stârnește mai mult spasmele din stomac. Urma roșie lăsată pe abdomen de coarnele bicicletei, perspectiva ca un bărbat străin să-i vadă lenjeria modelatoare, deloc sexy, ori telefonul lui Caroline. Și a început să caute prin buzunare ceva cu care ar fi putut să se apere. Dar nu avea decât gustări pentru Oskar. Biscuiții în formă de os i-ar fi servit prea puțin la intimidarea lui Steiner, dacă s-ar fi ajuns până acolo.

– Atunci nu mai există decât o metodă, a hotărât Steiner, deschizând portbagajul.

Când s-a întors din nou spre ea, în mână îi scânteia argintiu un cuțit de vânătoare cu o lamă respectabilă. Apoi s-a apropiat încet.

Estelle simțea că i se moaie genunchii. Oare nu cumva Caroline avea dreptate și Steiner nu era nici pe departe așa de nevinovat pe cât voia să pară? Dacă avea cu adevărat

un plan secret? Dacă se pregătea să îi facă ceva, ea nu avea nicio şansă să scape. De la un om echipat cu un cuţit de vânătoare te puteai aştepta să aibă şi bandă adezivă şi cătuşe.

– Nu-s bună de ostatic, a îngăimat ea, pe negândite. Vă luaţi un bucluc pe cap, dacă mă răpiţi. Vorbesc fără încetare, fac glume nesărate şi sforăi noaptea.

– Nu vă faceţi griji. În privinţa asta nu ne deosebim, a râs Steiner.

Estelle s-a întrebat ce-o fi vrut să spună.

51

Nu tu mesaj de robot, nu tu semnal de apel, nu tu nimic. Telefonul lui Estelle era mort.

– Rico i-a împrumutat o bicicletă, ca să-l caute pe Oskar, le-a spus Kiki. Iar la benzinăria Minol nu a apucat să ajungă.

Dăduse telefoane la jumătate de Birkow. Trecuse mai mult de o oră şi tot nu aveau nicio veste de la Estelle, în schimb soarta le dădea o grămadă de semne. Şi de îngrijorare, şi de simpatie. Mai întâi furtuna, acum o turistă dispărută fără urmă. În sat nu mai domnise atâta zarvă din 1846, când trei dintre fiii lui porniseră spre adâncul codrului cu arma în mână, cu înflăcărare vânătorească şi curaj eroic, ca să termine un lup care făcea ravagii. Iar acum se făcuse nevăzut şi Steiner, iniţial atât de grăbit să se întoarcă acasă.

– Oskar, unde este Estelle? Haide, caută, a încercat Judith să-l anime pe pudelul tăvălit.

Modelul de lux Oskar, lovit din greu după întâlnirea nedorită cu taurul Luis, nu avea nici cel mai mic talent

pentru o carieră de câine de vânătoare. S-a retras într-un colț, cu coada între picioare, hotărât să nu mai calce niciodată în lumea ostilă de afară.

Eva mai avea însă speranțe că totul se va limpezi:

– Pun pariu că Estelle o să apară senină, în orice moment, și o să râdă de noi că ne-am făcut atâtea griji.

– Poate s-o fi dus la bancă? Să întrebe de cardurile blocate? a zis Kiki.

– Pe bicicletă? Niciodată, a fost de părere Judith. Nu s-ar duce acolo decât în limuzină, ca să fie limpede din start că problema ei cu cardurile nu poate fi decât o eroare.

Și atunci s-a petrecut exact așa cum prevestise Judith. Cazul Steiner s-a transformat într-o probă de anduranță pentru doamnele de marți.

– Ți-am spus de nenumărate ori că Steiner nu este în regulă, a atacat-o Caroline pe Eva. Dar trebuia să îți consumi *midlife crisis* posttraumatică, prin care treci.

– Și tu te-ai ținut după el, i-a răspuns Eva, fără să se lase mai prejos. Ca să observi păsările. De parcă exact asta te interesa.

– Aveam eu un motiv al meu, i-a atras atenția Caroline.

– Gelozia? a contrat-o Eva.

– Dacă prietena noastră Kiki și-ar ține ordine în acte, am ști și noi mai multe, s-a amestecat și Judith. Dar nu l-a pus să completeze nici măcar un formular de înregistrare, la sosire.

– Acum eu sunt de vină, s-a revoltat Kiki. Deși am cel mai puțin de-a face cu Steiner.

Și au început să își reproșeze una alteia câte în lună și stele, în flux continuu. Iar când discuția a căpătat accente dramatice, Judith a venit cu o idee:

– Poate că n-a mai avut chef de noi, din cauza stresului permanent.

Caroline a stat puțin să se gândească: întâlnești uneori oameni care apoi dispar, pur și simplu. Însă Estelle? Niciodată.

– A plecat fără haine de schimb și fără crema antirid. Nu avea cum să-și fi plănuit o călătorie mai lungă, a completat Kiki, care era cam de aceeași părere.

– Este adevărul-adevărat: în loc să fim umăr la umăr, ne facem reproșuri una alteia, a revenit Judith la vechea ei idee.

Zbârnâitul strident al telefonului lui Caroline a pus capăt discuției. Din păcate nu era Estelle. Apelul venea de la biroul de avocatură. Caroline a pornit difuzorul aparatului ei, ca să audă toate ce aflase Nora despre Steiner.

– A fost în autoritatea financiară, a început stagiara din biroul ei. O carieră clasică: mai întâi în serviciul de evaluări, pe urmă în audit, autoritatea de penalități, iar mai târziu în anchete. Ultima oară a desființat o bancă din Frankfurt.

– Funcționar financiar, a repetat Eva. Asta înțelegea el prin pasiunea pentru numerologie.

Părea dezamăgită. Steiner era un om al cifrelor, la fel ca Frido. Caroline suspecta că Eva ar fi preferat un aventurier fără domiciliu stabil. Însă povestea părea să capete un sens. Poate că serviciul de investigații fiscale era pe urmele lui Arthur Heinemann? Toate indiciile duceau în această direcție: călătoriile lui Steiner pe harta proiectelor de investiție ale fundației, problemele interne din imperiul farmaceutic, cardurile blocate, aluziile la dificultăți financiare. Un singur lucru nu se potrivea.

– Anchetatorii fiscali acționează de obicei în pereche, le-a atras atenția Caroline. Există întotdeauna și un martor.

– Acum doi ani l-au dat afară. Demis fără preaviz, a adăugat Nora.

– Cu ce l-au prins? a insistat Caroline, știind prea bine că, în cazul funcționarilor publici, destituirea se poate face doar în urma unei proceduri disciplinare.

– Nimeni nu a vrut să vorbească, dar până la urmă am dat de un fir, s-a mândrit Nora, introducând apoi una din bine cunoscutele ei pauze, lăsându-le răgazul de speculații, de ipoteze și de enervare.

În cele din urmă, Caroline și-a ieșit din fire:

– Nora, dacă nu vorbiți acum, în clipa asta, vă paște aceeași soartă ca pe Steiner.

Tânăra și-a jucat atuul, savurând din plin momentul:

– Am făcut rost de raportul psihiatric care a dus la demiterea lui.

– Asemenea documente au regim de confidențialitate, a obiectat Eva.

Dar Nora avea și de data asta un răspuns pregătit:

– În controalele lui la Frankfurt, Steiner și-a făcut dușmani puternici. Cineva a făcut în așa fel încât certificatul să ajungă la banca pe care tocmai o verifica. Și de acolo s-a răspândit în multe alte locuri. Pur și simplu sunt prea mulți cei pe care Steiner i-a călcat pe nervi, cu investigațiile lui exagerat de meticuloase.

Caroline a simțit o strângere de inimă. Steiner era un caz psihiatric? Amănuntele citate de Nora din certificat o îngrijorau. Era vorba despre tulburare adaptativă, paranoic-obsesivă, de invidie socială patologică, de ură cu rădăcini adânci împotriva celor cu venituri mari și de comportament agresiv. Îi urmărise cu înverșunare pe clienții băncii chiar și după încheierea oficială a investigației. Expertul se aștepta la existența unor energii criminale latente și a unor intenții de a recurge la extorcare.

– I se spunea câinele de luptă, a povestit Nora. Odată ce se implica într-un caz, nimic nu îl mai putea împiedica să-și sfâșie victima.

– Pricoliciul, a şoptit Judith.

Şantaj? Violenţă? Ură şi invidie? Caroline se străduia să alcătuiască din toate aceste informaţii o imagine coerentă, în concordanţă cu propria ei experienţă în ce-l privea pe Steiner. Oare era pe urmele lui Estelle, ca să evalueze cu ce profit ar putea să se aleagă de pe urma ei?

Nici presupunerile lui Kiki nu erau departe:

– O fi pornit un război personal împotriva firmei Heinemann?

– Incapacitate permanentă de îndeplinire a îndatoririlor, a repetat Caroline concluzia finală a psihiatrului. Trebuie să fie ceva foarte serios la mijloc, altfel nu foloseşte nimeni o asemenea formulare.

După toate aceste dezvăluiri, Eva era complet distrusă:

– Am crezut sincer că se interesează de mine, a recunoscut ea cu tristeţe.

– Trebuie să facem ceva, a intervenit Judith.

– Mă duc să o caut pe Estelle, a zis Eva hotărâtă să-şi repare greşeala, întinzând mâna după jachetă. Undeva trebuie să fie.

Deodată, s-a auzit un zgomot. Cineva deschisese uşa casei. Doamnele de marţi au ieşit în fugă pe culoar. Şi apoi, dezamăgire. Nu era Estelle. Ci Rico. Meşterul funcţiona după un orar excentric, apărea şi dispărea în cele mai greu de imaginat momente. Pe Estelle nu o mai văzuse, din clipa în care îi dăduse bicicleta, în schimb acum flutura un bilet.

– Am făcut o analiză a stricăciunilor. Dacă se poate duce cineva până la OBI, să cumpere câteva lucruri...

Cum nimeni nu a reacţionat, Rico s-a mulţumit să-i lase lui Kiki tabelul de costuri.

– Daţi-mi un telefon, când aveţi toate materialele, i-a spus. Şi apoi, într-o zi, prin acoperişul dumneavoastră nu va mai trece apa.

Kiki şi-a pus biletul în buzunar, fără să-i arunce nicio privire. Estelle dispăruse. Ce mai conta gaura din acoperiş?

52

– Aşa nu rezolvăm nimic! Dacă începem să alergăm în toate părţile, ca nişte găini fără cap, n-o mai găsim niciodată pe Estelle, a strigat Caroline în urma prietenelor ei. Trebuie să facem un plan.

Dar fiecare avea planul său. Amestecul de supărare, reproşuri reciproce şi îngrijorare le împiedica să acţioneze coordonat. Judith îşi urma intuiţia, Eva drumul asfaltat, iar Kiki a pornit-o spre benzinăria Minol, ca să recruteze de acolo câţiva voluntari.

– Un personaj unic, aşa cum este Estelle, nu poate trece neobservat, era părerea unanimă a celor aflaţi în magazin.

Jumătate de sat o căuta pe Estelle. Dar Caroline prefera o altă abordare. Ea îl căuta pe Steiner. Unde putuse să dispară? Unde se întâlniseră drumurile celor doi, Estelle şi Steiner? Neştiind de unde să înceapă, s-a pus să studieze o hartă a Parcului Naţional Müritz. Pe cei peste trei sute de kilometri pătraţi ai ei, această rezervaţie, cea mai mare ca suprafaţă din Germania, oferea adăpost la peste două sute paisprezece specii diferite de păsări. Poate ar fi trebuit să urmărească mai atent prelegerea ornitologică. Erau nenumărate posturi de observaţie, o mie de posibilităţi din care ar fi putut să aleagă Steiner. Doar un lucru era sigur: trebuia să fie vorba de o pasăre foarte rară. Cea de care se lăsase convins să-şi amâne plecarea.

Caroline îşi croia drum cu mouse-ul prin lumea aparte a observatorilor de păsări, care îşi anunţau reuşitele, clipă

de clipă, pe diverse forumuri. Acolo schimbau pasionații păreri despre repertoriul de triluri al mierlei, își căutau parteneri de călătorie în Peru și se certau în legătură cu identitatea unei păsări sau a alteia, ce apăreau în tot soiul de fotografii neclare. Lovitura a dat-o pe un blog dedicat exclusiv păsăretului din Parcul Național Müritz. „Unde clocește?" suna titlul unei postări de pe forum. Și dedesubt urma un articol scris de o entuziastă, care susținea că a văzut o cucuvaie pitică. Această specie de bufnițe pitice, a citit Caroline, se afla pe lista păsărilor pe cale de dispariție, existând primejdia ca în curând să mai apară numai în manuale. Reperarea ei, în parcul național, era o senzație. Bufnița pitică poate localiza sunete de înaltă frecvență, fiind un vânător neîntrecut. Are dimensiunile unui graur, dar atacă orice altă pasăre de talia ei. Țipătul grav, monoton, se aude de la un kilometru. Orice ornitolog care se respectă își dorește o asemenea experiență, mai exact să localizeze sursa țipătului și cuibul unei păsări cu adevărat rare.

Caroline s-a aplecat încă o dată asupra hărții, a trasat câte un cerc de circa un kilometru în jurul locurilor în care fusese auzită cucuvaia și a tras concluzia ce șosea trebuia să fi ales Steiner. Puterea ei de deducție nu a trădat-o. După nici douăzeci de minute, a descoperit bicicleta lui Rico la mai bine de trei kilometri de ieșirea din localitate. În șanț. De lanțul bicicletei atârna o bucată din materialul rochiei lui Estelle, tăiată cât se poate de îngrijit, cu un obiect ascuțit.

– Nu-i semn bun, s-a auzit o voce în spatele ei. Cine are foarfecă, în mijlocul pustietății?

Caroline s-a răsucit pe călcâie. Era Judith, care ajunsese acolo imediat după ea. Scor egal în cursa dintre intuiție și logică. Judith se simțea ușurată că nu trebuia să înfrunte

singură acea situație stranie. Și teama o ajutase să uite de cearta lor matinală.

– Se poate să mă fi înșelat, iar scena din poiana lupului să nu fi fost decât o prevestire palidă a celor ce ne mai așteaptă, a gândit ea.

Judith descoperise mai devreme mașina lui Steiner lăsată ceva mai încolo, într-o parcare. Amândouă au privit cu atenție în jur, derutate. Spre stânga pornea o cărare spre pădure, la dreapta se afla o poiană mlăștinoasă, iar dincolo de ea un brâu de stuf, lăsând să se ghicească lacul din spatele lui. Iar acolo unde ar fi trebuit să fie marginea lacului se înălța un foișor înalt, din lemn, deasupra desișului de stuf. Acolo să se fi dus Steiner și Estelle? Sau ce le putea aștepta la capătul potecii? Judith nu s-a încumetat mai departe.

– Eu nu sunt eroină. Și nici proastă, ca putorile alea din filmele horror, care se dau pe mâna psihopaților de bunăvoie.

Apoi a lăsat-o pe Caroline să o ia înainte, iar ea a pornit la câțiva metri în urma ei, adică la o distanță la care se simțea mai protejată, căutând împreună o cale sigură pe unde să traverseze zona mlăștinoasă plină de stuf. La fiecare pas pământul clefăia pofticios, ca și cum ar fi vrut să le înghită. Caroline tocmai își făcea praf cea de-a doua pereche de pantofi, dar Judith fusese mai deșteaptă și își luase cizmele de cauciuc. Îndepărtau precaut, cu mâna, stuful mai înalt ca ele. O rață care își făcuse cuib în desiș a zburat cuprinsă de panică. Biata pasăre era la fel de speriată ca ele. Calea devenea tot mai anevoioasă. Frunzele de stuf le crestau palmele, țânțarii le devorau fiecare bucățică de piele aflată la vedere, iar ele înaintau cu greu prin mâlul rece în care se afundau până la glezne. Caroline nu putea decât să spere că mlaștina nu avea să le înghită cu totul. Cu cât se îndepărtau de șosea, cu atât începeau să distingă

tot mai limpede, dincolo de foşnetul stufului bătut de vânt, ecoul a două voci.

– Aici sunt, nu? a exclamat Judith, panicată.

– Estelle, a strigat Caroline, eşti aici?

S-au apropiat, cu precauţie. Dar scena nu prezenta nimic ameninţător. Ci mai degrabă idilic. Steiner şi Estelle stăteau alături pe malul lacului şi scrutau depărtările, pierduţi în gândurile lor. La doar câţiva metri se vedea un pod de lemn, pe care Caroline şi Judith ar fi putut să ajungă până la ei cu picioarele uscate.

Estelle s-a întors spre prietenele sale.

– Uneori e bine să dispari, a spus ea. Aşa îţi dai seama cine e pe urmele tale, a mai adăugat fără niciun zâmbet, semn că situaţia era cât se poate de serioasă.

– Am crezut că ai păţit ceva, a spus Caroline, uitându-se îngrijorată, când la Steiner, când la Estelle.

– Chiar aşa este, a dat Estelle din cap şi apoi i-a răspuns lui Caroline la o întrebare, înainte de a-i fi pusă: îmi permiteţi să fac prezentările. Thomas Steiner, expert financiar independent.

– M-am săturat să mai fiu considerat un pricolici modern, a completat Steiner, prietenos.

– Sabine l-a angajat, le-a explicat Estelle. Ca să-mi cerceteze activităţile financiare.

Ca fost investigator fiscal, le-a explicat Estelle, Steiner era specializat în detectarea banilor pe care oamenii doreau să-i ascundă de fisc, de rude, de apropiaţi, de creduli, de foşti parteneri şi de moştenitori. Moştenitori ca Alexander Heinemann şi soţia lui, Sabine.

– Au bănuiala că, prin intermediul fundaţiei, scot sistematic averea din firmă.

– Şi? Asta faci? a întrebat-o Caroline cu toată seriozitatea.

– Bineînțeles că da, a recunoscut cinstit Estelle. De zeci de ani. Fundația nici nu servește altui scop. Ăsta și e scopul caritățiii. Să împarți.

– Sabine și Alexander Heinemann au impresia că Estelle se îmbogățește, a explicat Steiner. Spre paguba lor.

– Nu-i simplu să o scoți la capăt nici cu propriii copii. Dar încearcă să te înțelegi cu cei vitregi, convinși că le toci moștenirea, a comentat Estelle, epuizată.

Caroline a înțeles ce însemna asta. Nu era vorba doar de proiectul lui Kiki. Ci de tot. Avea să fie extrem de dificil să o lămurești pe cineva cu firea Sabinei de sensul fiecărei activități a fundației. Și a mai înțeles ceva. Steiner tocmai renunțase la tăcerea lui.

– Ceea ce faceți aici este generos, a admis el. Un asemenea proiect are dreptul la o șansă.

Estelle s-a ridicat, clătinând din cap.

– Unde vrei să te duci? a întrebat-o Judith.

– Trec pe la Möller, le-a anunțat Estelle. Dacă ajungi în mijlocul unei cirezi de vaci care rumegă, e ca o ședință de hipnoză. Trebuie să mă liniștesc, urgent. Altfel nu mai apuc ziua în care se va arăta Sabine aici.

53

Toate erau cu fundul în sus la școala Sandkrug. Efectul terapeutic al unei cirezi de vaci, se putea constata, rămânea mai degrabă de domeniul teoretic. Estelle se războia cu nora ei excedată de zel. Și cu Arthur.

Pusese în mișcare toate pârghiile posibile și pe jăratic jumătate de sat tirolez ca să reușească, într-un târziu, să

vorbească la telefon cu soțul ei. Dar aerul de munte și distanța de birou îl relaxaseră perfect.

– Convinge-o tu pe Sabine, i-a spus el. Eu nu am reușit.

Era apărător consecvent al ideii că, dacă te retragi, te retragi de tot. Pe urmă, i-a ținut o prelegere despre generațiile viitoare și spațiul care trebuie să li se acorde pentru a lua propriile lor decizii.

– Poate subapreciem îndatoririle care le revin copiilor, era de părere soțul ei. Cine știe cât îi costă să mențină competitivitatea imperiului.

Lui Estelle nu-i venea să-și creadă urechilor. După părerea lui Arthur, ei doi erau un fel de dinozauri cu incapacitate adaptativă, care nu mai țineau pasul cu vremurile și la fel de nepregătiți în fața primejdiilor viitorului ca uriașii preistorici.

– Privește-o ca pe o șansă, a consolat-o Arthur. Cu cât avem mai puține de făcut, cu atât ne putem bucura mai mult de această a doua primăvară a noastră.

Dar Estelle era la fel de furioasă.

– Primăvară pe naiba, bombănea ea. Arthur vrea să inaugurăm toamna vieții.

Nu considera deloc că sosise momentul.

– Ne apropiem cu pași repezi de încă un divorț, a concluzionat Caroline.

Dar Estelle a contrazis-o imediat:

– Și Arthur a avut o viață independentă, și eu la fel. Ăsta este secretul căsniciei noastre. Nu scapă el de mine.

Dar nici ea nu scăpa de noră.

– Sabine caută un pretext să desființeze fundația, s-a plâns ea. Face tot ce-i stă în putință să demonstreze că donațiile investite reprezintă pierderi de capital.

– Trebuie să ți-o faci prietenă, a sfătuit-o Judith. Prin energie negativă nu ajungi nicăieri.

Estelle s-a strâmbat, de parcă ar fi muşcat dintr-o lămâie.

– Ai nevoie de o tactică, a intervenit şi Caroline.

– Am nevoie de putere de decizie, a contrazis-o Estelle. Oamenii care au propus proiectele aprobate se bazează pe mine. Kiki se bazează pe mine.

Kiki a luat un aer jenat. În agitaţia provocată de dispariţia lui Estelle, tuturor le ieşise din minte că acoperişul avea o mare problemă. Şi a început să răsucească între degete, nehotărâtă, biletul cu devizul făcut de Rico. Poate că mai putea amâna puţin clipa adevărului.

– Cât de mult o să coste nici nu mai contează, a încercat Kiki să îşi păstreze umorul. Ce mai contează câţi bani nu am?

Nu-i rămânea decât speranţa că Sabine şi Estelle vor găsi o cale de apropiere.

– Poate îţi vine şi altă idee, în afară de a-i suci gâtul? a îndemnat-o Kiki.

Nu se gândea deloc la ea. Putea foarte bine să continue cu improvizaţiile. Însă nu voia să renunţe la ideea de a-i găzdui pe copiii din Köln.

– Ce altceva aş putea face? a zis Estelle. Să aştept ca timpul să le rezolve pe toate nici nu intră în discuţie. Atunci Sabine ar fi câştigătoare. Are jumătate din vârsta mea.

– Cine ştie, a intervenit Judith încercând să înviorezе puţin atmosfera, poate iese ceva bun din toată povestea asta. Uneori trebuie să faci un ocol ca să ajungi la ţintă. De trei ori la stânga înseamnă la dreapta.

– Nu vreau să mă ajute nimeni să dau colţul, a continuat Estelle cu aceeaşi furie. Absolut nimeni. Nici la stânga, nici la dreapta.

Judith a înţeles că nu era nevoie de cuvinte inutile. Poate ar fi fost bine să aştepte un moment mai calm ca să stea de vorbă cu prietenele ei. Şi, cum Kiki trebuia să intre de serviciu la benzinărie, şi-a găsit un pretext excelent de refugiu.

– Preiau eu schimbul tău, i-a spus lui Kiki pe un ton care nu putea fi contrazis. Tu ai suficiente de făcut aici.

54

La benzinăria Minol domnea o agitație neobișnuită. Kiki își făcuse minunat datoria, punând pe jar jumătate de sat. Moara de zvonuri funcționa la turație maximă. Doamnele de la oraș dădeau aripi fanteziei sătenilor din Birkow. Circulau știri despre un câine de rasă răpit, despre un șantaj și mașinațiuni cu iz penal. Judith a fost întâmpinată cu entuziasm. Toți voiau să audă amănunțit cum reușise ea să depisteze bicicleta, doar prin intuiție. Cazul Estelle reușise să-i strângă la un loc și pe noii și pe vechii locuitori din Birkow. Dar niciunul n-ar fi recunoscut că doar goana după senzațional îl mânase la benzinărie, așa că până și cei mai autentici fii ai satului se hotărâseră să își îngăduie o cumpărătură sau o tratație. Apăruse chiar și Peggy în persoană. Chipurile ca să se intereseze dacă printre sortimentele de la benzinărie nu putea fi inclus și vestitul lichior de ouă produs în familia ei. Din lapte condensat și Prima-Sprit, spirt natural de 96°, din Munții Metaliferi.

– Lichiorul meu de ouă, garanta ea, păstrează intact gustul din vremurile redegiste.

Și dacă tot venise acolo, și-a comandat o cafea, sugerându-le în treacăt tuturor să o roage pe Judith să le dea în cărți. Puțini au rezistat tentației.

Bătrâna doamnă Möller, din gospodăria învecinată cu școala Sandkrug, radioasă ca o gutuie uscată, a insistat să fie prima. Problema ei era tot dispariția unei persoane:

– Bărbatul meu s-a pierdut fără urmă, a început ea, pe un ton mustrător.

– L-am văzut în curte, când veneam aici, a asigurat-o Judith, neştiind unde bate.

– Nu-i vorba de moşul ăla morocănos, s-a plâns doamna Möller. Eu întreb unde este cel tânăr, care mi-a promis că va rămâne mereu alături de mine.

Judith şi-a întins cărţile. Răspunsul era cât se poate de limpede:

– S-a dus să o caute pe tânăra voioasă alături de care a stat în faţa altarului.

Şi, sigură pe sine, Judith i-a arătat ce distanţă separa cărţile care reprezentau bărbatul şi femeia în formaţia din faţa ei. Mai mult de atât nu avea habar ce i-ar mai fi putut spune. Pur şi simplu era incapabilă să ţină minte toate combinaţiile şi variantele.

– Soţul aşteaptă un semn de la dumneavoastră, a încercat Judith o interpretare generică, indicând mai întâi cartea „Nº 15 – deznodământ fericit în iubire" şi apoi „Nº 17 – primeşti un dar".

În jurul ei se adunaseră şase persoane, urmărind-o cu cea mai mare atenţie. Judith simţea că o trec toate apele. De fapt, era foarte simplu. Clientela ei, fără excepţie, spera la un viitor mai fericit şi la vremuri mai bune. Cine era ea să le răpească visurile? Când crezi suficient într-o profeţie, soarta îţi poate surâde.

Trebuie să pui întrebări, şi-a spus Judith. Pui întrebări, ca să pescuieşti informaţii suplimentare.

– Vă mai amintiţi de prima întâlnire cu soţul dumneavoastră? s-a lansat ea. Oare v-a adus un cadou...

– N-avea un ban, şi-a amintit ţăranca. Aşa că l-am invitat eu. La o îngheţată.

Judith a încercat să-şi acopere eroarea:

– Vedeți, despre asta vorbeam, a asigurat-o ea, din punctul lui de vedere, darul era prezența dumneavoastră. Vă caută, așa cum și dumneavoastră îl căutați pe el, a continuat, străduindu-se să găsească cele mai potrivite cuvinte.

Doamna Möller a măsurat-o neîncrezător.

– Trebuie să faceți un pas în întâmpinarea lui, s-a hotărât Judith să-i dea o indicație precisă. Ca atunci, cu înghețata. Așa se vor rezolva toate.

Basmele lui Judith au impresionat-o pe țărancă. La fel se întâmplase și cu Peggy, iar Judith simțea ce-și dorea să audă doamna Möller pentru ca să poată crede în propriul său noroc și să îndrăznească să își schimbe puțin viața. Iar în locul onorariului pentru serviciile de clarvăzătoare, Judith a pregătit o cutie de donații, destinate nu ei, ci proiectului lui Kiki. Spre deosebire de Kiki, mereu încrezătoare într-un final fericit, Judith se temea că imperiul farmaceutic se va retrage din orice acțiune caritabilă. În cazul în care ele nu vor găsi o tactică de convingere.

Localnicii nu aveau idee despre scopul donației lor. Kiki fusese atât de ocupată cu lucrările, încât până atunci nu avusese timp de investit în relațiile publice cu satul. „Când sunt gata", îi răsuna lui Judith în urechi formula magică rostită de Kiki. Dar „gata" nu exista. Nu exista în viața lui Kiki. Mai ales nu în viața lui Kiki.

Judith a preluat pe loc, în benzinărie, rolul de purtător de cuvânt al proiectului. Adevărații fii ai satului au auzit pentru prima oară că *bed & breakfast*-ul urma să devină cu mult mai mult decât o banală pensiune cu mic dejun. Au ascultat atent relatarea lui Judith despre inițiativa „O zi de vară pentru fiecare" și despre planul de a reda școlii Sandkrug rolul ei dintotdeauna, de centru viu al satului.

– De ce nu veniți să vedeți cum arată locul? i-a îndemnat.

Vechii locuitori din Birkow au reacționat cu mare reținere. Văzuseră prea mulți occidentali cu idei mărețe venind, dar mai ales plecând. Cine putea să știe cât va mai rezista și magazinul acesta, în cooperație? Și câtă răbdare vor mai avea și noii proprietari ai școlii? Așa tineri, cum erau. Sătenilor bine informați nu le scăpase că Rico fusese cel angajat de Kiki, și nu Bruno Schwarzer. Semn clar că nu stăteau prea bine cu finanțele. Și nu își doreau deloc să facă investiții emoționale în persoane aflate în pragul falimentului.

În loc de consimțământ, Peggy i-a pus lui Judith un bilet în mână:

– Poate că vă interesează.

Era un formular de înscriere la Birkow Cup. Judith a rămas cu privirile în gol. Bowling. Asta mai lipsea.

– Mai este loc pentru o echipă, a adăugat Peggy.

Judith a înțeles imediat mesajul. Tu, cel proaspăt sosit, aveai o șansă să fii văzut și ascultat doar dacă luai parte la tradițiile satului.

– Există și câștiguri, a promis Peggy.

Judith a sucit biletul pe toate fețele. Pe dos apăreau sponsorii și premiile acordate de ei. Văzând premiul cel mare, s-a luminat la față.

55

Caroline ezita. Să meargă mai departe? Să se oprească? Străbătea poteca spre coliba pescărească, dorindu-și să stea puțin de vorbă cu Steiner. Sau poate ar fi fost mai bine să renunțe. Rața din plastic a Gretei, uitată în mijlocul

drumului, a scutit-o să mai ia o hotărâre. Sub călcâiul lui Caroline, jucăria a scos un țipăt de groază, mai puternic decât o alarmă. Jenată, i-a făcut semn lui Steiner, care tocmai ieșise pe verandă, trăgând după el geamantanul, spre mașină. Nu era deloc surprins. Dimpotrivă. Pregătise pentru ea chiar și un cadou de rămas-bun.

– Am cumpărat-o astăzi de dimineață, de la punctul de informații al Parcului Național, i-a spus. Special pentru dumneavoastră.

Caroline a cercetat mirată broșura dedicată speciilor de păsări din acea regiune, care pe ultima copertă avea fixat un CD cu sunetele caracteristice scoase de ele.

– Să nu renunțați. Virtutea de a asculta cu atenție nu se bucură de prețuirea meritată, a sfătuit-o el.

Caroline înțelegea perfect aluzia lui. După ce ascultase relatarea lui Estelle, trecuse în revistă frază cu frază tot ce auzise de la Steiner. Și, trebuia să recunoască, primise de la el numai răspunsuri ce se potriveau realității, chiar dacă nu întotdeauna complete. Iar ea fusese atât de oarbă, și nu pusese preț pe nimic. Pradă propriilor sale temeri și prejudecăți, total incapabilă să mai perceapă ce se întâmplă în jur, cu adevărat. Judith se putea lăsa în voia simțurilor sale, în schimb intuiția lui Caroline se dovedise dezastruoasă. Ceva rămăsese totuși nelămurit:

– Și povestea cu slujba de la Ministerul Finanțelor, care-i adevărul?

– Ați găsit raportul psihiatric de pe Internet? a întrebat-o el oprindu-se în loc. Am cercetat puțin prea mult o anume bancă din Frankfurt, a recunoscut Steiner, după ce Caroline i-a confirmat cu un gest. Președintele consiliului avea relații bune în minister.

Mărturisirea lui corespundea cu rezultatul investigațiilor făcute de Nora.

– Acțiunea mea împotriva concedierii este încă pe rol. Trei dintre colegii mei au câștigat procesele, fiind vorba tot de certificate psihiatrice de circumstanță.

Caroline nu avea niciun motiv să se îndoiască.

– Îmi pare rău, a spus ea, rușinată.

– E-n regulă, a consolat-o Steiner. Atât timp cât îmi promiteți că data viitoare o să-mi împăturiți cum se cuvine cămășile.

Caroline a zâmbit stânjenită.

– De ce ați stat aici atât de mult? Pentru pescuit? Excursii? Ceva nu se leagă.

– Am vizitat patruzeci și patru de instituții și de proiecte în care a investit lanțul farmaceutic, în ultimii ani. Așa că meritam și eu puțină odihnă. Mai ales când încă nu știi unde te va purta următorul contract. De când cu povestea din Frankfurt, am renunțat la un domiciliu stabil.

În mintea lui Caroline se învălmășeau o mulțime de întrebări la care și-ar fi dorit un răspuns: ce-a fost cu Eva, sărutul...

– ...și tot restul, a completat-o Steiner, perfect conștient de gândurile ei, puteți mai bine să vă întrebați prietena. Ea vă poate explica totul.

– Dacă tot vedeți prin mine ca prin sticlă, nu mi-ați putea acorda și puțină îngăduință?

– Când o să îmi vină din nou chef de ceartă, vă pot telefona? Cred că avem în comun mult mai mult decât vă imaginați, i-a spus Steiner, neașteptat de prietenos.

A fost cel mai frumos lucru auzit de Caroline de la el, de când se cunoșteau. Și se prea poate să-i fi dat un răspuns la fel de prietenos, dacă nu i-ar fi sunat telefonul, chiar în acea clipă. Nici n-a fost nevoie să se uite. Era urmăritorul ei anonim. Și, pe loc, același sentiment de neajutorare.

Pornea din nou de la zero în căutarea necunoscutului care o pândea din umbră.

Caroline a răspuns la telefon, a apucat rața, a apropiat-o de microfon și a strâns-o cu toată puterea, mângâindu-se cu gândul că îi spărsese timpanul.

– Și paranoicii au dușmanii lor, s-a scuzat ea.

– Dacă mi-ați cere o părere, v-aș recomanda un sejur la Hilden. O terapie de o săptămână în mijlocul turmei de lame are darul să te readucă la realitate, a spus Steiner, și-a luat geamantanul și a dispărut din viața ei.

Caroline a rămas privind în urma lui cu un regret. Ratase șansa de a-l cunoaște cu adevărat. Apoi s-a pregătit să o pornească înapoi și a remarcat-o pe Eva, care urmărea dintr-un loc ferit plecarea lui Steiner. Spre deosebire de Caroline, ea evitase o ultimă întâlnire.

– Ne mai vedem, i-a strigat Steiner făcând un semn cu mâna, fără să se întoarcă.

56

Eva se dedicase grădinăritului. Ca și cum așa ar fi putut să dea uitării noaptea din urmă. Durerile de gleznă erau nimic față de cele de cap, unde îi tropăia un hipopotam din cei care beau mult vin roșu.

– Ce bine că te-ai pus din nou pe picioare, i-a spus Caroline.

Eva nu știa cum să interpreteze spusele ei și, ca să fie mai sigură, a preferat să își vadă de treabă în continuare. Făcea cu mâinile o adâncitură în pământul mărunțit cu greu și planta frumos o salată. Nu prea adânc, ca să nu mucegăiască frunzele de jos. În spatele ei se formase un șir

lung, ca trasat cu linia. Îi plăcea treaba asta atât de simplă, cu reguli deloc complicate. Grădinăritul îți dă sentimentul că îți struneşti viața încotro îți convine.

– N-ar fi trebuit să fiu atât de dură cu tine, i-a mărturisit Caroline.

– E-n ordine, i-a răspuns Eva. Am găsit o ciocolată în geantă. M-am consolat.

– Eşti supărată pe mine?

– Da şi nu. Poate mai degrabă da decât nu.

„Dacă i se întâmplă ceva, tu eşti vinovată." Fraza încă plutea în atmosferă, otrăvind totul în jur. Şi de atunci ele nu mai schimbaseră niciun cuvânt.

– Ai avut dreptate, i-a confirmat Eva. Am făcut o mare prostie.

Şi imediat i-a venit din nou în minte scena petrecută la focul de tabără. Seara cu Steiner fusese minunată. Ieri. Dar astăzi nu mai părea aşa. Judecând la rece, era preferabil să bei puțin mai mult şi să nu te mai gândeşti la nimic.

Eva a aruncat o privire spre Estelle, care se afla undeva, în spate, şi se străduia, cu asistența Gretei, să-i redea lui Oskar imaginea de câine de rasă, cu pedigri impresionant. Fetița o ajuta, pătrunsă de importanța misiunii ei, să-l săpunească, să-l spele, să-l usuce cu foenul şi să-l pieptene pe Oskar. Pudelul stătea nemişcat. Până şi cățeii simt nevoia de normalitate.

– Am asistat la scena dintre tine şi Steiner, i-a mărturisit Caroline. La începutul ei.

– Începutul sfârşitului, a zis Eva.

– Pe mine nu-i nevoie să mă minți. Cu toții călcăm strâmb.

– Nu s-a întâmplat nimic cu Thomas Steiner, a asigurat-o Eva fără ocolişuri.

Apoi s-a întors la salatele ei, simțind însă cum o privea Caroline.

– Nu s-a întâmplat nimic, a repetat Eva. Dar nu datorită mie. În ziua aia l-am înșelat pe Frido de o mie de ori, în mintea mea.

– Și Steiner? s-a interesat Caroline.

– Absolut nimic. Nici nu îi trecea prin minte că am putea merge dincolo de o relație de prietenie.

– Ei, s-a crispat Caroline, ca de durere.

– Ar fi meritat să-l vezi. Și panica din ochii lui. Este cel mai jenant lucru din viața mea.

– La cât vin roșu ai băut, ai dreptul la circumstanțe atenuante, a fost de părere Caroline.

– Eu consider că merit o pedeapsa capitală, a asigurat-o Eva, care vedea altfel lucrurile.

Nu-l sărutase pe Steiner pentru că băuse prea mult. Ci băuse atât de mult pentru că voia să-l sărute.

– Nu trebuie să crezi tot ce-ți trece prin minte, a obiectat Caroline. De delictele comise în gând nu ține seama niciun tribunal. A fost doar un sărut, Eva. Lipsit de importanță.

– Nu asta a fost cea mai mare greșeală, i-a mărturisit Eva.

– Te-ai năpustit asupra lui, în neglijeu, s-a băgat și Estelle în vorbă.

Cu instinctul ei desăvârșit, Estelle nu se înșela niciodată când era rost să afle o noutate interesantă. Se apropiase și Kiki.

Eva a înghițit cu greu. Nu avea niciun rost să se ascundă de ele. Oricum totul avea să iasă la iveală, mai devreme sau mai târziu.

Caroline a schimbat o privire cu Eva, care a încuviințat din cap. Oricum s-ar fi ajuns la discuții.

– Eva s-a sărutat cu cine nu trebuie, a explicat Caroline faptele, așa cum se petrecuseră.

– Doar o singură dată, a recunoscut Eva, înainte ca prietenele ei să facă vreun comentariu. Din păcate.

Acea dragoste oarbă, senzația că ieșise din timp și din spațiu, îi făcuse o plăcere nebună.

– Așa ceva, în mod normal, mi se întâmplă doar mie, a hohotit Kiki.

În trecutul lui Kiki, monogamia fusese o noțiune cât se poate de flexibilă. Și nu se speria ea prea ușor de micile păcate comise din pasiune, din iubire și din capriciu.

– Nu-i nimic de râs, le-a prevenit Eva.

Dar ele nici nu se gândeau că mai rămăsese ceva nespus. Estelle avea propria ei viziune asupra acestor situații:

– Pentru adulter, recomand întotdeauna homar. Homarii sunt monogami.

– Dacă nu-i vorba de sărut, ce putea să se mai întâmple? a insistat Caroline, fără să se dea bătută.

– L-am sunat pe Frido și i-am povestit totul, le-a mărturisit Eva.

Caroline a rămas mută.

– Așa ceva se trece sub tăcere întotdeauna, a murmurat Kiki, clătinând din cap. Acesta și este sensul unei idile. Nimeni nu trebuie să afle.

– În spatele fiecărei întâmplări din viață există o motivație, s-a strâmbat Estelle. Uneori chiar și aceea că ești prost și ai luat o hotărâre greșită.

– Nu pot să-l mint pe Frido. Pur și simplu nu pot. Așa e felul meu. Nu sunt făcută să am secrete.

Simplul fapt că îi veneau asemenea gânduri o speriase foarte rău. Și considera că e un semn că în căsnicia ei lipsea ceva.

– Și ce a zis Frido?

– Asta nu mai știu. A închis, doar atât, a spus Eva ridicând din umeri.

– O, Doamne, a zis Caroline, strângând-o în brațe pe Eva.

– Se petrece o schimbare radicală în creier, la menopauză? a întrebat Eva. Mă simt ca un adolescent derutat.

De fapt, semăna mai degrabă cu Greta. Care putea petrece ore întregi înălțând un turn din piesele ei de jucărie, pentru ca apoi să dărâme singură totul, într-o clipă. Spre deosebire de ea, însă, pe Eva nu o amuza deloc să vadă cum se prăbușește lumea ei construită cu atâta trudă.

– Uitasem că nu există aventuri fără efecte secundare, s-a tânguit Eva.

– Echilibrul perfect în viață este doar o iluzie, a mângâiat-o Caroline. Viața nu-i ca mersul pe bicicletă. Înveți o dată, și apoi e o joacă. Și eu o iau zi de zi de la capăt, încercând să mă țin pe picioare.

– Mă simt complet sfârșită, i-a mărturisit Eva, cu un nod în gât.

– Te ridici, îți aranjezi din nou coroana pe cap și mergi mai departe, i-a dat Estelle cel mai bun sfat.

57

Estelle muncea în grădină. Scurma pământul ca o nebună. Mai erau patruzeci și opt de ore până la sosirea Sabinei. Încă patruzeci și opt de ore în care avea timp să își imagineze deznodământul războiului dintre ele. Încă patruzeci și opt de ore în care să încerce să își mute gândurile, muncind din greu, de la furtuna ce avea să vină. În plus, învățase totul despre distanța la care trebuie să fie plantate între ele ridichile, condițiile de teren favorabile napilor și că fasolea urcătoare nu trebuie sădită lângă ceapă. În coșmarurile ei cele mai groaznice, Estelle se gândea deja la cum își va transforma peluza englezească

nobilă, din jurul vilei ei de la Köln, în grădină de zarzavaturi, dacă Sabine avea să facă anunțul că întreprinderea nu mai aducea profit.

– E bine să-mi pun scutul la timp, a explicat ea. Cine știe ce mă așteaptă acasă.

După o jumătate de zi petrecută cu mănuși de cauciuc, mâinile ei bine îngrijite erau primul sacrificiu adus Sabinei.

– Arată a cadavru scos din apă, s-a îngrozit ea, văzându-și degetele zbârcite.

Și praful îi pătrunsese adânc, în fiecare por. Dar nu se dădea bătură, nici în ruptul capului, și muncea pământul cu o mulțumire aparte.

– Poate voi reuși să-mi impresionez prietenii cu cel mai mare dovleac plantat de mine, a comentat Estelle. În cazul că voi mai avea prieteni, când voi ajunge acasă.

– La prietenii tăi atrași doar de banii tăi poți renunța fără nicio strângere de inimă, a încurajat-o Caroline.

– Tu poți. Însă eu? Eu sunt vanitoasă. Îmi place să mă văd tratată cu respect.

Kiki a făcut gestul cel mai potrivit într-un asemenea moment. A îmbrățișat-o pe Estelle. Care a fost așa de mișcată, încât i-au dat lacrimile:

– Nu știu dacă o să mă suport săracă.

– Poți oricând să mă suni, pentru un sfat, s-a oferit Kiki. Ce înseamnă banii? Nici porcii nu-i mănâncă.

– Și factura lui Rico? i-a amintit Caroline.

– O mie trei sute șaizeci și șapte de euro și douăzeci de cenți, a oftat Kiki.

După ce se liniștiseră în privința lui Steiner, își îngăduise, din câte se putea ghici, să arunce o privire pe deviz.

Există și obstacole pe care nu le poți învinge doar cu forța mușchilor și cu bunăvoință. Și atunci mai există un singur leac: banii!

– E cumplit! a zis Kiki. Ori de câte ori cred că am ajuns la liman, ceva o ia strâmb.

Dăduse telefoane peste tot, jumătate din după-amiază. La bancă, lui Max, unui cămătar. Se gândise până şi la socru-său. Doar o clipă.

– O mie trei sute şaizeci şi şapte de euro şi douăzeci de cenţi, a repetat Kiki. Nu se poate să fie atât de greu să faci rost de o asemenea sumă.

– Vă invit la o plimbare, a propus Judith, abia întoarsă, plină de avânt şi de bună dispoziţie, de la benzinăria Minol.

– Nu-mi arde de nicio plimbare, a refuzat-o Estelle. Nu mi-am revenit încă după aventura cu bicicleta.

Cu mâinile pline de răni şi de bătături şi cu picioarele cuprinse de febră musculară, nici nu-i trecea prin cap să mai facă vreun pas. Şi peste toate astea, o mai durea şi spatele după atâta aplecat.

– Toată ziua am simţit că în mine se desfăşoară o competiţie între hernia de disc şi ruptura de fibră musculară.

– Aşa a ieşit şi în cărţi, a gemut Kiki. Vă aflaţi într-o criză financiară personală? Cel mai bine e să faceţi o excursie.

– Am înscris echipa noastră la turneul de bowling, le-a prezentat Judith ideea ei genială.

– Eu una nici la golf nu sunt în stare să nimeresc unde trebuie, a obiectat Estelle.

– Bowlingul e mult mai simplu, i-a explicat Judith. Bilele sunt mari şi faci puncte şi dacă arunci mai prost.

Entuziasmul lipsea cu desăvârşire. Dar Judith avea un as în mânecă:

– Nu cred că v-am zis, sponsorul principal al turneului este OBI.

– Niciuna dintre noi nu se pricepe la popice. Cum să câştigăm? a zis Caroline.

– N-avem nicio şansă, a adăugat Kiki, la fel de lipsită de optimism. Bruno Schwarzer câştigă an de an. Şi nu-şi ridică banii de premiu.

– Câţi s-au strâns? a întrebat Estelle, brusc interesată.

– O mie cinci sute de euro, a anunţat Judith, triumfător.

– O mie cinci sute de euro, a repetat Kiki.

Din vocea ei se ghicea că privea suma ca pe o avere. La urma urmei, cam de atât aveau nevoie pentru reparaţia acoperişului.

Judith le-a arătat o carte:

– „Nº 11. Câştig de mulţi bani", cartea zilei, trasă azi-dimineaţă. Nu poate să însemne decât că ne putem aştepta să dăm lovitura.

– Şi dacă e invers? a întrebat-o Caroline, care între timp înţelesese că fiecare carte poate fi interpretată în acelaşi timp şi pozitiv, şi negativ.

– Atunci e de rău, pentru că ţi-ai făcut speranţe deşarte, i-a răspuns cinstit Judith.

– Eu am încasat suficient în săptămâna asta, a spus Estelle. Nu mai suport încă o înfrângere.

– M-am săturat de atâta pesimism, s-a agitat Judith. Cine ştie, poate că ne surâde soarta. Chiar dacă nu câştigi, măcar nu ai nimic de pierdut.

– Avem nevoie de un fel de lovitură a sorţii, dar generoasă, a replicat Kiki, dispusă să se agaţe şi de un pai. Şi ne mai trebuie un al şaselea coechipier, pentru clasificarea pe echipe.

– Rico, a propus Judith. E foarte bun.

Estelle îl însoţise de multe ori pe Arthur la cazinoul din St Moritz. Ideea de a-şi încerca norocul îi surâdea.

– Bowlingul e un soi de ruletă vie.

– Doar Eva trebuie să-şi mai dea acordul, a spus Caroline.

S-au uitat în jur. Eva, nicăieri. Evident, hipopotamul din capul ei câştigase partida.

58

Eva se simţea ca un copil năpăstuit. Nu mai ştia încotro să o apuce, ca să scape de o asemenea ruşine. Ce fiasco! Povestea ei de aventurieră se încheiase încă înainte să înceapă cum se cuvine. Îşi amintea de prima ei mare iubire. Christof îl chema, iar Eva avea pe atunci vârsta fiicei ei mai mici. La doisprezece ani, erau cei mai buni prieteni. Îşi împărţeau şi îşi împărtăşeau totul: supărările provocate de părinţi, temele de şcoală, banii de buzunar, îngheţata, caietele, prima şi ultima ţigară, guma de mestecat. Tot împreună băteau monedele de doi pfeningi până se făceau cât cele de cincizeci, potrivite pentru automatele de sucuri şi la intrarea pe ştrand. Christof era cel mai bun prieten al ei. Până când, la cincisprezece ani, la un carnaval la şcoală, ea băuse nişte punci roşu dintr-o eprubetă şi, fără să stea prea mult pe gânduri, îl sărutase. Aşa şi-a pierdut inocenţa şi prietenia. Eva fusese distrusă, iar mama ei, Regine, o consolase cum nu se poate mai prost. Un singur sărut fusese atunci suficient să rupă legătura dintre ea şi Christof. Un singur sărut se arăta acum suficient să o arunce înapoi, în adolescenţă. Pentru prima oară de la povestea cu tavanul prăbuşit era în stare să gândească limpede. Ce nevoie avea de cărţi despre pubertate? Nu trebuia decât să caute în sufletul său urmele confuziei de demult. Şi tot atunci a înţeles, pe loc, ce se întâmpla cu Frido Jr. şi cu Lena. Iar ea nu era cu nimic mai bună. Şi nici nu fusese.

În vreme ce prietenele sale se umpleau de noroi în stratul de legume, ea a hotărât să se dedice ultimului DVD din seria „șocurilor japoneze". Încă patruzeci și șase de minute până la finalul filmului, când va ajunge și ea la același nivel de cunoștințe ca Frido Jr. În acea clipă, o femeie primea un telefon de amenințare: „Stau cu ochii pe tine", răsuna vocea din video. „Și simt mirosul spaimei tale. Mai ai foarte puțin timp."

Apoi muzică marțială. *I'm gonna kill you,* vuia prin culoarele școlii Sandkrug.

Ușa s-a deschis, cu un bubuit. În prag a apărut Caroline.

– Vrei să mă omori? a țipat Eva. Chiar așa sunt de înfricoșătoare?

– Ce-i asta? a strigat Caroline.

Evei i se tăiase respirația.

– Filmul spune povestea unei avocate care, la proces, e pe cale să-l scape pe un criminal în serie, a rostit ea cu greu. Și pe urmă mai există un martor secret, care o amenință. Din cauză că-i este frică de făptaș.

Caroline s-a albit la față.

– E un film de-al lui Frido?

– Le și dublează, singur, i-a confirmat Eva. Nu-i multă muncă. Dialogul e subțire, masacrele sunt de bază.

– Întoarce-te la scena aceea, i-a cerut Caroline.

La a doua vizionare a descoperit și alte fragmente din replicile urmăritorului ei.

– Interlocutorul meu anonim își inspiră amenințările, cuvânt cu cuvânt, dintr-un film horror, a zis ea, înmărmurită.

– Câtă lipsă de imaginație, a comentat Eva.

Dar altceva o interesa pe Caroline:

– Este posibil să mai existe un martor, încă neaudiat în cazul Lenny Fischer. Și se prea poate să fie un client de-al lui Frido.

– Frido refuză să le dea numele. Sunt confidențiale, așa declară el, s-a plâns Eva.

Caroline nu s-a lăsat impresionată.

– Mă gândesc că l-ar convinge argumentul că declarația lui ar putea ajuta la rezolvarea unui delict...

Eva și-a luat mobilul, a format numărul și i l-a întins lui Caroline, înainte să răspundă cineva.

– Întreabă-l chiar tu.

Caroline i-a înțeles imediat tactica:

– Te temi să nu răspundă Frido Senior?

– Mi-e teamă de reacția lui, i-a confirmat Eva, îngrijorată. Kiki avea dreptate. N-a fost înțelept să-i povestesc totul.

– Cu Frido trebuie să discuți, nu cu judecătorul de divorțuri, a contrazis-o Caroline cu tărie.

O jumătate de oră mai târziu, Caroline și biroul ei se aleseseră cu un client minor. Avea să-l reprezinte în disputa sa cu gimnaziul arhiepiscopal. În schimb, obținuse de la el lista de abonați. Ca avocat, trebuia desigur să păstreze confidențialitatea.

Kiki a apărut în prag și s-a interesat, curioasă:

– Ei, ce s-a întâmplat?

– Participi și tu? a întrebat-o Estelle, care se afla în spatele ei.

Eva nu mai înțelegea nimic.

– La bowling.

– Ajută și la rezolvarea problemelor în relațiile de cuplu? a întrebat Eva.

– În cazul tău, nu. Dar pentru Kiki poate avea efect, i-a explicat Estelle.

– Habar n-avem să jucăm, le-a adus aminte Eva. Niciuna dintre noi.

– De pierdut, am pierdut destul, a hotărât Kiki, voios. De acum, nu ne mai rămâne decât să câștigăm.

59

Kiki nu mai văzuse niciodată una ca asta. Tot satul fusese cuprins de o agitaţie febrilă. Traficul se blocase pe strada principală, care altfel servea drept promenadă doar vacilor şi rar câte unui sătean rătăcit. La Birkow, era suficient ca doar o maşină să fie prost parcată ca să se întrerupă circulaţia. Cornutele bălţate ale lui Möller, închise în grajd, protestau din răsputeri că nu aveau voie să iasă afară, ca de obicei. Cum în zonă nu exista suficient spaţiu de cazare, participanţii din afară îşi întinseseră corturile pe izlazurile din jurul satului.

– Turneul de bowling e pentru Birkow un soi de Woodstock, a constatat Estelle, cu gravitate.

Peste tot domnea o activitate frenetică. Barăcile pentru băuturi, suvenire şi grătare creşteau ca din pământ. Kiki, însoţită de Judith, făcea de serviciu la magazin. La mesele din faţa benzinăriei Minol nu mai era niciun loc liber. Un soi de încălzire amplă pentru toată suflarea. Iar lichiorul de ouă adus de Peggy stârnea nostalgia şi emoţia multor clienţi. La o primă vedere, abia după trei runde de bere cu şnaps puteai atinge temperatura optimă de funcţionare, care-ţi permitea să lansezi bila cu viteza cuvenită.

Judith îşi cântărea concurenţa, şoptindu-i lui Kiki:

– Băieţii sunt în formă maximă.

– Nu cred că despre asta e vorba, a contrazis-o Kiki.

Cupa Birkow înlocuia sărbătoarea anuală a satului. Principalul subiect de discuţie era dacă se va găsi cineva să-l doboare pe Bruno Schwarzer din poziţia sa de rege al bowlingului. Potul cel mare ajunsese la un asemenea nivel doar pentru că Schwarzer renunţase, an de an, să-şi ridice premiul de două sute cincizeci de euro. De şase ani

era neînvins. Dar doamnele de marți erau hotărâte să pună capăt seriei lui de victorii.

– Mult noroc, le-a urat perechea din Hamburg, venită să preia tura, la benzinărie.

Apoi s-au întors în grabă la școala Sandkrug. Kiki s-a servit din șifonierul lui Max și le-a oferit tuturor tricouri albe în chip de echipament, nu înainte de a le inscripționa în grabă cu logoul *Doamnele de marți*.

– Ține-ne pumnii! a îndemnat-o pe Greta, la plecare.

Ingrid se oferise încă o dată să stea cu ea. Fetița era fericită. Ingrid îi dădea voie să se bălăcească în noroi și să vopsească farfurii în toate culorile. Asta o încânta peste măsură și îi oferea o consolare că nu avea voie să plece cu mama sa.

Doamnele de marți au pornit pe jos spre bowling center, pavoazat cu drapele ce fluturau în vânt și un banner de bun venit, pregătit de copiii satului, după cum se putea ghici. Altfel, era departe de Woodstock. În loc de Jimi Hendrix, participanții și cupa ce urma să revină învingătorului erau întâmpinați de orchestra locală de acordeoane, înființată în vremuri redegiste. Judith, la inițiativa căreia doamnele participau la competiție, a fost unsă căpitan de echipă.

Mai era o singură problemă. Echipa încă nu era completă, deoarece Rico nu-și făcuse apariția.

– Unde este cel de-al șaselea membru? a urlat proprietarul cel gras, cunoștința lor mai veche.

Dublura lui John Wayne radia importanță prin fiecare fibră a corpului. La urma urmei, el era arbitrul suprem al zilei.

Kiki se uita peste tot în jur. Dar Rico nu se vedea nicăieri, în schimb își făcuse apariția Bruno Schwarzer, sextuplul erou al competiției de bowling, și nu oricum, ci cu un aer triumfal, de învingător. Abia atunci a priceput

Kiki, pentru prima oară, cât de greu avea să fie. De la sine înțeles, Schwarzer avea propria sa bilă, de comandă, gravată cu logoul firmei personale care, umbla zvonul, valora chiar mai mult decât premiul pus acum în joc. După ce l-a împins pe arbitru într-o parte, fără multă discuție, le-a salutat exuberant:

– Domnișoara Kiki, cât de bine îmi pare că participați și dumneavoastră.

Din tonul lui se ghicea că echipa doamnelor era pentru el mai degrabă un element decorativ, și nu un concurent serios. Iar Kiki simțea nevoia să îi explice că nu venise acolo ca la operetă. Fără chef, John Wayne s-a retras puțin:

– Dacă rămân doar cinci, sunt descalificate.

– Rico a mai avut ceva de rezolvat, a mințit Judith, căpitanul de echipă. Trebuie să apară din clipă în clipă.

Auzind numele partenerului său de demult, antreprenorul a zâmbit compătimitor, sigur pe sine. Despre Rico avea o părere fermă și a simțit nevoia să o avertizeze pe domnișoara Kiki:

– Pe el nu poți conta că apare, sau că va fi treaz ori punctual.

În calitatea lui de mascul alfa în funcție, a insistat totuși să le escorteze pe doamne până la punctul de distribuire a pantofilor.

– Caritatea cere mereu un sacrificiu personal, s-a plâns Estelle.

A mirosit cu un dispreț de moarte pantofii de închiriat, scâlciați și plini de pete de transpirație. În vreme ce ea încă își mai plângea de milă, prietenele sale adoptaseră o atitudine mult mai sportivă: își flexau corpul, se aplecau, se întindeau, cântărind în mână fiecare bilă de bowling, încercând să le deosebească greutatea în funcție de culoare. Până și Eva se încumetase, cu precauție, să facă puțină

mișcare. Toate se pregăteau conștiincios pentru partidă. Mai puțin Judith.

– Știu că vom învinge, a anunțat ea. Ce să mă mai chinui și să transpir?

Kiki se postase în fața vitrinei și admira plachetele, cupele, fanioanele diverselor echipe prietene și un set Mölkky finlandez. După cum îi explicase Schwarzer, o echipă din Helsinki le adusese în dar setul, în care popicele numerotate trebuiau doborâte în așa fel, încât să se ajungă la un anumit punctaj. În onoarea oaspeților finlandezi, barul cu băuturi nealcoolice fusese provizoriu botezat Helsinki Club, în schimb jocul lor nu-și găsise adepți. Toată aritmetica lui lua prea mult timp. Preferau să se lase în seama scorului ținut automat, pe fiecare pistă de bowling. Schwarzer a deschis vitrina cu trofee și a pus înăuntru și trofeul cuvenit învingătorului din acel an, apoi a dispărut. Cupa fantezistă, pictată într-o explozie de culori, era, ca toate celelalte, opera lui Ingrid, o legendă a olăritului. Nici termenul „excentric" nu putea descrie cum se cuvine monstrul din lut.

– Așa ceva ar da bine la ușa mea, în fața intrării, a comentat Estelle. Sunt sigură că obiectul ar alunga spiritele rele. Sau rudele.

– Doar Rico mai lipsește, altfel trofeul este aproape al tău, a completat Caroline.

Kiki începuse să se îngrijoreze serios. Unde întârzia? În mod normal, Rico ar fi trebuit să fie cu sufletul la gură, după atâția ani, să șteargă pe jos cu Bruno, rivalul lui suprem. Din păcate, nici telefon mobil nu avea. Nu le mai rămânea decât să-l aștepte.

Între timp, Caroline studia cu atenție regulamentul:

– Fiecare participant are două șanse, le-a comunicat ea. În proba pe echipe și la simplu.

Echipa învingătoare era răsplătită cu o minicroazieră Rostock–Helsinki pe o navă Finnlines. Pe Kiki o interesa cel mai mult râvnitul voucher de produse de la OBI, premiul pentru câștigătorul la simplu. Cecul cu valoare uriașă aștepta pregătit, în spatele barului. Atât de aproape. Și totuși atât de departe.

– Cine nu participă la faza pe echipe nu intră la individual, le-a citit Caroline din regulament.

Doamnele de marți erau din ce în ce mai nervoase. Primele șase echipe își începuseră seriile de aruncări. Pe Kiki o treceau toți fiorii. Făceau un vacarm enorm. Basul profund al muzicii disco bubuia, bilele din poliester multicolor tunau pe parchet, popicele se izbeau între ele, iar jucătorii jubilau sau se enervau zgomotos. În clinchet de pahare. Fremătând instabil dintre reușită și deznădejde. Chiar dacă aburiți de prea mult alcool, cu privirile încețoșate, unii reușeau să distingă tot mai greu ținta, exuberanța lor rămânea netulburată.

– E ca la carnaval, a strigat Estelle. Te simți imediat ca acasă.

Kiki își măsura adversarii. Alături de doamnele de marți concurau o trupă feminină veselă, în bluze dungate alb-albastru și veste bleumarin de la Lidl, grădinița era și ea reprezentată, la fel și cei patru fii și nepoții adolescenți ai lui Möller, pe urmă echipa bucătăriei de la Hotel am See și a funcționarilor din primăria Birkow. Și nu puține echipe veneau de departe. Birkow Cup se bucura de multă faimă.

În runda a doua, le venea rândul să joace și doamnelor de marți, urmând să întâlnească, în sistem eliminatoriu, trupa formată din membrii cărunți ai Asociației de șahiști din Mirow. Concurenți cât se poate de redutabili. Mai ales dacă țineai seama că intrai în joc cu un jucător în

minus, sub amenințarea de descalificare. John Wayne stătea cu ochii pe ele. Kiki fremăta, Caroline era la marginea crizei.

Doar Judith își păstra calmul.

– Câștigăm. Așa îmi spun cărțile, repeta ea. Nimic nu poate merge prost.

Se punea doar întrebarea dacă soarta aflase de victoria lor iminentă. Cu patru minute înaintea fluierului de începere, care sigur nu se chema fluier de începere, Rico încă nu apăruse. John Wayne clătina cu înțeles din cap. În privirile lui se citea hotărârea de a menține legea și ordinea. Pentru el, bowlingul nu era nici sport, nici distracție, ci scopul vieții, ceva extrem de serios.

Și a început. Adversarii exultau de pe acum, a constatat Kiki privindu-i cu coada ochiului. Șahiștii veterani se bucurau pe față să dea piept cu o echipă formată din doamne, incompletă și total inocentă.

– Dacă avem nevoie de câte nouăzeci de secunde, a calculat Caroline, pentru cele două lovituri, lui Rico îi mai rămân patru sute cincizeci de secunde să apară. Șapte minute și jumătate.

– Dacă tragem puțin de timp, zece, a adăugat Kiki, păstrându-și optimismul.

– Ne iese, le-a încurajat Judith. Știu sigur. De ce vă faceți griji?

Caroline era pregătită să intre prima în joc.

– Trebuie numai să mături cele zece popice, din două lovituri, a înștiințat-o Estelle. Și atunci nimic nu se mai poate întâmpla.

Cei din echipele din jur râneau cu un aer de superioritate: la ce te puteai aștepta de la câteva doamne care nu deosebeau

nici *bowle*[1] de bowling. Niște fraiere, care nici nu puteau fi privite ca adversare. Nici măcar sub titlu de diletante.

Caroline a ridicat prima bilă. Kiki își muta privirile, când la fanaticii șahului, când la pista din fața lor. A auzit un bubuit. Caroline, șapte popice, Eva, șapte, Judith de două ori afară. Îi venea greu să joace în fața publicului și sub presiune.

– Întotdeauna am avut trac la examene, a mărturisit ea. De aceea nici nu a ieșit nimic din mine. În schimb, nici nu mă las doborâtă de nereușite.

Kiki rămăsese împietrită, cu privirile ațintite asupra ușii pe unde ar fi trebuit să apară Rico în orice moment. Arbitrul tocmai își pregătea creionul roșu, ca să le elimine pe doamnele de marți din competiție. Estelle a lăsat și ea late șase popice, ceea ce nu era foarte rău. Dar ea nu era deloc mulțumită:

– Ce ciudat, brațul meu a refuzat să execute ce i-am comandat.

Dar cine mai avea timp să o audă, într-un asemenea moment?

Tocmai venea rândul lui Kiki, care era penultima. Dintre toate concurentele, doar ea se îmbrăcase cu o fustă scurtă, fără să se gândească deloc că astfel va atrage tot felul de priviri. Dar prea puțin îi păsa. Pe ea o interesa doar că toate bilele ușoare dispăruseră fără urmă. Trupa de pensionari șahiști cu care împărțeau aceeași rampă îi evitau cu grijă orice privire.

– Cum să nimeresc, cu bilele astea grele? s-a plâns Kiki.

– Depinde dacă imprimi efect sau nu, a zis Caroline, care se pregătise foarte bine, chiar dacă doar teoretic, de pe Internet.

---

[1] Punci servit rece (n. tr.).

– M-aș bucura și să nu îmi scap pe picioare cele șapte kilograme, a mai adăugat Kiki. Cu sau fără efect.

– Important este să nu ținteşti în mijloc, a completat Eva.

– E ca-n viață, și-a dat cu părerea Estelle. Puțin pe alături și te poți alege cu premiul cel mare.

Kiki încerca să câștige timp.

– Care-i cea mai bună tactică? s-a interesat ea.

– Golește-ți mintea. Nu te gândi la nicio complicație. Cea mai bună tactică e să nu ai nicio tactică, i-a propus Eva.

Ca mamă de fotbalist, avea suficientă experiență în încurajarea echipelor lipsite de orice șansă. Dacă Rico nu intra în sală în următoarele câteva secunde, John Wayne le elimina oricum din competiție și totul era pierdut.

– Ador bilele, a glumit Kiki, apucând obiectul albastru și greu, înfigând cele trei degete în găuri și luându-și avânt.

Bila i-a scăpat din mână și, după o bubuitură puternică la contactul cu lemnul, s-a îndreptat spre popice. Kiki era mirată că nu lăsase gaură în pistă. Dar și mai ciudat era că bila continua să se miște. În loc să parcurgă rapid cei douăzeci de metri, bila a înaintat în ritm de melc, abătându-se într-o latură. A urmat apoi Minunea de la Birkow: puțin înainte de dezastru, bila și-a schimbat traiectoria în mod total neprevăzut și a intrat în popice. *Strike*. Zece dintr-o lovitură. Kiki nu mai înțelegea nimic. Cum de fusese în stare?

Și-a ridicat mâinile, s-a întors și a rămas încremenită. Cel de-al șaselea membru al echipei tocmai se pregătea de aruncare. Kiki a fost la un pas să se prăbușească. Era Max. Se întorsese. Mult mai repede decât ar fi trebuit. Într-un gest spontan, Kiki i s-a aruncat de gât. Fără îndoială, subconștientul ei știa mult mai multe decât rațiunea despre relația lor. Uitate erau toate resentimentele, toate reproșurile și gândurile rele. Era aici. Altceva nu-i

mai trebuia. Kiki şi Max s-au sărutat de parcă n-ar mai fi vrut să se desprindă unul de celălalt vreodată.

– Activităţile sexuale sunt dăunătoare înaintea unei competiţii, deoarece afectează puterea de concentrare; de aceea este preferabilă abstinenţa, a prevenit-o Eva.

Judith i-a făcut un semn lui John Wayne, care a lăsat deoparte creionul roşu, scrâşnind din dinţi. Turneele neserioase, când trebuia să închidă nu un ochi, ci pe amândoi, îl umpleau de nervi.

Max s-a desprins din îmbrăţişarea lui Kiki şi a doborât, nonşalant, nouă popice. După runda a zecea, şahiştii erau la pământ. Şi Judith la fel. Reuşise doar şaptezeci de puncte. Departe de cifra ideală, trei sute. Înaripată de prezenţa lui Max, Kiki reuşise patru *strike*-uri. În vreme ce Estelle susţinea că bila devenea din ce în ce mai grea de la o lovitură la alta, Kiki învăţa tot mai multe graţie teoriei expuse de Caroline. La sfârşit, surpriză! Avea un număr de puncte apropiat de cel al lui Bruno. În schimb, la clasamentul pe echipe au pierdut. Adio, Helsinki! Nu doamnele de marţi, ci trupa de casiere de la Lidl avea să apuce calea Finlandei. La individual, Kiki rămăsese în competiţie, fiind printre ultimii şase cu şanse la victoria finală şi la cecul cel mare. Kiki primea urări de succes din toate părţile.

– Eu sunt un mare fan, le spunea Max oricui dorea să îl asculte. Dintotdeauna.

Şi strălucea de mândrie pentru ce reuşea să facă „fata lui".

Kiki era cu adevărat fericită, în acea clipă. Zile întregi încercase să-şi spună că există viaţă şi fără Max. La ce bun? În doi, se simţea imediat cu sufletul mai uşor.

Odată cu concentraţia alcoolică din sânge creştea şi predispoziţia de a lega prietenii. Şi, cum toţi purtau acelaşi model de pantofi, se amplifica un sentiment general de

comuniune. De peste tot se auzea părerea unanimă: „Lui Bruno i-a sunat ceasul." Iar pe abia sosita Kiki o considerau capabilă de orice.

– Să-l baţi pe Bruno! Toată sala aşteaptă să-l învingi, i-a şoptit Max la ureche.

S-a auzit semnalul finalei.

60

Totul sau nimic. Ultima bilă. Ultimele puncte. Kiki împotriva lui Bruno. Bruno împotriva domnişoarei Kiki. Se apropiase de matadorul local, punct cu punct, până când, la un moment dat, în competiţie nu mai rămăseseră decât ei doi. Ultima aruncare avea să decidă totul. Luminile s-au stins. Duruit de tobe. Apoi linişte. Muzica a amuţit. Discuţiile s-au oprit. Doar popicele străluceau, scăldate în lumină neagră. Doamnele de marţi s-au strâns în jurul lui Max. Într-o linişte desăvârşită. Toată lumea abia aştepta să-l vadă pe preaputernicul Bruno doborât de pe primul loc, punând capăt autocraţiei sale.

Kiki stătea pe gânduri. Unde să ţintească? Spre dreapta sau spre stânga? Bruno a lansat. Se vedea limpede că şi el era tensionat. Doar nouă popice. Asta era şansa ei.

– Doboară-le fără milă, a încurajat-o Estelle pe Kiki, în şoaptă.

Toate îi ţineau pumnii strânşi.

Kiki s-a concentrat. Şi-a imaginat popicele căzând, aşa cum o sfătuise Judith. Zece popice în prăbuşire, şi scăpa de obsesia stricăciunilor la acoperiş. Zece popice şi camerele puteau fi finisate. Zece popice o despărţeau de deschiderea *bed & breakfast*-ului ei. Zece popice pentru ca

Max să nu mai fie nevoit să muncească mereu altundeva. Zece popice şi o jumătate de criză de nervi. S-a împiedicat şi s-a oprit în mijlocul elanului. Max a tresărit. O spaimă colectivă a cuprins publicul.

– Cel mai periculos adversar, a avertizat-o Judith, eşti chiar tu. Încearcă să-ţi limpezeşti mintea. Nu trebuie să te laşi influenţată de nimic.

Caroline îi arătase poziţia corectă. Cu piciorul drept întins în faţă. Umerii nerăsuciţi. Interacţiunea dintre picior, mână şi cap trebuia să meargă perfect. Max a început să aplaude ritmic. Apoi şi doamnele de marţi şi toată sala. Zâmbetul victorios al lui Bruno se transformase într-un rictus îngheţat. Nu mai era atât de sigur pe sine.

Kiki şi-a luat din nou elan. Un pas, doi paşi, fandare şi momentul culminant. Dar, chiar atunci, s-a deschis uşa. O rază de lumină a pătruns brusc şi a deranjat-o. De oprit, nu se mai putea opri. În ultima clipă a ezitat. Infim. A fost suficient pentru o înfrângere perfectă. Doar opt popice. O înfrângere perfectă. Out. Noul învingător era tot cel vechi. Frumosul premiu avea să rămână neridicat şi în acest an.

În liniştea aceea teribilă s-a auzit o voce cunoscută:

– Am ajuns prea târziu? a strigat Rico, care pricepuse pe loc că reuşise să îşi apere cu cinste imaginea sa de luzăr al satului. Îmi pare foarte rău, s-a scuzat el din tot sufletul. M-am întâlnit cu Peggy. Era singurul moment în care puteam fi sigur că nu ne iese Bruno în cale. Ne-am luat cu vorba.

Max a prins-o pe Kiki în braţe:

– Pentru mine, tu eşti învingătoarea.

Kiki nu era chiar atât de sigură.

61

Chiar și așa, tot înfrângere se cheamă. Judith era total distrusă. Ea, cu prezicerile ei, era cea care deschisese calea reîmpăcării dintre Rico și Peggy. Cu mâna ei își bătuse joc de soartă. Iar acum trebuia să accepte înfrângerea. Petrecerea era în toi, dar doamnele de marți se pregăteau să o pornească spre casă.

– Încotro? Așteptați! S-a auzit o voce agitată din spate. John Wayne se deranjase personal ca să le oprească. Pentru ca seara de bowling să fie perfectă, se cuvine și un final pe măsură: urmează festivitatea de decernare a premiilor! Și apoi cântă formația.

– Vă rog să-i transmiteți felicitările mele lui Bruno, a spus Kiki, zâmbind amar.

– Doar nu vreți să plecați fără să vă ridicați premiul? a obiectat arbitrul-șef.

– Am câștigat ceva? l-a întrebat Kiki.

– Nu dumneavoastră, s-a agitat John Wayne. Ci Judith. Premiul de consolare acordat celei mai ineficiente jucătoare a serii.

– V-am zis eu, a comentat Judith fără entuziasm.

Profeția ei se adeverise. Numai că nu așa cum își imaginaseră ele.

Dimineața următoare a început cu un mic dejun pe malul Mării Baltice. Fusese ideea lui Kiki. Până atunci nici nu apucaseră să se plimbe prin Mecklenburg. Și au avut parte de un răsărit de soare foarte asemănător cu un tapet. Marea sclipea în lumina zorilor și cei mai îndârjiți turiști de Rusalii ocupaseră primii locurile de pe malul apei. Zilele deveniseră simțitor mai calde. Doamnele de marți s-au adunat toate pe prosoapele de plajă nou-nouțe, savurându-și

cafeaua fierbinte și sendvișurile pregătite de acasă. Judith a ridicat la tâmplă un pistol cu apă și a tras. Un fir de apă i s-a scurs pe obraz. Greta râdea în hohote, încântată de premiul de consolare primit de Judith: un set de jucării de plajă pentru copii. Oferit de Lidl. Apoi, împreună cu Max, a săpat o groapă mare în nisip, în care a început să facă salturi.

Deodată, Kiki a izbucnit în râs, acompaniind-o pe Greta:

– Ar fi trebuit să vezi ce figură aveai pe scenă, când ți s-a înmânat premiul.

– Nu am câștigat niciodată nimic, nici măcar un ghiveci cu flori, a mărturisit Judith. Am fost copleșită.

Apoi s-a așternut tăcerea, din nou. Priveau marea, fiecare cu gândurile sale. La orizont, o navă de pasageri se îndrepta hotărât spre insula Rügen.

– Anul viitor trebuie să facem o croazieră, a propus Estelle. La Helsinki.

– Cu ce bani? s-a interesat Kiki.

– Navele de croazieră sunt mereu în căutare de personal, le-a spus Judith.

– Eu aș putea deveni medic de bord, a chicotit Eva.

– Amenajat grădini, a propus Estelle. Eu m-am specializat.

Peste toată adunarea domnea veselia:

– Estelle se face grădinar de cursă lungă. Îmi și imaginez cum o să tunzi iarba pe puntea 7, a zis Caroline.

– Și plantele de pe nave au nevoie de îngrijiri, de ghivece schimbate și așa mai departe, și-a apărat Estelle ideea.

– Și Oskar?

– Pe *Queen Mary* există și o promenadă pentru câini. Prevăzută și cu felinare, le-a explicat Estelle. Și cu un steward spilcuit, care îi plimbă. Asta i s-ar potrivi lui Max.

Dar Max nu părea la fel de amuzat:

– Care seara scoate la dans văduvele bogate. Altfel totul este în ordine, nu?

Nu, nu prea. Pentru că nici acolo grijile nu le ocoleau. Telefonul lui Estelle s-a pornit să sune.

– Sabine, a gemut ea, după ce a aruncat o privire pe ecran.

De zile întregi aşteptase acest apel. Acum, însă, îi venea să arunce aparatul în valurile Mării Baltice.

– Nu-ţi foloseşte la nimic să o ignori, a fost de părere Caroline, ştiind bine ce spune.

Estelle a răspuns. N-a fost nevoie să spună prea multe. Ci doar să asculte. Şi apoi să le comunice prietenelor sale concluzia:

– Steiner i-a spus Sabinei că ştiu totul. Iar ea va veni azi după-amiază. Apoi a respirat adânc şi a adăugat: Sunt pregătită de show.

62

– Şi dacă nu reuşim? a spus Kiki, cuprinsă de îndoieli.

Ar fi vrut să mai rezolve multe, înainte să le arate opera ei unor investitori ostili.

Alerga alături de Max chiar pe malul mării, iar urmele paşilor lor erau imediat şterse de valuri. S-ar fi putut întâmpla la fel şi cu şcoala Sandkrug? În ciuda tuturor discuţiilor din ultima vreme, Kiki era împăcată să-l ştie pe Max alături de ea. Cel puţin nu trebuia să înfrunte singură consiliul fundaţiei.

– Ce mai contează? a spus Max, îmbrăţişând-o. Se împlineşte un an de când o ducem aşa. Putem să mai rezistăm puţin.

Kiki nu i-a răspuns. Din nebăgare de seamă, călcase pe o meduză. Desculţă fiind. Gelatina transparentă îi ieşise printre degete.

Îngrozită, a constatat că tot ţărmul era plin de meduze moarte. Din fericire, nu erau urzicătoare.

– Dacă nu iese nimic din *bed & breakfast*, i-a propus Max, ne apucăm de comerţ cu meduze.

Kiki tocmai îşi clătea picioarele în apa sărată, rece ca gheaţa. Iar masa de jeleu era lipicioasă, greu de îndepărtat.

– Grozavă idee, a zis ea. Ar fi încă un domeniu despre care nu ştim nimic.

– Poate tu, a contrazis-o Max. Eu îţi pot spune, cu precizie, că tocmai ai călcat pe o meduză mascul.

Kiki l-a privit surprinsă. Niciodată nu ştiai dacă Max glumeşte sau nu.

– Aceste patru cercuri sunt organele sexuale masculine, i-a explicat el, arătându-i un frumos exemplar intact. Meduzele au în structura lor elemente de forma unor larve portocalii.

Kiki s-a holbat la Max ca la un extraterestru.

– Am împodobit pereţii hotelului din Hamburg cu motive maritime, a lămurit-o Max. Când proiectezi meduze uriaşe pe pereţii unui restaurant, trebuie să te documentezi, să ştii bine ce faci.

Kiki era oarecum invidioasă pe Max, pe contractele lui şi pe răgazul pe care i-l ofereau acele renovări. Asta îi plăcea cel mai mult în meseria ei, noutatea. Temele şi perspectivele permanent noi. Poate ar fi trebuit să se întoarcă la design, să renunţe la zbaterile din Mecklenburg-Pomerania Occidentală.

Max nu şi-a dat seama că gândurile ei erau departe, în timp ce el rămăsese captiv fanteziilor sale despre acele vietăţi ale mării:

– În Asia, comerţul cu meduze comestibile reprezintă o afacere enormă. Nu mai rămâne decât să lămurim câteva

lucruri: Cum se cresc? Cum se gătesc? Şi cum se consumă? Prăjite? Fierte? Crude?

– Se prea poate ca tatăl tău să aibă dreptate, l-a oprit Kiki. Poate e mai bine să ne întoarcem la oraş.

– La Köln? a exclamat Max privind-o mirat. Cum să găsim meduze acolo? a încercat el să îi abată mintea.

Dar Kiki vorbea serios:

– Aş putea şi eu să-mi reiau munca.

– Avem nevoie de timp, a spus Max. Totul se va rezolva.

Kiki s-a întors spre prietenele ei, rămase cu Greta. Fetiţa îşi suflecase pantalonii şi sărea în groapa de nisip, împreună cu doamnele de marţi. Vântul îi răvăşea părul, strălucea de fericire. Exact imaginea pe care o avusese în faţa ochilor când se hotărâse să vină aici. Ar fi trebuit să ajungă la mare mult mai devreme. Greta, fără îndoială, era fericită.

– Am trecut proba furtunii. Nu ne va doborî nici Sabine, a încurajat-o Max. Şi, pentru orice eventualitate, comandăm şi o carte despre meduze.

Kiki s-a abandonat cu totul în braţele lui Max. Poate tocmai asta o făcea să-l iubească atât. Nu se îndoia niciodată de norocul lui. Şi nu-i rămânea decât să spere că va avea dreptate şi de data asta.

63

– Cum te simţi? a întrebat Caroline, îngrijorată.

– Mai bine ca oricând, i-a răspuns Estelle, dornică de război.

Era pregătită să lupte cu toate mijloacele pentru existenţa fundaţiei ei:

– Cât se poate de limpede, sunt prea tânără pentru o viaţă printre muşcate, cuvinte încrucişate şi întâlniri între pensionari.

De afară s-a auzit trâmbiţa lui Elvis, anunţând că sosise clipa rundei decisive. Veniseră în doi. Sabine îşi luase şi soţul, ca întărire. În ciuda tinereţii sale, Alexander, fiul lui Arthur, era genul de om dispus să întâmpine orice femeie cu formula „Sărut mâinile, stimată doamnă", iar Sabine îşi purta costumul de business ca pe o armură. În acel context rural, cei doi aveau un aer cu totul deplasat.

Pentru o clipă Estelle mai sperase că va veni şi soţul său. Dar el îşi respecta cu totul hotărârea luată, mai exact că nu avea de gând să se amestece în treburile tinerilor şi în sfera lor de competenţe. Management consecvent, aşa îşi numea el atitudinea. A urmat un schimb de saluturi distant. Estelle înţelesese foarte bine cheia întregii discuţii: dacă fundaţia îşi păstra locul şi valoarea în viziunea urmaşilor lor asupra lumii, ori ei căutau doar un pretext comod ca să o desfiinţeze.

– Ne aflăm aici ca să ne facem o părere, a spus Sabine.

Alexander, la fel de temător de conflicte ca şi părintele său, s-a mulţumit să stea deoparte în controversa cu mama lui vitregă. Nu exista niciun dubiu asupra împărţirii rolurilor. Sabine răspundea de toate elementele concrete, iar Alexander, ca moştenitor al firmei, de decizii.

Doamnele de marţi asistau de la distanţă la desfăşurarea duelului. Dezbătuseră o jumătate de dimineaţă, pe malul Mării Baltice, cea mai bună abordare a vizitei. După certurile din ultimele zile, era o binefacere să se poată concentra asupra unui duşman comun. Iar subiectul Thomas Steiner îl evitau, cu orice preţ. Măcar de dragul Evei.

Estelle îşi făcuse temele. Pregătise pentru oaspeţii ei două salopete, două perechi de cizme de cauciuc şi două perechi de mănuşi.

– Din acte nu afli nimic, le-a explicat Estelle. Înveți doar din ce faci cu mâinile tale.

– Cred că nu ai înțeles despre ce e vorba, i-a tăiat-o Sabine. Noi trebuie să-l apărăm pe Arthur de propria sa persoană. Vremurile s-au schimbat. Veniturile scad, în schimb fundația pretinde an de an cheltuieli din ce în ce mai mari. Dacă nu-și revizuiește politica, Arthur se va trezi cu toți banii risipiți pe binefaceri.

– Banii *lui*, să ne înțelegem, i-a replicat Estelle.

Alexander studia concentrat în ce măsură formațiunile noroase din Mecklenburg-Pomerania Occidentală difereau de cele din Köln.

Sabine și-a continuat asaltul:

– Oricine se gândește să lase ceva și familiei, a șuierat ea. De ce crezi tu că Alexander a urmat cursuri de farmaceutică? Să o ia de la zero?

Tremurul din privirile ei arăta că era la fel de nervoasă ca Estelle.

Alexander nu scotea nicio vorbă. După cer, s-a lăsat absorbit de cu totul altceva. Ochii săi străluceau de emoție și zâmbea extaziat. Kiki s-a uitat imediat în aceeași direcție, curioasă ce anume îl fascina într-atât. Alexander studia cu atenție tractorul de pe alee. Pe capota motorului, un anunț mare: „De vânzare."

– Pe vremuri, aveam toate tractoarele fabricate de Matchbox, a spus el, visător. Colecționam tractoare și mașini de pompieri.

Max a început să dea din cap, cu pasiune. În sfârșit cineva care să-l înțeleagă:

– La fel și eu, a strigat el. Am început cu o replică a caleștii folosite la încoronarea reginei Elisabeta. Am dat pe ea cincizeci și unu de tractoare. Și tata a făcut o criză de nervi.

Max nu dădea doi bani pe formalism şi pe protocol. La ce i-ar fi folosit? Cei doi băieţi de bani gata aveau mult mai multe în comun decât ar fi bănuit ei.

Alexander i-a răspuns cu acelaşi entuziasm:

– Am avut paisprezece tractoare Ferrari diferite. Nici pe departe aşa de frumoase ca ăsta.

Sabine şi-a dat ochii peste cap. Alexander nu putea fi potolit. Plin de veneraţie, s-a apropiat de monstrul verde şi a început să-i mângâie tandru tabla străveche.

Max s-a scotocit prin buzunare după cheie:

– O plimbare de probă? Vrei?

Alexander nu-şi mai încăpea în piele de bucurie:

– Eşti sigur că se poate?

Era copleşit de atâta mărinimie:

– De când mă ştiu visez să conduc aşa ceva.

În îmbrăcămintea lui de lux, cu o cămaşă de un alb imaculat, cravată şi cizme de cauciuc, încălţate ca măsură de siguranţă, avea un aer straniu în şaua tractorului. Însă pe el nu-l deranja. A fost de ajuns să audă zgomotul puternic al motorului ca să uite de ce venise în Mecklenburg-Pomerania Occidentală. Avea lacrimi în ochi. Un vis al copilăriei sale se transformase în realitate.

Sabinei îi erau străine asemenea sentimentalisme. A oftat şi a scos un dosar din servietă. Deasupra, raportul lui Thomas Steiner. Ca de obicei, îşi făcuse notiţe şi umpluse textul de observaţii multicolore şi de post-it-uri, şi ele pline de mâzgăluri. Era de o eficienţă incredibilă. Numai că uita, uneori, că raţiunea nu putea exista fără un strop de inimă.

Înainte să înceapă vizita, Estelle i-a propus să îmbrace salopeta:

– Doar nu vrei să-ţi distrugi taiorul?

– Nu este necesar, a respins-o. Aruncăm o privire şi apoi ne continuăm călătoria, spre Heiligendamm.

Estelle bănuia că aveau rezervare la un hotel de cinci stele. Măsurile de economie se limitau, bineînţeles, la proiectele de caritate, nu şi la propriile lor necesităţi.

Estelle a început să fiarbă:

– Proprietarii muncesc de luni bune la proiect, zi de zi. Poţi şi tu să-ţi sacrifici un ceas ca să vezi ce au făcut.

– Eu am văzut cifrele, Estelle, a parat Sabine.

– Ce înseamnă nişte cifre? Nu spun nimic, singure.

– Ţie, poate că nu. Fii mulţumită că nu trebuie să stai la firmă ca să studiezi zilnic bilanţurile.

Estelle a dus salopeta înapoi în şură, de unde Kiki urmărea totul.

– Mă termină, a şoptit Estelle. Am ajuns să cred că aş putea face moarte de om.

– Când e vorba de moştenire, nimănui nu îi mai pasă de morală, i-a răspuns Kiki.

– În cazul ăsta nu există nimic de moştenit. Am de gând să trăiesc veşnic. Cel puţin până acum aşa am gândit.

În depărtare se auzeau păcănitul tractorului şi strigătele fericite scoase de Alexander. Se purta, pe scaunul lui de şofer, ca şi cum tocmai ar fi reuşit să îmblânzească un taur sălbatic, riscându-şi viaţa.

Dar Sabine punea preţ pe alte lucruri. A parcurs spaţiul din jurul clădirii, clătinând din cap. Estelle era mândră de ce reuşiseră ele să facă în ultimele zile. Gardurile vii erau tăiate ordonat, exista o potecă nouă până la coliba pescărească, pomii fuseseră tunşi şi, graţie competenţelor lui Rico, era pregătit şi stratul de legume. Pentru interior mai aşteptau injecţia salvatoare de fonduri, în schimb afară făcuseră progrese importante: privirile îţi erau atrase, peste tot, de verdele proaspăt, de plantele firave ce răsăreau din

pământ, de rondurile de flori multicolore. Sabine vedea doar neregulile, lipsurile și greșelile apărute ici și colo:

– Aveți loc de joacă? Un spațiu special în beci, pentru hobby-uri? Un colț pentru computeriști? Instalații sportive? s-a interesat ea.

– Aici nu este un hotel cu multe stele. Nu este un loc în care să ți se prezinte un fel de mâncare complicat pe un platou de argint, i-a explicat Estelle. Aici trebuie să pui mâna și singur.

– Nu corespunde absolut deloc standardelor unui hotel modern, pentru familiști, a spus Sabine.

Și nimic în plus. Nu că nu ar mai fi găsit și altceva de obiectat, ci din cauza lui Oskar, care o mirosea curios. În sufletul lui de câine bătut de soartă îi făcea bine să găsească pe cineva și mai fricos decât el. Sabine s-a tras înapoi, pas cu pas, până s-a lipit cu spatele de perete.

– Am văzut destul, a bâiguit ea.

– Știi ceva? a izbucnit Estelle, care se abținuse cu greu în ultimele minute. Pământul ăsta e așa de rău din cauză că bunul Dumnezeu și-a bătut capul să faci tu carieră, în primul rând. Sunt pe lume copii care nu au avut o vacanță adevărată în viața lor. Puțin îi deranjează pe ei dacă au televizor cu ecranul plat sau bucătărie cu cât mai multe stele. Ai pus vreodată mâna pe o vacă? Sau ai făcut un foc de tabără? Ai gătit rață pe sfoară? Sau poate ai săpat în grădină?

Sabine abia mai respira. Nu-și mai dorea decât să plece. Dar Oskar o pândea de aproape, străduindu-se să pară cât mai fioros cu putință.

În timpul discursului său, Estelle se înfuriase peste măsură:

– Nimic nu poate fi, în același timp, și greșit și corect. Ți-a trecut vreodată prin minte?

– Aici nu există nici măcar un spațiu de joacă, a repetat Sabine, pe un ton sfidător. Ce ar putea să facă aici niște copii? Să-și butoneze telefoanele?

– Internetul nu funcționează. Sau nu funcționează permanent, a intervenit în discuție Kiki, din spate, imediat mustrată de Caroline pentru avântul pe care și-l luase.

Amândouă urmăreau cu sufletul la gură schimbul de replici.

– Copiii vor da o mână de ajutor, a explicat Estelle. Vor avea grijă de animale. Vor culege legume, își vor petrece timpul în grădină. Copiii trebuie să treacă prin experiențe noi. Singuri. Să iasă ceva din mâinile lor. Dacă înțelegi ce înseamnă asta.

Dar Sabine nu era capabilă să înțeleagă ironia.

– Vrei să mă jignești, nu?

– Dacă asta este condiția ca să renunți la zece minute din timpul tău și să vezi magazinul, răspunsul este da.

– Sper că nu am întârziat, s-a auzit o voce veselă.

În grădină apăruse un tânăr abia ieșit din adolescență, ținând în mână un aparat fotografic.

– Depinde ce intenții aveți, i-a replicat Estelle. Câtă vreme ai două picioare, niciodată nu e prea târziu.

– Ho, ho, ho, a făcut bărbatul, întinzându-i prietenos mâna lui Estelle. Aducea aminte de Bruno Schwarzer, dar avea cu totul alte interese: Ole Olsen. Ziarist la *Ostseezeitung*. Am venit pentru înmânarea cecului.

Misiunea primită îl umplea de mândrie. Practicant, probabil, și, altfel, trimis pe teren doar cu prilejul conferinței faimoasei asociații a crescătorilor de iepuri.

– Care cec? a exclamat Estelle, iritată. Tu l-ai chemat? i s-a adresat Sabinei.

În mintea lui Estelle se învălmășea totul. Oare trecuse cu vederea ceva? O judecase greșit pe Sabine? Dorea tânăra doamnă Heinemann să-și scurteze vizita deoarece

oricum se hotărâse mai de mult să susțină proiectul? Estelle s-a rușinat.

– Faceți cunoștință cu Sabine Heinemann, din partea consiliului fundației, a prezentat-o Estellte pe fiica ei vitregă.

Sabine a ridicat timid mâna, în semn de salut. Mai mult nu s-a încumetat. Ca nu cumva Oskar să se simtă agresat.

Era rândul lui Ole Olsen să fie încurcat:

– Nu este doamna cu care am vorbit la telefon.

– Se poate să fi fost secretariatul, i-a explicat Estelle. Gisela Pelzner. Ea se ocupă și de presă.

Sabine, enervată la culme, se umpluse de pete roșii pe gât. Iar lui Estelle i se făcuse milă de ea. Dacă avea alergie la câini? Și atunci și-a propus să fie mai indulgentă pe viitor cu fiica ei vitregă.

– Îmi pare rău. Am fost convinsă că vii aici ca să distrugi totul. Acum înțeleg, nu doreai să apari în cizme de cauciuc și salopetă în fotografia de presă.

– Aveți și cecul la îndemână? Ceva mare, dacă am înțeles bine? a întrebat Ole. Sau trebuie să-l confecționăm noi?

Dând dovadă de un curaj eroic, Sabine l-a ocolit pe Oskar și a tras-o pe Estelle deoparte.

– Ce înseamnă tot circul ăsta?

Și imediat a amuțit. În poarta grădinii apăruse Peggy. Ținând în mână cecul supradimensionat pe care doamnele de marți îl priviseră cu atâta nesaț cu o zi în urmă, la bowling center.

64

Kiki nu mai înțelegea nimic din ce i se întâmpla. Peggy nu venise singură. Era urmată de orchestra de acordeoane

şi de o grămadă de săteni curioşi. Câteva dintre doamnele de la Lidl, doi şahişti, bătrâna doamnă Möller. Peggy nu făcea decât să transforme în realitate hotărârea întregii comunităţi, luată cu o seară în urmă. Indiferent cât insistase John Wayne ca regulile să fie respectate.

– Banii ăştia stau acolo de mulţi ani, a spus Peggy, stânjenită. Era timpul să li se dea o destinaţie utilă.

Kiki nu-şi încăpea în piele de fericire. Dacă soarta era capabilă şi de lovituri fericite, cu siguranţă schimbarea neaşteptată la care asista intra în această categorie.

– Rico mi-a povestit tot ce aţi făcut aici. Vrem ca premiul să fie folosit cu un scop lăudabil.

– Şi soţul dumneavoastră? s-a interesat Kiki.

– Va fi de acord. Dacă va afla vreodată, i-a răspuns Peggy pe un ton care a înfiorat-o pe Kiki.

Schwarzer nu îndrăznise niciodată să îşi contrazică soţia. Şi cu atât mai puţin acum.

Toată lumea a început să aplaude. În timp ce Ole Olsen de la *Ostseezeitung* făcea fotografii şi doamnele de marţi asistau uimite la evenimentul emoţionant.

– Dacă vreţi să vizitaţi casa, sunteţi bineveniţi, i-a invitat Max pe toţi curioşii.

I-a condus cu entuziasm pe vechii locuitori din Birkow prin toată clădirea. Mulţi urmaseră şcoala acolo şi s-au bucurat să-şi depene amintirile prin încăperile proaspăt renovate. Despre învăţătorii care argumentau cu bâtul, despre nunta vecinilor Möller, care se încheiase cu un incendiu, despre serbări şi petreceri. Până atunci nimeni nu crezuse că perechea aceea neobişnuită, venită dintr-un mare oraş, va fi în stare să dea o nouă viaţă şcolii Sandkrug. De peste tot se auzeau cuvinte de admiraţie pentru ceea ce reuşiseră să realizeze Kiki şi Max până atunci. Locuitorii satului priveau cu bucurie mica minune faţă de care Sabine, nu de

mult, nu avusese nicio tresărire. Şi în timp ce toată lumea le aplauda reuşita, ea nu vedea decât lipsuri, la tot pasul.

– Data viitoare trebuie să vii şi tu, Sabine, i-a strigat cu însufleţire soţiei sale Alexander, abia întors dintr-un vast circuit cu tractorul.

– Data viitoare nu va mai exista, i-a răspuns Sabine, ofensată.

– Mai ai multe de învăţat despre fericire, i-a spus Estelle.

Alexander a încuviinţat din cap, în timp ce doamnele de marţi se gândeau la noaptea cea lungă, plină de discuţii, ce o aştepta pe tânăra pereche la Heiligendamm.

65

Caroline era fericită. Ultima seară fusese o unică şi mare sărbătoare, de la un capăt la altul. Totul improvizat, aşa cum făcuseră de atâtea ori în ultimele zile. Au adus într-o clipă mesele din aulă în grădină, au aprins lanterne şi lampioane înşirate pe un şnur, au înălţat un podium pentru orchestră şi au jefuit benzinăria Minol. Niciun prilej de sărbătoare nu trebuie scăpat.[1]

În grădina şcolii Sandkrug, toată lumea bea, povestea, râdea şi lega prietenii. Iar doamnele de marţi erau sufletul petrecerii. Eva şi Kiki se ocupau de mâncare şi de băutură, Caroline le sfătuia pe doamnele din echipa de bowling de la Lidl cum să îşi domolească şeful când întrecea măsura, Judith îşi stabilea programul următoarelor sesiuni de ghicit, iar Estelle făcea reclamă programului

[1] Veche zicală renană, se poate traduce şi „bate fierul cât e cald" (n. tr.).

„O zi de vară pentru fiecare". Câțiva dintre împătimiții de bowling, care mai rămăseseră după turneu și noaptea de pomină care urmase la Birkow și dormiseră în cort, printre vaci, își rezervaseră deja la Max camere pentru Birkow Cup, din anul ce avea să vină. Atrași de muzică și de voia bună, li se alăturau încontinuu tot mai mulți săteni și alți iubitori de bowling. La fel ca în urmă cu câteva zeci de ani, școala Sandkrug redevenise în acea seară sufletul satului.

Iar Caroline era convinsă că, dincolo de toate greutățile, misiunea lor fusese îndeplinită. Prea puțin mai conta ce aveau să hotărască Alexander și Sabine. Săptămâna petrecută acolo de doamnele de marți avea un rezultat imposibil de obținut cu tot aurul din lume. Kiki și Max se bucurau de susținerea locuitorilor din Birkow. Purtați de un val de simpatie. Și de sentimentul unanim că împreună erau mai puternici. Și multă lume s-a oferit să îi ajute benevol atunci când vor avea nevoie.

Acordurile muzicii au smuls-o pe Caroline din gândurile ei. Orchestra de acordeoane se dezlănțuise. Repertoriul acelor pensionari energici rămăsese de zeci de ani neschimbat: cântece populare rusești, melancolice, muzică tradițională klezmer, balalaică și Kalinka, împănate cu șlagăre cântate de toți, în cor. Vacarmul cuprinsese zările, dincolo de lacul Birkow. Caroline nu se putea abține totuși să nu se întrebe cum ar fi comentat Steiner acea agresiune asupra unui sat liniștit. Evita orice privire spre coliba pustie și orice amintire a piedicilor puse de Steiner în calea ei. Poate ar trebui să aibă o discuție cu el? După ce va ajunge acasă? Poate nu ar fi imposibil să ia totul de la capăt.

Kiki și Max au dansat valsul de deschidere. Se roteau însuflețiți, sub cerul nopții din Birkow. Înconjurați de

fețe fericite și de lumini multicolore. Și între ei o purtau pe Greta. Caroline s-a așezat mai comod. Avea, pentru prima oară, sentimentul că ei trei, Kiki, Max și Greta, puteau reuși cu adevărat să prindă rădăcini la Birkow. În schimb, vacanța lor în satul acela tihnit urma să se termine mult prea curând.

La ora trei, doamnele de marți s-au regăsit în aulă. Kiki era radioasă. Acum, când plecaseră toți oaspeții, rămăseseră din nou între ele. Îmbrăcate în pijamale și sfârșite de puteri, dar fericite, în față cu câte o farfurie de supă simplă, de roșii, pregătită nu se știe când de Kiki. Domnea atmosfera dinaintea despărțirii. A doua zi urmau să plece spre Köln.

– O să-mi fie dor de așa ceva, a oftat Caroline. Gustul mâncării, ca pe vremuri...

– ...munca în aer curat..., a completat-o Judith, emoționată.

– Nu e nevoie să stai la țară ca să duci o viață mai chibzuită, a încercat Kiki să-și încurajeze prietenele.

– Mereu îți imaginezi că vei reuși să păstrezi bunele obiceiuri din concedii și în viața de zi cu zi, dar planurile astea nu ies niciodată, s-a temut Eva.

– Nu trebuie neapărat să te ții de ele, a zis Caroline, clătinând din cap. Lucrurile nu se întâmplă automat.

– Asta-i, trebuie să mai veniți, a spus Kiki. În vacanțe. În următorii zece ani, aici se va găsi mereu ceva de făcut.

Caroline tocmai voia să facă o ultimă fotografie, când a remarcat că primise un e-mail. De la Frido Jr. Cu un fișier atașat. Lista de clienți. Încă de la prima privire, atenția i-a fost atrasă de un nume și și-a dat seama pe loc că îl întâlnise pe urmăritorul ei, în persoană și de mult.

66

Micul dejun în grabă, bagajele şi la drum. Oskar îşi ocupase primul locul. Se bucura vizibil de întoarcerea la oraş, cât mai repede cu putinţă. Eva nu-i împărtăşea entuziasmul. Totul se derula mult prea repede, din punctul ei de vedere. Despărţirea de Kiki, încărcată de emoţii şi de lacrimi, călătoria nu atât de lungă pe cât sperase. Mai repede decât şi-ar fi dorit, Eva s-a trezit acasă. Şi, până să-şi dea seama, vechea ei viaţă pusese din nou stăpânire pe ea. Cu zece ore în urmă, se mai afla încă în Mecklenburg-Pomerania Occidentală, iar acum stătea nehotărâtă în faţa şifonierului din dormitorul ei. Ce să pună pe ea, în vederea întâlnirii? Din bucătărie răzbăteau strigăte puternice. Copiii încercau să ajungă, pe cale democratică, la o hotărâre asupra meniului de la cină. Iar Eva alesese să îi lase în ale lor. Avea altele pe cap.

Ce cuprindea lista ei secretă? Mai voia să trăiască o dată fiorul iubirii. Să mai simtă o dată fluturii din stomac. Să se mai simtă o dată atât de nervoasă înaintea unei întâlniri, încât să nu fie în stare să mănânce şi să gândească nimic, toată ziua. Să se mai afle o dată în faţa unui hău imens, numit viitor. Să mai ajungă o dată la o răscruce, unde viaţa ei să îşi poată alege o nouă direcţie. Şi Eva avea acum parte de tot ce-şi dorise. Doar că într-un fel pe care nu şi l-ar fi închipuit vreodată. Pe bărbatul care o tulbura într-atât îl chema Frido şi era propriul ei soţ.

În acea seară aveau să se întâlnească pentru prima oară. La o cină pe teren neutru, după cum stabiliseră. Eva era agitată. Din punct de vedere medical, corpul se lupta, prin nervozitate, să supravieţuiască. Îi era pur şi simplu teamă. În joc se afla supravieţuirea căsniciei lor.

Conveniseră să se vadă într-un fast-food din apropierea centrului. Eva o auzea mereu pe colega sa lăudând chiftelu-țele de acolo, dar ea nu ajunsese niciodată, deși își promisese de o mie de ori. I se părea un bun prilej să înceapă să nu mai amâne nimic. Frido venise direct din biroul lui de asigurări, fiind singurul purtător de costum pe o rază de patru sute de metri. În mod normal, se îmbrățișau. Dar de data asta, s-au mulțumit să-și întindă mâna. Lui Frido îi apăruseră șuvițe de păr alb. Cum de nu băgase de seamă până acum?

– Unde mergem? a întrebat Frido.

Eva a insistat că se aflau chiar la locul potrivit:

– Prepară falafel, i-a explicat ea. Înăuntru au și mese și scaune.

Frido începuse să se gândească foarte serios dacă nu cumva la Birkow bântuia vreo molimă cu efecte negative asupra rațiunii omenești. Sau, și mai rău, poate ieșiseră la suprafață genele soacrei sale, Regine. Care era o nebună și jumătate, gata de cele mai neașteptate surprize.

– Două falafel și de băut ayran, a comandat Eva.

Lichidul acela arăta cam ca berea, dar fără pic de culoare.

– E iaurt cu apă, i-a explicat Eva, remarcând privirea lui circumspectă. Bătut spumă, cu puțină sare.

– Și e bun? s-a mirat Frido.

– Nu știu, n-am mai băut niciodată. De aceea am și comandat.

Cum spunea Caroline? Câtă vreme există lucruri pe care le faci pentru prima oară, viața are sens.

Dar Frido nu părea deloc amuzat, nici să mănânce într-un bufet, nici să bea iaurt sărat.

– Am avut o zi grea, s-a plâns el.

– Uneori e bine să încerci și altceva, i-a propus Eva.

– În viața mea există oricum suficiente noutăți, a obiectat Frido. Lena are un nou prieten.

Dar Eva se gândea la cu totul altceva.

– Şi cu noi ce se va întâmpla? a întrebat ea. După ce copiii îşi vor lua zborul din casă şi Lena va pleca în lumea largă cu cel de-al şaptelea înlocuitor al prietenului ei?

Frido părea împăcat cu soarta. A muşcat din chifla cu falafel, în tăcere. Conversaţia refuza să ia avânt.

– De ce nu mă întrebi despre celălalt? a împins Eva discuţia, precaut, spre subiectul esenţial.

– Dar te-ai întors, a constatat Frido, rece.

Pe cămaşă îi picura sosul de usturoi, care însă îl tulbura la fel de puţin ca dezvăluirile soţiei sale. Problemele cuplului lor, se gândea Eva, le discuta mult mai bine cu prietenele sale decât cu Frido. Care nu fusese niciodată foarte comunicativ în acest sens.

– Tu ai avut vreodată pe altcineva? s-a interesat Eva, curioasă.

Răspunsul lui Frido a venit cât se poate de clar:

– O aventură? Niciodată. La ce bun?

– Nici eu, a recunoscut Eva. Dar nu a fost meritul meu.

Frido a măsurat-o, şocat. Replica Evei era atât de limpede, încât se vedea obligat să ia atitudine. Şi s-a ridicat în picioare.

– Mai pot comanda un iaurt? a întrebat el la tejghea.

Nu, nu mai era iaurt. În schimb aveau bere la cutie. Da, de asta simţea mare nevoie.

– Şi atunci am fost al doilea pe listă, i-a amintit el.

Eva ştia că are dreptate. Frido îi făcuse curte vreme îndelungată, până să îl bage şi ea în seamă.

– Mi-aş fi dorit foarte mult să te înşel, a recunoscut Eva, cu toată onestitatea. Fiindu-mi aproape indiferent cu cine.

Frido nu părea să pună niciun preţ pe mărturisirile ei, continuând să mănânce, cu încăpăţânare. Sau era pur şi simplu copleşit? Dacă s-ar fi dezlănţuit, dacă i-ar fi făcut

scandal, poate i-ar fi fost mai simplu. Așa, însă, Eva trebuia să se descurce de una singură.

– Ăsta-i adevărul, a repetat ea.

– Nu sunt foarte sigur dacă nu cumva prefer să fiu mințit, a spus Frido, rătăcit.

Nu fusese niciodată omul cuvintelor mari. Și într-o despărțire e nevoie tot de doi. Iar el nu părea deloc înclinat să coopereze, în acel moment. Dimpotrivă. Își făcuse bine socotelile.

– Pe vremuri te gândeai să călătorești pe Amazon. Îți mai dorești să mergi acolo? a întrebat-o el, aproape timid.

Era modul lui de a-i transmite că îi înțelesese mesajul. Eva s-a lăsat în scaun. Putea considera că făcuseră primul pas.

67

– Eu cred că Eva și Frido vor trece cu bine peste acest episod, a spus Caroline.

Estelle s-a mulțumit să dea din cap. Gâfâia din greu. Iar trebuia să care. După ce se întorsese acasă, se apucase temeinic de treabă și acum ocupa, provizoriu, un birou din cabinetul lui Caroline. Nu simțea nici cel mai mic impuls să-și consume energia într-o luptă pentru putere împotriva lui Sabine, sortită eșecului, până la urmă. Și mai puțin își dorea să depindă de hotărârile imperiului farmaceutic.

Estelle se uita în jur, mândră de cei opt metri pătrați ai ei:

– Nici că se poate un spațiu mai bun pentru Fundația Estelle Heinemann.

Nu dorea să aștepte să vadă dacă munca ei se va bucura de aprecieri. Începând din acel moment, activitatea ei va fi mai restrânsă și susținută dintr-un capital propriu, și

el mai restrâns. Chiar dacă ea nu putea oferi mai mult, putea în schimb să adune donații la fel de bine ca înainte. Arthur nu prea reușea să o înțeleagă, dar știa bine că nimic nu îi putea sta în cale soției sale.

Caroline s-a uitat nervos la ceas. Bucuria lui Estelle, ce nu mai cunoștea margini, era tulburată de tensiunea apăsătoare a acelor momente.

– Trebuie să plec, a zis ea. Altfel, ajung prea târziu.

Dacă socotise corect, peste câteva minute Caroline avea să-și întâlnească față în față urmăritorul. Avea o țintă cât se poate de concretă: bufetul din fața ștrandului de unde fusese răpit copilul.

– Cartofi prăjiți cu maioneză și ketchup, a comandat ea. Și o Cola.

Nu se înșelase. La șapte și un sfert și-a făcut apariția. Se târa spre chioșc fără vlagă, cu umerii căzuți și obrajii roșii. Când a dat cu ochii de Caroline, s-a întors și a rupt-o la fugă, cât putea el de repede. Dar nu i-a ajutat la nimic. Până la colțul următor, Caroline îl prinsese din urmă. Asta era situația, micuțul portar supraponderal al echipei SC Borussia Lindenthal-Hohenlind se mișca prea lent. În schimb știa să șuteze cu precizie, cel puțin așa afirmase la prima lor întâlnire, din parcare. Caroline nu mai avea nicio îndoială că o lovise cu mingea în cap absolut intenționat. Îl ținea ferm de braț pe tânărul care se zbătea cu toată forța.

– Preferi să limpezim povestea asta de față cu mama ta și cu tatăl tău vitreg? l-a întrebat ea.

Băiatul a clătinat din cap, speriat.

– Vreau să te ajut, Dennis, a zis Caroline.

Când și-a auzit prenumele, băiatul s-a prăbușit, ca un sac. De fapt, numele său de familie fusese indiciul care o pusese pe pista corectă. Pe Dennis îl chema Jakubiak. La fel ca pe prietena lui Lenny Fischer, care îi asigurase amicului

ei alibiul. Frido Jr. își distribuise filmele lui horror japoneze nu doar în școală, așa cum presupunea Krüger, ci și pe terenul de fotbal. Dennis era portarul echipei sale. Caroline trecuse în revistă fiecare detaliu al întâlnirii cu el.

În urma unei scurte investigații, constatase că el avea antrenament în acea zi a săptămânii când dispăruse micuța de la strand. Ținând seama că distanța dintre terenul de antrenament și bufet putea fi parcursă pe jos într-un sfert de oră, puștiul trebuie să fi ajuns în preajma chioșcului chiar în timpul comiterii faptei. Oare o fi fost martor? La fel ca personajul din horror-ul lui Frido? Organele de investigație nu îi luaseră nicio declarație. Nici nu ar fi avut de ce. Nimeni nu știa că avea obiceiul să-și cumpere pe furiș cartofi prăjiți de la chioșcul de lângă strand, după antrenamente.

– Eu nu știu nimic, s-a bâlbâit băiatul, căruia îi apăruseră imediat lacrimi în ochi. Nu știu absolut nimic.

Lui Caroline nu-i era greu să-și imagineze că lui Dennis îi era o teamă cumplită de un tip ca Fischer.

– E vorba de Lenny, nu? Prietenul mamei tale.

– Dar dumneavoastră sunteți de partea lui, a izbucnit băiatul. L-ați ajutat să scape. Ați susținut că nu a făcut nimic.

– În instanță lipsește un martor care să poată demonstra contrarul, i-a spus Caroline. Dennis și-a mușcat buzele până la sânge. Coșmarul tău nu se va sfârși niciodată dacă vei rămâne cu mâinile în sân. Știu prea bine asta, pentru că și mie mi-a fost groază.

Și apoi i-a povestit prin ce trecuse ea. I-a relatat cinstit cum frica o împinsese să se certe cu cea mai bună prietenă a ei. Și cu un domn, altfel cât se poate de agreabil. Din cauza fricii nu mai fusese în stare să gândească limpede.

– Frica distruge totul în jur, a zis ea. Știu din propria mea experiență.

Putea bănui că băiatul şutase mingea spre ea, împins de furia lui neputincioasă. Dar de o confruntare directă nu era capabil. Iar cu Lenny Fischer cu atât mai puţin.

Dennis transpira şi tremura din toate încheieturile.

– Sunteţi de partea lui, a repetat el, neajutorat.

– Eu vreau ca adevărul să iasă la lumină, l-a asigurat Caroline clătinând din cap. Cineva trebuie să ştie ce s-a petrecut cu adevărat.

– A zis că mă omoară cu mâna lui, a suspinat Dennis. Şi mama la fel.

– Dacă nu te aperi, nu se va sfârşi niciodată, a spus Caroline.

Băiatul se îndoia de sinceritatea ei:

– O să vă duceţi să-i povestiţi.

Caroline a făcut un semn, spre stradă. În dreptul lor se oprise o maşină. Din ea a coborât o tânără poliţistă, psiholog de meserie. Caroline o cunoştea dintr-un proces intentat unui tânăr spărgător în serie şi îi ceruse să fie de faţă. Poliţista avea coafură dementă, tatuaje şi mai demente, piercing şi era *cool* cu totul şi cu totul. În orice caz în ochii unui adolescent de paisprezece ani. Colegii care o însoţeau rămăseseră însă, discret, în planul secund.

– Poţi vorbi cu ea, l-a asigurat Caroline.

– Şi mama?

– Au trimis o maşină, să-i ridice. Vă vedeţi la secţie.

Dennis a ţinut să demonstreze că apucase să înveţe câte ceva de la tatăl său vitreg:

– Dacă mă trageţi în piept..., i-a aruncat el, vă omor cu mâna mea. Cu tot cu familia dumneavoastră.

Caroline a respirat uşurată când tânărul a acceptat, după multe tergiversări, să urce în maşină cam după o oră. Ea hotărâse de mult ce trebuia să facă. Din punct de vedere strict legal, avea tot dreptul să-şi apere în continuare clientul,

susținându-i nevinovăția în fața tribunalului. Atât timp cât nu mințea sau nu-și incita clientul direct să mintă. Cu toate astea, avea să renunțe la caz. Știa bine că gestul ei avea să fie din nou interpretat nefavorabil în presă. Puțin îi păsa.

A doua zi, s-a trezit simțindu-se perfect odihnită, așa cum nu i se mai întâmplase de multă vreme. Se eliberase. De Lenny Fischer și de urmăritorul ei. Și a pornit, cu cea mai bună dispoziție, să-și facă turul de alergare matinală în parcul municipal. Jurnalul de știri vorbea deja despre răsturnarea senzațională a cazului Lenny Fischer. „Renumita avocată Caroline Seitz din Köln", a auzit ea, „și-a depus mandatul încă din noaptea trecută."

Caroline și-a tras micile difuzoare din urechi. Ce liniște se lăsa de îndată ce nu-ți mai șoptea nimeni știrile în ureche. Și a început să acorde atenție zgomotelor din jur. Poate reușea să identifice trilurile care salutau o nouă zi acolo, în parc. A rămas locului și a studiat o pasăre care se certa pentru teritoriu cu o alta, din aceeași specie, în frunzișul unui copac.

– Este un lăstun, a auzit o voce cunoscută. Lăstunii fac totul în zbor. Totul.

Lângă ea apăruse Steiner. Pur și simplu. De nicăieri. Ca-n filme. Și, ca și cum ar fi fost cel mai normal și mai important lucru pe care îl aveau de discutat, și-a continuat netulburat cel de-al doilea curs de ornitologie.

– Cea mai uluitoare este pasărea colibri, i-a explicat el. Poate zbura și înapoi. Extrem de practic, dacă ai făcut o greșeală. Poți da înapoi fără să-ți pierzi ținta din ochi.

– Ce sunteți dumneavoastră? Filozof?

– Expert în impozite, a recunoscut Steiner. Foarte tenace, din păcate.

– Să fie o întâmplare? l-a întrebat Caroline.

Steiner a clătinat din cap:

– De zile întregi vă caut pe toate traseele pe care le-aţi putea alege, dimineaţa. Sunteţi liberă să o numiţi întâmplare, dacă vreţi.

Se purta deschis, fără rezerve, oricând gata de atac. Ca de obicei. Dar Caroline nu găsea niciodată tonul potrivit pe care ar fi trebuit să îl abordeze.

– Vreţi să bem o cafea? a întrebat-o el.

– Arăt eu a om care să accepte orice propunere? i-a răspuns Caroline tot cu o întrebare.

– Nu, i-a răspuns Steiner. Dar pentru mine veţi face o excepţie.

Caroline a ezitat. În ultimii ani, făcuse greşeli cu nemiluita. Dar niciodată nu puteai ştii totul. Kiki avea poate dreptate, cu optimismul ei cronic: partea cea mai frumoasă abia urmează. Mâine.

68

Claxon prelung. Tare şi strident. Elvis, deranjat şi neobişnuit cu o concurenţă atât de puternică, a început să cânte din răsputeri. Kiki şi Max au ieşit imediat în curte. Sosiseră. Primul autocar cu copii a frânat pe strada principală, în faţa şcolii Sandkrug. Schela dispăruse, şura avea o înfăţişare nouă, impunătoare, iar copacii îmbrăcaseră roşul de toamnă. Mai durase câteva luni până să fie totul gata. Reuşiseră să termine la sfârşit de septembrie. Kiki l-a îmbrăţişat, plină de exuberanţă, pe puştiul care a coborât primul din autocar.

– Bine aţi venit la şcoala Sandkrug.

Fără discuţie, în gândirea unui băiat de paisprezece ani, îmbrăţişarea făcea parte din categoria „intimităţi nedorite".

– Trebuie neapărat? a protestat tânărul.

– Eu am voie, l-a anunțat Kiki, îmbrățișându-l pe loc încă o dată. În definitiv, te cunosc de când ești.

Pentru că era Frido Jr. Din cauza atacului său de hacker asupra serverului școlii, se alesese cu un număr de ore de muncă în folosul comunității. Așa stabilise Caroline cu directorul Krüger, gimnaziul arhiepiscopal și cu părinții lui.

Frido Jr. a fost numit responsabil al întregului grup de copii. Împreună cu Dennis. Portarul cel dolofan rânjea strâmb. Se mai împlinise puțin. Și era alb ca varul. Caroline o prevenise pe Kiki, procesul îl afectase extrem de tare. După recurs, Lenny Fischer primise o condamnare de zece ani, iar mama lui suferise o cădere nervoasă. Dennis era palid și timid. Sperau cu toții că îi va prinde bine să poarte răspunderea unor copii, veniți și ei dintr-un mediu dificil asemănător. Din autocar au coborât zece copii. Cu prudență și neîncredere.

Greta i-a măsurat curios pe oaspeții cei noi. S-au apropiat și găinile, ca să se convingă personal dacă aveau de ce să se teamă că vor ajunge în oală sau de altă primejdie. S-au studiat atent, unii pe alții.

O jumătate de oră mai târziu, copiii își luaseră în primire paturile, făcuseră cunoștință cu pisica, o apariție nouă în curte, dăduseră gata un munte de sendvișuri și se îmbrăcaseră în salopete. Max le pusese în mână câte un ciocan și un pahar de plastic plin cu cuie. În urma lucrărilor, rămăseseră grămezi de lemne.

– Poate vreți să vă construiți o colibă?

De sus, din aulă, Eva, Caroline și Estelle priveau copiii care munceau cu pasiune. Doriseră să fie de față cu orice preț la deschidere și să o felicite pe Kiki. Doar Judith mai lipsea. După prima lor vizită, ea se întorcea cu regularitate

la Birkow. Ba chiar ținea în fiecare lună ore de consultație la benzinăria Minol. Și chiar în ziua aceea sesiunea durase mai mult decât era prevăzut. Fără nicio mirare. La urma urmei, Judith îi acorda, cu brațele deschise, sfat și ajutor bietului Schwarzer, aflat în faza cea mai dificilă a despărțirii sale de Peggy.

Doamnele de marți s-au adunat în jurul lui Kiki. Nu era o perfecțiune. Nici nu avea să fie vreodată. Și asta era perfect. Cel puțin pentru acea clipă.

Mulțumirile mele pentru:

Susanne Marian, pentru poveștile ei din sat, care m-au inspirat.
Frank Scholtens, al cărui proiect în satul Stünzel din Sauerland mi-a arătat ce înseamnă să readuci la viață o casă.
Gesina, pentru ideile sclipitoare – printre feluri de mâncare și trăsnete.
Mulțumiri oamenilor minunați de la Editura KiWi, care s-au ocupat cu entuziasm de cele cinci doamne ale mele. Cu susținerea voastră, întrebarea dacă autorii au cu adevărat nevoie de o editură primește un răspuns de la sine. Recunoștința mea în primul rând lui Iris Brandt care, împreună cu Aleksandra Erakovic, a netezit calea spre străinătate a doamnelor de marți.
Și mulțumiri speciale lectorului meu, Kerstin Gleba. Ea are întotdeauna dreptate. Din păcate. Și slavă Domnului! Mă simt în siguranță, știindu-te alături. Și mă bucur de tot ceea ce ne rezervă viitorul.
Mulțumiri lui Lotte pentru fundalul muzical din timpul muncii mele și lui Peter Jan pentru grija lui desăvârșită față de mine.
Și mulțumiri lui Sam, preocupat de mult dacă scriitoarele ies vreodată din casă. Sigur că da. Chiar acum...
Observații, comentarii, laude, critici și toate celelalte sunt așteptate cu plăcere la https://www.facebook.com/Dienstagsfrauen

Bogații. O istorie de 2 000 de ani. De la sclavie la superiahturi, John Kampfner
Luna și fața ei nevăzută, Bernd Brunner
Istoria parfumului, Mandy Aftel
Dicționarul imposibilului, Didier van Cauwelaert
Cum să NU scrii un roman. Arta greșelilor,
Howard Mittelmark & Sandra Newman
Arta de a gândi limpede, Rolf Dobelli
33 de lecții de filozofie de și pentru băieții răi, Alain Guyard
Enciclopedia sublimului, Jessica Kerwin Jenkins
Tărâmul lămâilor, Helena Attlee
12 creatoare care au schimbat istoria, Bertrand Meyer-Stabley
Hârtia. O elegie, Ian Sansom
Jurnal de lectură, Alberto Manguel
Lit Kit, Sandra Newman
Arta simplității, Dominique Loreau
Arta esenței, Dominique Loreau
Micul infinit, Dominique Loreau
Tot ceea ce trebuie să știe bărbatul genial, Oliver Kuhn
Tot ceea ce trebuie să poată bărbatul absolut, Oliver Kuhn
Luxomania, Edwige Martin
Dicționar din dragoste de vin, Bernard Pivot
Istorie pentru cei care se tem de istorie. De la Napoleon am învățat să nu ne spălăm, Sebastian Schnoy
Arta orizontalei. Laudă tolănitului, Bernd Brunner
Vă spun sincer, mint perfect sau arta compromisului,
Ute Ehrhardt, Wilhelm Johnen
Animalariul universal al Profesorului Revillod, Miguel Murugarren

În curând:
Arta de a pune lucrurile la locul lor, Dominique Loreau
Arta listelor, Dominique Loreau
Maimuța din tine, Jürgen Brater
Puterea puterii, Reiner Neumann
Eu. Și cu asta basta!, Jennifer Ouellette
Comand la fel!, Rebecca Harrington
12 creatori care au schimbat istoria, Bertrand Meyer-Stabley
Gaudí, Gijs van Hensbergen